

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

üvingnny eo|estWfe

the guys
on the right

#anunderdoglovestory

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KATE STEWART

the guys on the right

AN UNDERDOG LOVE STORY

KATE STEWART

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Sağdaki Adam

Telif Hakkı © 2019 Kate Stewart tarafından

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin ve bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanmasına/kullanılmasına izin verilmemektedir, ticari marka sahipleri ile ilişkili veya onlar tarafından desteklenmektedir.

1. Satır Editörü: Donna Cooksley Sanderson 2.

Satır Editörü: Grey Ditto

Kapak: Qdesign'dan Amy Queau

Bıçimlendirme: Champagne Book Design

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı Bu](#)
[Kitap Hakkında](#)
[İthaf](#)

[Birinci Bölüm](#)
[İkinci Bölüm](#)
[Üçüncü Bölüm](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[Beşinci Bölüm](#)
[Altıncı Bölüm](#)
[Yedinci Bölüm](#)
[Sekizinci Bölüm](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Onuncu Bölüm](#)
[Onbirinci Bölüm](#)
[Oniki Bölüm](#)
[Onüçüncü Bölüm](#)
[Ondördüncü](#)
[Bölüm Onbeşinci](#)
[Bölüm Onaltı](#)
[Bölüm Onyedinci](#)
[Bölüm Onsekizinci](#)
[Bölüm](#)
[Ondokuzuncu](#)
[Bölüm Yirmi](#)
[Yirmi Birinci Bölüm](#)
[Yirmi İkinci Bölüm](#)
[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Yirmi Dört Bölüm](#)
[Yirmi Beş Bölüm](#)
[Yirmi Altı Bölüm](#) [Yirmi](#)
[Yedi Bölüm](#) [Yirmi](#)
[Sekiz Bölüm](#) [Yirmi](#)
[Dokuz Bölüm](#) [Otuz](#)
[Bölüm](#) [Otuz Bir Bölüm](#)
[Otuz İki Bölüm](#) [Otuz](#)
[Üç Bölüm](#) [Otuz Dört](#)
[Bölüm](#) [Otuz Beş](#)
[Bölüm](#) [Otuz Altı](#)
[Bölüm](#) [Otuz Yedi](#)
[Bölüm](#) [Otuz Sekiz](#)
[Bölüm](#) [Otuz Dokuz](#)
[Bölüm](#) [Kırk](#)
[Kırk Birinci Bölüm](#)
[Kırk İkinci Bölüm](#)
[Kırk Üçüncü Bölüm](#)
[Kırk Dördüncü](#)
[Bölüm](#) [Kırk Beşinci](#)
[Bölüm](#) [Kırk Altıncı](#)
[Bölüm](#) [Kırk Yedinci](#)
[Bölüm](#) [Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)
[Teşekkürler](#)

[OceanofPDF.com](#)

*the guy
on the right*

Strike One - Annem bana en sevdiği sincabın adını
Theodore koymuş.

Hiç hoş değil, anne.

Hayatımın çoğunu Teddy'ye cevap vererek geçirdim çünkü
Theo'yu çalıştıramadım.

Burası hariç. Üniversite. Tüm bahislerin kapandığı ve
kendimi affettirmeyi başardığım yer.

Tek bir sorun var, yeni oda arkadaşım Troy, futbol
kraliyet ailesinden ve Abercrombie çekimi setinden
fırlamış gibi görünüyor.

Önemli değil, onun külot geçit töreni için güzel bir kahvaltı
hazırlıyorum ve iyi geçiniyoruz.

Ve her neyse, bu yıl kızı aldım. Ve o mükemmel.

Bu doğru. Theodore Houseman, eski bando ineği, şimdi
bando rock yıldızı, sonunda hayallerinin kızını buldu.

Her şey mükemmel.

Ta ki Troy ona iyice bakana kadar.

Savaşmadan yenilmeyeceğim. Aslına bakarsan, hiç
düşmeyeceğim. Bu günler yıldız oda arkadaşım için ne
kadar görkemli olursa olsun, Laney benim son oyunum.
Oyun stratejisi hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim ama
ben iyi adam oldum.

tüm hayatım boyunca. Dinledim ve kadınların ne istediğini çok iyi biliyorum. Fotoğrafta yanımda duran Troy, Bay Mükemmel gibi görünebilir ama sağdaki adamı hafife alıyor.

Spoiler uyarısı: Bu hikâyede mazlum olan kazanacak.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yeni dayanağım Kathleen, uzattığın elinle güldüğün için teşekkürler. Ve asla yuvarlanan taşlara dönüşmeyen diğer tüm kayalarım için, bu hayatı siz olmadan yapamazdım.

[Spotify'daki The Guy on the Right alma listesi bağlantısını
dinleyin](#)

[OceanofPDF.com](#)

the

Theo

College Station, Texas, nüfus 113,564 ve sonunda bir eşleşme buldum. Bu alışık olduğum bir şey değil, ancak şansım son birkaç aydır değişiyor ve görünüşe göre daha iyiye gidiyor. Çevrimiçi profilimin yayına girmesi yalnızca birkaç saat sürdü ve artık yayına girdiğine göre, egomun yükselmesinden keyif aldığımı rahatlıkla itiraf edebilirim.

TJGrand: Nasıl gidiyor? Şimdiye kadar

iyi geceler, sen?

TJGrand: Şikayetim yok. Maçtan yeni geldim. Ben de. Senin olabileceğini düşünmüştüm.

TJGrand: Kim olduğumu biliyor musun?

Profil fotoğrafına bakarken sırtışıma gizleyemiyorum. Bomba gibi ve benim ligimin dışında. Ama kendimi ikinci kez tahmin etmek artık pek hoşlandığım bir şey değil.

Tabii ki kim olduğumu biliyorum. Oyun gecelerindeki her partide seni arıyorum.

TJGrand: Gururum okşandı.

İtiraf ettiğime inanamıyorum. Bu işte yeniyim. Nasıl yapmak istersin?

TJGrand: Yapmak mı?

BlueBelle2001: Biliyorsun (göz kırpan yüz emoji)

Bira şişelerinin gürültülü şingirtısı beni kanepede oturduğum yerden kaldırıyor ve Troy'un az önce Kevin'in şişesine vurarak onu içmeye zorladığını, yoksa taşacağını görüyorum. Taşacak.

başka bir uzun gece. Elimdeki bomba gibi olay karşısında sersemlemiş bir halde son mesajına bakıyorum ve ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu kız gerçekten bana bu kadar erken mi teklif ediyor? Bu kadar basit olamaz. Bu her zaman olur, bir uygulama aracılığıyla rastgele takılmalar. Yeni bir şey değil. Ama bu benim ilk seferim olacak, kelimenin tam anlamıyla.

TJGrand: Ne düşünüyorsun?

Bu harika Theo, bırak kontrolün onda olduğunu düşünsün. Ama ona çok fazla şey verme.

Sana gelebilirim.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"N'aber?" Troy kanepede oturduğum yere doğru yürüyerek soruyor.

Adrenalinim yükseliyor, inanamayarak ekrana bakmadan önce sadece başımı sallayabiliyorum. Saniyeler içinde telefonum elimden çekildi.

"Çok ateşli," diye mırıldandı, "ve takılmak istiyor."

Kanepeden kalkıp telefonumu kaptığım gibi adresimizi yazmayı bitirip gönder tuşuna basıyor. Ona ters ters bakarak göğsünü itiyorum. "Seni pislik, ilgilenmeyebilirim."

"O istiyor. Senin de ihtiyacın var. Sorun nedir?"

"Sorun şu ki, ben uçuk istemiyorum. Ya bu onun yöntemiye?"

Troy omuz silkiyor. "Yani, sıkı sarın. Bunu herkes yapıyor." "Herkes mi? Annen burada mı?"

Bu bana hak ettiğim bir bakışı kazandırdı, ama o sırtımdan önce ben ona karşılık verdim. Uygulama ortalama küresel rastgelelikten biraz daha az riskli. Sadece kampüs öğrencileri için ayarlanmış. Bu beni pek bir şeyden korumuyor. Biriyle yatmak için uygulama kullanacak biri olacağımı hiç düşünmezdim ama çaresiz zamanlardayız. Ve CampNookie sadece ismiyle bile bir flört uygulaması olmadığı açık.

"Bu saçmalığı aşip harekete geçmelisin," diyor Troy, bir kadeh Patrón'u devirirken. Boktan kastı Nora, lisede iki yıl ve Grand'de bir buçuk dönem boyunca çıktığım ve beklediğim kız.

Sabırımı bir partide tanıştığı bir adamla yatarak ödüllendirdi. Son bir yıldır o yanığı sarıyorum. Sabrettim, benden istediği her şeyi yaptım ama yeterli olmadı. Rastgele biriyle bir gece geçirdi ve ona vaat ettiğim her şeyi verdi. Sadece bu gerçek bile BlueBelle2001'i biraz daha ciddiye almam için yeterliydi.

BlueBelle2001: Bu bir kampüs adresi değil.

TJGrand: Bir ev kiraladık.

BlueBelle2001: Bana güncel bir resim gönderin.

Temkinli ve kendi başının çaresine bakacak kadar zeki görünüyor, bu da endişemi hafifletiyor. Fotoğraflarım arasında geziniyorum ve en iyi, en yeni kareyi seçip ona gönderiyorum.

Sıcak.

Sırıtmama engel olamıyorum.

TJGrand: Teşekkürler.

BlueBelle2001: Bu gömleğe bayıldım.

O gün en sevdiğim rugby tarzı tişörtümü giymiştim.

TJGrand: Teşekkürler, bu benim Harry Potter'a ince bir selamım.

Hayranı mısın? BlueBelle2001: Kim değil ki?

Baloncuklar hızla patlayıp kaybolmaya başlamadan önce gülümsemem yükseliyor.

Bekle, sen hangisisin? Bu Troy Jenner, değil mi?

Tüm hava şişmiş göğsümü terk ediyor ve iniltimi içimde tutuyorum.

TJGrand: Hayır, ben sağdaki adamım. Troy benim oda arkadaşım. Ben de Theo.

Baloncuklar tekrar ortaya çıkar ve sonra kaybolur... tam bir dakika boyunca.

Ama Troy senin oda arkadaşın?

TJGrand konuşmayı terk etti.

Yeni profil resmime daha dikkatli bakıyorum ve aynı lanet resmi kullandığımı görüyorum. Gülümsememe göre değerlendirdim, ama son bir saat içinde aldığım iki yüz kadar eşleşmeye göre

Benim kısa ismimi (ilk ve orta harfler) ve Troy'un aynı olan ismini kullanmanın ne kadar yanlış olduğunu görebiliyorum. Seçtiğim ve ikimizi eşit şekilde gösteren resim, kafa karışıklığını daha da artırıyor. Dışarıdan bakan biri için, kedi avlıyormuşum gibi görünebilir.

Aferin, Theo.

Önce profilimi sonra da uygulamayı siliyorum ve Troy bana bir bira uzatırken elimi yüzümde gezdiriyorum. "Dostum, bu gece ortalığı yıktığınızı duydum."

"Sağ ol, sen de fena değildin," diyorum soğuk köpükleri yudumlarken.

Troy benimle şişe tokuşturuyor. "Sanırım partiye gelmeyeceksin, çünkü gelecek biri var."

"Hayır," diye ekranı öldürüyorum, "işe yaramadı, çok hevesli." Senin için.

"Eşyalarını topla o zaman," diyerek bana o Amerikan sırtışını gösterdi. "Hadi seni yatağa atalım."

Ayağa kalkıp sehpadan anahtarlarımı alıyorum ve Troy'un Feng Shui'yi dengelemek için getirdiği Live Nudes neon tabelasının altında asılı duran giriş aynasında kendimi inceliyorum.

Geceye ve ilk başarısızlığımdan daha iyi bir sonuca hazırlanırken, bir elimi dalgalı saçlarımda gezdiriyorum ve kanepenin kenarından hafif, siyah kazağımı alıyorum.

"Evet," diye karşı çıkıyorum, kazağımın deliğinden ona bakarak, "çünkü bu kadar kolay." Altı yıllık bir kaçamak, sayısız el işi ve eski sevgilimin yarı sarhoş bir şekilde bana oral seks yapmasının ardından, hâlâ mührü kırmaya çalışıyorum. "Ve cinsel durumumu bir kamu hizmeti duyurusu haline getiremez miyiz?"

Troy sehpadan boş şişelerimizi toplarken bana sert bir bakış atıyor. "Üzgünüm kardeşim, ama çok seçicisin."

"Standartlar mı? Yani, benim standartlarım var." BlueBelle2001 için, sırf yirmi bir yaşında bir bakire olmanın yükünden kurtulmak için bir kenara itmeye hazır olduğum standartlar. Ön hasar kontrolü için bir bardak su almak üzere mutfağa yöneldiğimde, bekleyen Smirnoff Ice'i görmek için dolabı açtığımda yüzümü buruşturuyorum.

"Kahretsin!"

"Çok tahmin edilebilirsin, Houseman." Kevin arkamdan kıkırdıyor. "Diz çök."

Buzlandım. Bu eziyetli ritüeli kimin başlattığını kimse bilmiyor, diğer pek çok Grand geleneği gibi bu da öyle. İşin püf noktası, şişeyi akıllıca saklamak ve görülmesini beklemektir. Eğer yakalanırsanız, günün hangi saati olursa olsun, diz çöküp içersiniz. Diz çöküp kapağı açıyorum ve bir iniltiyle geri fırlatıyorum.

Troy üzerimde yükseliyor, içkimi bitirene kadar içmemden memnun. Tekrar ayağa kalktığımda bile, benim 1.80'lik boyuma karşılık 1.80'lik boyuyla beni alt ediyor. Texas Grand Üniversitesi'nin tanga nüfusunun yarısını yakan bir sırtıyla bana bakıyor. "Bu gece hakkında içimde bir his var."

"Evet," diye mırıldanıyorum ve Kevin peşimizdeyken onu kapıdan çıkarken takip ediyorum. Kevin da benzer bir yapıya sahip, iri yarı bir defans oyuncusu ve lafı dolandırmayı pek sevmiyor. Şansıma, bu gece ağzını açmaya ve beni yere serdiğinde tekmelemeye karar verdi.

"Bu partide bir kız var, seninle kapışacağını biliyorum," diye ekliyor Kevin boktan bir destek aracı olarak, hakaretten tamamen habersiz.

Evin kapısını kilitlerken "Hayır, teşekkürler" diye mırıldandım. Ev, kampüse on beş dakika uzaklıkta, çoğunlukla sessiz bir yerleşim sokağında, eski, açık mavi iki katlı bir ev. Başkası olsa tamirci evi derdi ama benim sığınağım. Okul başlamadan bir ay önce tam bir üniversite deneyimi yaşamak amacıyla kiraladım. Artık bir yurttan sıkışıp kalmak istemesem de, kardeşliklerle de bir alakam olsun istemiyordum. Eğitimimi ve kişisel alanımı ciddiye alıyorum, bu yüzden bunun yerine onların partilerine katılmayı tercih ettim.

Troy Rangers'da top toplayıcı olarak çalışıyor ve ev arkadaşı ilanına ilk cevap veren kişi oldu. Başlangıçta kendimi şanslı sayıyordum çünkü söz konusu partilere davet edilmesini sağlamış ve kadınların dikkatini çekmişti. Ona bir oda verme kararı, hem benim için hem de

Hem nimet hem de lanet. Diğer oda arkadaşım Lance odasından nadiren çıkar ve araba kullanmadığı için evde olup olmadığını asla anlayamayız. Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi Troy konuştu.

"Lance içeride uyuyor mu?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Hiçbir fikrim yok. O senin takımında, benim değil.

Onunla konuşmuyor musun?"

"Pek sayılmaz," diyor Troy. "O farklı bir kalabalıkla takılıyor."

Sonra Kevin konuşuyor. "Her zaman Dorman'la o kafede takılıyor, ama evde, şu filmdeki adam gibi... neydi o film?"

"Hiçbir fikrim yok," diyorum, hangi filmde bahsettiğini çok iyi biliyordum.

"Yarı Pişmiş," Troy tedarik ediyor.

"Evet, işte o," diyor Kevin dişlek bir sırıtışla. "Adam ya yemek yiyor ya da uyuyor."

"Şimdiye kadar sessiz ve kirasını zamanında ödüyor," diyorum, ağzının kenarını kaşlarını çatarak indiren Troy'a bir bakış fırlatarak. "O odada ne yaptığı umurumda bile değil."

Troy, sırt çantasını arkasındaki koltuğa atmadan önce kamyonunun kilidini açmak için fobunu tıklatarak, "Seni gelecek hafta alacağımı söylemiştim," diye mırıldanıyor. "Geçen Cumartesi odasından sürünerek çıkan bir sarışın gördüm."

Troy'un kral taksisine bindiğimizde, hep birlikte meraklı bir sessizlik içinde karanlık pencereye bakıyoruz.

Bunu ilk bozan Troy oldu. "Sürekli uyuması biraz ürkütücü."

Kevin arkamızdan düşünceli bir şekilde konuşuyor. "Belki de nekrofilisi vardır."

Troy ve ben kahkahayı patlattık.

"Ne?" Kevin arka koltuktan eğiliyor, devasa elleri koltuk başlıklarımızı kavırıyor. "O şey gerçek. Buna sahip olan birini tanıyorum."

Troy ikimizin yerine de "Narkolepsi olsaydı oynayamazdı, salak herif" diye düzeltti. "Nekrofilisi"

ölülerle birlikte uyumak anlamına gelir."

"Bu onun da öldüğü anlamına gelmez mi?"

Troy abartılı bir iç çekişle, "Hayır dostum, ölü insanlarla seks yapmak gibi," diyor. "Cidden Kev, bu okula nasıl girdin?"

"Bok ye, Jenner. Sadece yanlış telaffuz ettim, hepsi bu."

Troy kamyonu çalıştırarak, "Kendinize bir iyilik yapın ve bir kitap okuyun, birkaç tane okuyun," diyor. "Ya da Google. Aynı derecede eğitici, daha az zaman alıcı."

İtiraz ederek inliyorum. "Evet, çünkü internet gerçeklerden başka bir şey değil."

Troy başparmağını arkasına atarak, "Onun için daha çok eğitim," diye mırıldanıyor. Troy'un özelliği de bu zaten, tipik bir sporcu değil, arkadaşlık ettiği kişiler gibi klişelere pek uymuyor. İyi bir adam. İyi anlaşıyoruz. Spor ve kadınlardan daha fazlasını konuşuyoruz. Çoğu seviyede, derinlere inebilir. Yakışıklı, kral kabinli ve baltalı bir Viking atası gibi yapılı. Ona biraz saygı duyuyorum ve çoğu gün sağdaki adam olmayı umursamıyorum.

Herkesin bir Troy'u vardır, çok azı Troy olacak kadar şanslıdır. Ama Troy'un kendisi size o kadar da iyi olmadığını söyleyecektir. Statüsüyle birlikte bir sürü baskı da geliyor. Gördüğü ilgiye hayran olabilirim ama bunu kendim için istemem. Zaman zaman bu baskının ona ne yaptığını gördüm ve bu hiç hoş değil. Bazen çok fazla içiyor ve geri kalanını derslerine çalışarak geçiriyor. O da bir dernek üyesi değil ve oyunla birlikte iş de yapıyor. Ama kaldırımdan uzaklaştığında onu incelerken, kral olmanın ne kadar iyi bir his olduğunu düşünmeden edemiyorum.

OceanofPDF.com

two

Theo

Dört saat sonra.

Bir maymun gibi ıgık atmıştı. Tam olarak umduğum gibi gırtlaktan ve minnettar bir inleme değildi. Kendime geldiğimde ilk düşündüğüm buydu. Oda dönüyor ve loş ışıktaki donumu bulamıyorum. Kapıya bir kez daha vurulunca buraya nasıl geldiğime dair ipuçları aramaya başladım.

Kaç çekim yapmıştım?

Alnımdaki teri silerken beynim içkiler ve fıçı standları diye cevap veriyor.

Sonrası beni vurduğunda boğazım yanıyor. Göğsüm parçalandı ve kazağımı aşağı çektiğimde kanıtları hissedebiliyorum.

Ne oldu böyle?

Yüzümü buruşturarak ayağa kalktım ve gerindim. Ya bayılmışım ve ilk kavgama karışmışım ya da American Pie grubu inek seksiyle bekaretimi kaybetmişim. Altımda horlayan yataktaki saç ve bacak yığını, ikincisine yakın bir şey olduğunu doğruluyor. Kendimi korkunç bir şekilde ters giden bir safarideymişim gibi hissediyorum.

"Düşün Theo," diye mırıldanırken ayağım kot pantolonuma takılıyor ve tökezleyerek yatağa çarpıyorum. Dehşete kapılmış bir halde başımı kaldırıyorum ve rahatsız edip etmediğimi görmek için uyuyan saçları izliyorum.

Seks konusunda pek bilgili değilim ama olanlardan dolayı suç duyurusunda bulunabileceğimden eminim. Vücudumdaki her kas, çarpan başımla birlikte ıgık atıyor. Hâlâ sarhoşum,

Ama olanlarla yüzleşmek için dayanılmaz derecede ayıktım. Beni içeri çekmeden önce tutunduğum kapı çerçevesinden tırnaklarımın altında hâlâ kıymıklar olduğundan eminim. Troy'u öldüreceğim. Bu gece. O uyurken.

Katılmak zorunda değildim ve bir şekilde katılmadığıma da eminim. Yorganın her tarafına TGU logoları işlenmiş küçük yatakta neyin uyuduğunu göremeyecek kadar korkmuş bir halde ayakkabılarımı giydim. Eğer seks yaptıysam, prezervatif olmalı.

"Kanıt. Kanıt nerede?"

Olayı kanıtlamak için değil ama güvende olduğumuzu kanıtlamak için her yerde kullanılmış lateks aradım ama bulamadım.

"Hadi Theo, düşün." Yolumu bulmak için telefonumun fenerini kullanırken saçlarımı karıştırıyorum. Kimin odasını aradığım konusunda hiçbir fikrim yok. Aşağıdan gelen bas sesleri beni içeri çekerken kapıya vurma sesleri kesiliyor.

"Parti, partidesin."

Umutsuzca bir duşa ve olası bir lobotomiye ihtiyacım var. Her birkaç saniyede bir korku filmi geri dönüşleri gibi zihnime giren görüntüler karşısında irkiliyorum.

Dişlerin parlaması.

Derinin yırtılması.

Hırlama.

Çığlıklar... hepsi benim.

Bu deneyimle ilgili hiçbir şey hatırlanmak için değil. Bundan eminim. Kuduz bir armadillo ile üremek bu geceki gündemimde yoktu. Belki de fazla bir şey hatırlamadığım için şükretmeliyim. "Prezervatif. Prezervatifi bul," diye mırıldanıyorum, yere saçılmış giysileri yerden kaldırırken. "Lütfen Tanrım, prezervatif olsun."

"Prezervatif kullandık," dediğini duyuyorum yataktan sıkıntıyla. "Onu tuvalete attın ve sifonu çektin."

Beynimi zorlayarak, onaylarcasına başımı sallıyorum. Net olarak gelen tek anı bu.

Teşekkürler Tanrım.

Soğuk, korkunun neden olduğu ter sırtımdan aşağı kayıyor. "Tamam, içecek bir şey ister misin?"

"Hayır, kendi kendine konuşmayı kesmeni istiyorum, bu beni korkutuyor."

Orada öylece durmuş, nasıl ilerleyeceğimden emin olamadan yatağın üzerindeki formuna bakıyorum. Hayatım boyunca onun adını hatırlayamadım. Bu içimde yer etmiş her şeye ters düşüyor. Ben bu adam değilim. Ne düşünüyordum ki ben?

"Numaralarımızı değişelim mi?"

"Hayır, değiştirmemeliyiz."

Bana iki kez söylemesine gerek yok. Yine de onu ikna etmek gibi bir erkek yükümlülüğüm varmış gibi hissediyorum. Emin değilim. Yorganı başının üzerine kaldırıp inlerken ağzım bir karış açık ona bakıyorum. Cenin pozisyonuna geçmeme saniyeler kalmıştı.

"İyi geceler." Kapıyı arkamdan sessiz bir tıkırtıyla kapattım ve hain oda arkadaşımı aramak için kırım yanıyormuş gibi merdivenlerden aşağı uçtum. Bekaretime bir baş belasıymış gibi davranarak büyük bir hata yapmıştım. Olanlarla ilgili hiçbir şeyin tadını daha sonra çıkaramayacağım.

Arka verandaya ulaştığımda Troy elinde bir Solo bardakla beni selamlıyor ve "İşte orada," diyor.

Ona doğru koşarken, tedirginliğimi görünce gülümsemesiyle birlikte gözleri de açılıyor.

"Ne oluyor be adam?!"

Troy kıkırdar. "O bir kaplan, değil mi?"

"Hiç derim kalmadı... hiçbir yerde!" Asla kanamaması gereken yerlerim kanıyor gibi hissediyorum. Asit boğazımdan yukarı süzülüyor.

Troy boktan bir sırtışla bana bakıyor. "Kutlama zamanı." Yanında duran ve fıçıyı idare eden iki adama emirler yağdırırken gözleri parlıyor. "Sırada Houseman var."

"Hayır," diye geri çekilmeye başlıyorum, avuçlarım önümde, tam yakalandığım sırada. Troy gerçekten ne kadar kızgın olduğumu göremeyecek kadar kendinden geçmişti. Zaten nasıl bir adam bekâretini kaybetmek için kendini Tazmanya şeytanına teslim eder ki? Ben, ben

ve bunun bir kısmı için kısmen suçluyum. Çaresizlik bir hastalıktır. Dersimi aldım.

Theodore Houseman'ın Devasa Üniversite Hatası #1- Bekaretimi ısı arayan bir iblise kaybetmek.

Büyük miktarda Keystone Light tüketirken baş aşağı geçirdiğim işkence dolu bir dakikanın ardından -iyi mallar kurduğunda son çare olarak başvurulmuş fıçı- kafam güzel bir şekilde bahçeye çıkıyorum. Sessiz bir sığınak ararken, ayırıcı çitin önünde üzerine inebileceğim yumuşak bir çim parçası buluyorum. Üzerimde hasar olup olmadığını kontrol ettikten sonra tam çimlere uzanmak üzereydim ki çalılığın diğer tarafından bir ses geliyor.

"Hayır, anlamıyorsun. Artık bunu istemiyorum, seninle. Bunu kaç şekilde söylemem gerekiyor?" Sessizlik. "Özür dilerim, gerçekten, ben... Oh, şey, şimdi sadece bir PİSLİK oluyorsun!" Sonraki sözleri bir alarm gibi çıktı. "PUŞT! PİÇ! PİÇ! PİÇ!"

Kahkaha atmak üzereyken ağzımı kapatıp kahkahamı bastırmaya çalışıyorum ama bunun bir anlamı yok çünkü o, her kimse, tirat atmaya devam ediyor.

"Oh, şey, bu çok zengin. Gerçekten oraya gidecek misin?" Yine sessizlik.

"Tamam, bu bir kelime. İşte bir tane daha, klitoris, onu nasıl bulacağınızı öğrenin ve sonra ona tapın, çünkü bu size birkaç ilişki kilometresi kazandırabilir." Hattın diğer tarafındaki kızgınlığı duyabiliyorum. Çok yakınımda, belki bir metre ötemde ve burada oturduğumdan haberi yok ama sesimi çıkaramayacak kadar eğleniyorum.

"Çünkü sıkıldım. Ve arkadaşlarımdan hoşlanmıyorum. Hepsi bana bakıyor. Ve kim bir kadından Fortnite oynamak için erteleme ister ki? Bir video oyunu için ikinci planda kalmayacağım."

Kendisine yapılan muamele hakkında söylenirken aksanındaki tını nedeniyle dudaklarım yukarı kalkıyor. Göz ardı edildiğini ve değerinin bilinmediğini hissediyor. Kız kardeşlerim çıkmaya başladığından beri her gün aynı şeyleri duyuyorum. Onların toplu şikâyetleri bana nasıl davranmam gerektiği konusunda ilk uyarılarıydı.

Eski sevgilim Nora'ya davran. Bana ne kadar iyi geldiyse. Yabancı'nın sesi düşüncelerimi yarıp geçti.

"Bu ne cüret! Güzel. Olmaz. Olmaz. Bok ye Patrick, iğrençsin. Ben daha iyi biliyordum. Evet, beş dakika öncesine kadar ben de seni seviyordum. Güle güle."

Birkaç metre ötedeki çitlere çarpan bir telefonun sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "İki ay!" Bahçede volta atıyor. "Lort, az önce benzin parasını ödünç vermek zorunda kaldığım bir adama iki ayımı kaybettim! Kahretsin," diye bağırıyor kusmuğu ayakkabıma çarpmadan hemen önce.

"Bu gece gittikçe daha da güzelleşiyor," diye gülüyorum az önce erkek arkadaşının üzerine sıçan, sonra da dönüp en sevdiğim ayakkabımın üzerine kusan kızın gölgeli figürüne.

"Er mah globd!" Ağzından fışkıran asidin içinden çıkmayı başarıyor.

"Konuşma, bu daha da kötüleşebilir," diye emrediyorum, ayağa kalkıp ayakkabımı çimlere sürterek saçlarını geriye doğru çekmeden önce. Dokunduğumda sıçırıyor ama bir tehdit olmadığımı anlayınca rahatlıyor. Havaya yayılan mide bulandırıcı tatlı meyve kokusu burun deliklerimin açılmasına neden oluyor. Onunla birlikte öğürmemek için tek yapabildiğim bu.

"Müthiş," diye mırıldanıyorum o vücudundan inanılmaz miktarda sıvı atarken. "Eğer bu bir spor olsaydı, altın madalya alırdın."

Sanki gülmeye çalışıyormuş gibi sırtı zıplıyor. Deposu nihayet boşaldığında ağzını siliyor ve bana dönüyor, nefesini benden esirgemek için başını eğiyor. "Kulak misafiri olarak ne yapıyordun?"

"Gizlice dinlemek mi? Şaka mı yapıyorsun? İki sokak ötedeki komşular duydu bunu."

"Sana bir şey bulaştırdım mı?"

"Sadece ayakkabım, sanırım. Hayatta kalacağım. Bir saniye bekle, oturduğum yere yakın bir yerde bir hortum hissettim." Saçını bıraktım ve geri çekildim. "O eve geri dönmeye hiç niyetim olmadığına ve vücudundaki sıvıyı tükettikten sonra susayacağına emin olduğuma göre, çoklu görev yapalım derim."

"K," diyor, saçları yüzünün büyük kısmını kapatıyor. Zaten onu göremiyorum, bahçenin bu kısmı o kadar zifiri karanlık ki birbirimizin silüetlerini zar zor seçebiliyoruz.

Dikenli çalılardan arasından geçip düğmeyi çeviriyorum ve yol boyunca kendime birkaç çuvaldız batırıyorum. "Bir insan neden hortumun etrafına dikenli çalılar diker ki?"

"Spicket'i bulamıyor musun?"

Kıkırdıyorum. "Spigot mu demek istiyorsun? Kim spicket der ki?" "Ben, çünkü öyle."

Düğmeyi çevirerek, hortumu ona uzatmadan önce suyun kısa bir süre ayakkabımın üzerinden akmasına izin veriyorum. Suyu aldı ve hevesle içti. "Sakin ol, senin izleniminin tekrarlanmasını istemeyiz.

bir çeşmenin."

"Har, har. Bu gecenin canı cehenneme," diyor uzun yudumlar arasında. "Ne zamandır orada oturmuş beni dinliyorsun?"

"Uhhhhh," elimi saçlarımda gezdiriyorum. "DICK, DICK, DICK'ten hemen önceki gibi mi?"

"Bir şey söylemeliydin."

"Ve bu konuşmayı yarıda mı kestir? Hayır, teşekkürler. Uzuvarımı korumayı tercih ederim. Ayrıca, siz dramınızla gelmeden önce ben buradaydım."

Bu ifadeyi görmezden geliyor. "O bir pislik."

"Sana inanıyorum." Başım hâlâ dönüyordu, yeni sarhoş olmuş çalıdan güvenli bir mesafede yerimi geri aldım.

"Neden?" Musluğu kapatarak soruyor ve çalı elini ısırdığında geri sığıyor. "Ah."

"Sana söylemiştim."

"Haklısın, bu mazoşistçe. Bu şeyleri neden dikelim ki? Zaten çirkinler."

"Anlaştık."

Avuçlarının tozunu alıyor ve yanıma oturuyor. "Neden bana inanıyorsun? Onun bir pislik olduğuna. Benim sık olmadığımı nereden biliyorsun?"

"Sadece hoşgörölü davranıyorum. Dikkatli davranıyorum. Senin kötü tarafını gördüm, hiç hoş değil. Kız kardeşler, üç tane," diye homurdandım.

"Hepsi daha yaşlı."

"Kahretsin," diye gülüyor. "Evet, iyi eğitilmişsin. Bu gece ikimizin de en iyi hayatımızı yaşamadığımızı hissediyorum, o yüzden bir dakika seninle oturmamın sakıncası var mı?"

"Hiç de değil." Güvenli tarafta ona yer açarak kenara çekiliyorum.

"Kimden saklanıyorsun?"

"Gerçekten söyleyemem."

İç çekerek yanıma sokuldu. Havada asılı kalan asit bir yana, nane ve narenciye gibi temiz kokuyor. "Kimden saklandığını bilmiyor musun?"

"Hayır. Gerçekten bilmiyorum. Kız, kahverengi saçlı, mavi gözlü. Detaylar hala bulanık. Ona gülümsedim, o da bana gülümsedi, bir el daha ateş ettim, sonra bir baktım..." Eve dönüp bakıyorum, "Boş ver, önemli değil."

"Kulağa hiçbir şey gibi gelmiyor," diyor, ben kendimi geri çekecek kadar motor becerilerimi bulamadan parmağını boynuma bastırıyor.

"Ah, ne yapıyorsun?"

"Dışarısı ne kadar karanlık olsa da, yemin ederim boynuna yapıştığını görebiliyorum."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır, çeyreklik kadar da değil, bu bir meze tabağı morluğu."

"Tanrım." Başımı ellerimin arasına gömdüm. "Bunu bir daha söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama bir içkiye ihtiyacım var."

"İyi gitmedi mi?" Sesine çok aşına olduğum bir yükselişle soruyor. Benimle alay ediyor.

"Bakın, çim alanımda oturmanızın bir sakıncası yok ama bu işin şakası yok. Cidden batırdım. Bir daha yapamam."

Hemen ardından gelen garip sessizlikte söylediklerimden pişmanlık duyuyorum.

"Kız arkadaşın olduğu için mi?"

"Ne?" Neden sustuğunu o zaman anladım. "Hayır, aldatmıyordum. Benim kız arkadaşım yok."

"Ah, pardon," diyor iç çekerek. "Senin dramın, benim dikkat dağınıklığım. Erkek arkadaşımđan yeni ayrıldığım için çıldırmamaya çalışıyorum."

"Bekaretimi yeni kaybettiğim ve kuduz aşısı olmam gerekebileceği için çıldırmamaya çalışıyorum."

Ne oluyor, Theo?

"Ciddi misin?"

"Bir velociraptor saldırısı gibi," diyorum, bir meteorun beni öldürecek kadar iyi olmasını dileyerek.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Hayır."

"Belli ki biliyorsun, yoksa bana söylemezdin." "Dil sürçmesi."

"Kaydığı şey bu değil."

"Bu hiç komik değil."

"Kendini açıkta bırakıyorsun, ortak."

Yaklaşıyor ve ben onu inceleyemeyecek kadar utanıyorum. Eylül ortasındaki gece havası hoşuma gidiyor, yanan tenimi serinletiyor. Teksas havası çirkin başını kaldırıp sadece iki mevsimden birine, yaz ya da kışa geri dönmeden önce sonbaharın geçici çırpınışının tadını çıkarıyorum.

"Yani bu gerçekten ilk seferin miydi?"

"Evet."

"Neden beklediğinizi sorabilir miyim?" "Uzun hikaye."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Adınızı bilmiyorum ve yüzünüzü de pek göremiyorum. İçtiğim ahududulu Bacardi'nin seni teşhis etmemi imkânsız hale getirdiğinden eminim, bu yüzden alabileceğin en güvenli itiraf bu."

Sonunda ona doğru baktım. Haklı, çok karanlık, yakından bile net bir görüntü alamıyorum, çalılar arka verandanın tüm ışığını engelliyor. Koyu renk kovboy çizmeleri ve bir elbise giyiyor, o kadarını anlayabiliyorum ama gerisi tam bir muamma. Yine de cızırtılı sesinin çekici olduğunu kabul ediyorum. Nefesimi üfleyerek, neden olmasın diye karar veriyorum. I

Sarhoş bir yabancından bile olsa, biraz bakış açısı kullanabilirsin.

"Bu benim ilk seferimdi çünkü eski kız arkadaşım bekaretini rastgele birine vermek için beni üç buçuk yıl bekletti."

"Onu ikinci yılında bırakmalıydın. Sana asla vermeyecekti."

"Bana öyle söylendi."

"Hala ona takılı mısın?"

"Hayır, sadece meşguldüm. Bir müzik grubundayım, çok zamanımı alıyor." Çoğunlukla doğru. Gerçeğin geri kalanı ise şu: Bu dünyadaki Troy'lar yüzünden benim gibi bir erkeğin kız tavlaması pek kolay değil. O standart gibi görünüyor. Fırsat sunulduğunda bile, asla doğru hissettirmiyor ve tetiği çekmekte tereddüt ediyorum. Bu geceye kadar sarhoş bir ilişkiden başka bir şey için bekledim.

"Grubunuzu duymuş olabilir miyim?"

"Belki. Her cumartesi kapalı gişe oynuyoruz."

"Hmm, belki de ünlü birinden itiraflar alma ihtimalime karşı sana daha yakından bakmalıyım."

"Hayır, kurallarda yok."

"Kurallarımız mı var?"

"Evet. Bu bir itiraf. Yüz, tarih ya da isim yok." "Tamam," diyor, otları kopararak, "sen adanmış kendin için a kalpsiz orospu kim hiç teslim edilmedi mi?"

"Temel olarak, evet. Ama en kötü kısmı bu değil."

"Değil mi?"

"Onu gerçekten sevdim. İlk aşkınızla kalacağınızı düşünmenin aptalca olduğunu biliyorum ama gerçekten buna değdiğini düşündüm."

"Özür dilerim."

"Evet, öğren ve büyü."

"Evet, ama yine de berbat."

"Aynı fikirde değilim," boynumdaki yeri ovuşturuyorum, onun özenle görebildiği şeyden rahatsız oluyorum

yapamayacağım kadar zifiri karanlık. "Mikrofonu çevirelim, sikine ne oldu?"

"O bana göre değil. Son birkaç hafta içinde, randevularımız sırasında onda hoşlanmadığım şeylerin listesini çıkarıp durdum. Gerisini sen de duydun."

"Ama ona onu sevdiğini söyledin."

"Bir süre için bana iyi davrandı, bu yüzden bir an için doğru hissettirdi. Güzel bir yüzü, güzel bir vücudu vardı ve iyi anlaşıyorduk. Kelimeleri söyledim ama o söyler söylemez boş çıktılar. Anladın mı?"

"Öyle. Ayrıca yatakta kötü."

"Evet, işte bu. Kendimle gurur duymuyorum, alçaldım."

"En azından adını biliyordun."

"Adını duymadın mı?" Sorusunda açık bir ima vardı ama buna itiraz edemezdim. En azından adını öğrenmeden onu orada bırakmamalıydım. Eğer gerçekten isteseydim Troy'dan öğrenebilirdim ama bu arzum yok. Hoşuma gitse de gitmese de bunun olmasına izin verdim. Ben de katıldım.

"Çıldırıldım. Hiç derim kaldığını sanmıyorum... hiçbir yerimde."

"Lanet olsun."

"Ben sadece..." Bir elimi saçlarımda gezdirerek iç geçiriyorum. "Farklı olmasını istedim."

"Nasıl?"

"Öncelikle, bunu hatırlamak istiyorum."

"Anlıyorum. Gerçekten," diye beni temin ediyor ama kendimi daha da muhtaç bir pislik gibi hissetmeme neden oluyor. "Eğer isimlerimizi değiştirmeyeceksek ama ruhlarımızı birbirimize açacaksak, gidip bir şişe çalayım ve geri geleyim derim."

"Elbette." Gözlerimi deviriyorum. "Ben burada bekleyeceğim."

Dizlerinin üzerinde duraklıyor, silüetini çift görüşümle takip etmek imkânsız. "Az önce bana gözlerini mi devirdin?"

"Bunu görmüş olmana imkan yok."

"Hissettim."

"Tek söylediğim, buraya geri dönmek gibi bir zorunluluğunuz olmadığı."

"Ve ben öyle hissetmiyorum. Geri döneceğim." Karanlık avluya doğru yürüyor, birkaç adam çimlerin üzerinde tökezleyip görüşümü engellediği sırada telefonunu sihirli bir şekilde tek başına alıyor. Anladığım kadarıyla boyu küçük. Dakikalar sonra geri döndüğünde sırt üstü yatmış, yıldızsız gökyüzüne bakıyordum.

"Tek alabildiğim bir şişe muzlu rom oldu çünkü kimse bu boku içmiyor."

"Ben alırım." Bana uzatır uzatmaz şişeden çekiyorum ve kapağını yeniden kapatıyorum. "İğrenç. Sıcakmış."

"Dilenciler ve seçiciler," diyor uzun bir içki almadan önce. "Peki, kaç yaşındasın?"

"Junior, sen?"

"Senior. Son düzlük."

"Sonrası için planın var mı?" Boğazımı kaplayan sıcak likörün verdiği kötü hisle elimden geldiğince rahat bir şekilde soruyorum.

"Kolay, dünyayı ele geçir," diye kıkırdıyor.

"İyi plan."

"Sen mi?"

O göremese de omuz silkiyorum. "Bir fikir."

"Bizi dinleyin, geleceğimiz hakkında iki yetişkin gibi konuşuyoruz."

"Korkutucu," diyorum şişeyi alırken. İkinci yudum daha kolay iniyor.

İç çekiyor. "Kendi hayatını yönetmekten daha korkutucu bir şey yok. Ne düşüneceğimiz, ne zaman yemek yiyeceğimiz ya da uyuyacağımız bize söylenmediğinde ne yapacağız? Bana kalırsa üniversite insana o kadar da özgürlük vermiyor."

"Koşullar gereği katılmıyorum, üç kız kardeşim var, hatırladın mı? Güven bana, bu özgürlük."

Yukarıdaki uçsuz bucaksız hiçliğe bakmak için arkasına yaslanırken gülümsediğini hissedebiliyorum.

"Hâlâ evde yaşıyorum, sanırım benim sorunum da bu."

"Burada mı büyüdüñ?"

"Evet. Polk'ta. Kenar mahallelerde küçük bir topluluk. Küçükten kastım da bu. Mezun olunca gideceğim. En azından bir süreliğine."

"Nereye gidiyorsun?"

"Henüz emin değilim."

Konuşmadan önce bir sessizlik oluyor.

"Peki, bunu neden yaptın?"

"Bilmiyorum," diyorum sinirli bir iniltiyle. "Sanırım bu noktada bu işi bitirmem gerektiğini hissettim çünkü yeterince uzun süre bekledim."

"Görev tamamlandı. Bak, eğer seni daha iyi hissettirecekse, benim ilk seferim de berbattı. Ve ikincisi de. Gerçekten kimyanızın uyuştığı biriyle pratik yapana kadar seks iyi olmaz. Ne yapman gerektiğini anlayana kadar garip kalır."

"Evet. Anlıyorum. Ama bu noktada, ön sevişmede oldukça ustalaştım. İnanın bana, yoksunluk bir aziz yapmaz."

"O zaman seks konusunda çoktan ustalaşmışsın, en azından bir kadının bakış açısından."

"Bildiğim iyi oldu."

"Huh," diyor o kadar alçak sesle ki onu zar zor duyabiliyorum. "Ne?"

"Hayallerini yıkmak istemem ama eski sevgilinle anlaşılmadıysan ne kadar iyi olabilirsin ki?"

"Ouch."

"Sadece söylüyorum."

"Anlaşıldı. Ama beni savunmak gerekirse, o hep kaçardı. Her zaman. Ve birden fazla kez."

"Peki ya sen?"

"Nadiren."

"Yani bencildi."

"Hem de çok. Ona karşı çok pasıftım. Çok fazla ikramda bulundum. Artık bunu biliyorum."

"Sen bir sıçrama tahtasıydın."

"Evet, o adamı öldürdüğümü düşünmek hoşuma gidiyor." "Aferin sana."

Sadece iki sarhoş yabancıнын başarabileceği rahat bir sessizliğe yerleşiyoruz.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor bir süre sonra.

"Oda arkadaşımın kışını tekmelemeyi ne kadar çok istediğimi." "Öyle mi?"

"Evet, bu çoğunlukla onun hatası. Sorun şu ki en son bir kızla kavga etmiştim."

"Anlat."

"Kız kardeşim Courtney, beni taşaklarımdan vurdu ve iyileştiğimde ben de onu sırtından vurdum. Sekiz yaşımdaydım."

İçinden bir kıkırtı kopuyor ve ben de benzerliğini yakalamak için başımı çeviriyorum ama başarısız oluyorum. "Bunun bir kıza zarar vereceğini düşünmezsin ama patates çuvalı gibi yere düştü."

Kahkahaları etrafımızı sarıyor ve müzikal. Kolumda saçlarının hafif gıdıklanmasını hissedebiliyorum.

"Annem beni cezalandırmak için çok gülüyordu."

"Hey, yine de bir erkeği diz çöktürmek için kusursuz bir yol."

"Gerçek," diyorum gülümseyerek. Bu gece yapamayacağımı düşündüğüm bir şeydi bu. "Hey, teşekkürler."

"Ne için?"

"Beni çitten uzaklaştırmak."

"Şirin."

"Peki ya sen? Ayrılık konusunda iyi misin?" "Oh, evet.

Bitmesi gerekiyordu. Ona yol göstermek istemedim.

Sadece berbat çünkü... madem dürüst davranıyoruz, sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Tabii ki."

"Çıktığım bazı erkeklere yalan söyledim. Senin eski sevgiline karşı hissettiklerini hiç hissetmedim. İçimde kelekler falan uçuştı ama daha fazlası olmadı. Seni seviyorum dediklerinde, mecburiyetten karşılık veriyorum ama bunu gerçekten kastettiğimi hiç sanmıyorum."

"Kalp kırıcı," diye şaka yapıyorum.

"Bunun korkunç olduğunu biliyorum. Bu sözleri ciddi olduğun zamanlar için saklaman gerektiğini biliyorum. Sadece karşılık vermediğimde kendimi çok kötü hissediyorum. Ve sonra ayrılıyor ve onları söyleyip söylemediğim önemli değil çünkü bitti. Sanırım ben bittim."

"Çıkmak mı?"

"Evet. En azından bir süreliğine."

Omzumla onu dürtüyorum. "Yani, doğru adam henüz gelmedi. Gelecektir."

"Ben de öyle umuyordum ama... ya o bensem? Bir sürü kızla çıktım. Ya ben diğer kızlar gibi yapılı değilsem."

"Öylesin."

"Bunu bilemezsin. Beni tanımıyorsun."

"Anladığım kadarıyla kendinize ait bir fikriniz var ve anlamaya yanaşmıyorsunuz. Yani en azından bir anlamda ne aradığınızı biliyorsunuz."

"Belki."

"Sadece biraz daha zaman ver."

"Aralık ayında 22 yaşında olacağım. Belki de ilk aşkıma yaşayamayacağımı hissediyorum."

"Hayır. İnançlı ol."

"Bunu, zaman sınırına ulaştığını düşündüğü için bekaretini kaybeden adam söylüyor."

"Touché."

"Gerçekler acıdır ve burada acımasızca dürüst davranıyoruz." "Doğru. Peki, eski sevgilinle ilgili seni rahatsız eden neydi?"

İç çekerek şişenin kapağını açtı. "Birincisi, gülünç derecede tembeldi. Ben çok çalışıyorum ve okuyorum. Büyükanнем bana benim kadar çalışmayan bir adama saygı duymamamı ya da aşık olmamamı söylerdi."

"Bu iyi bir tavsiye."

"Evet, öyle. Ve itiraf etmekten utanıyorum, sanırım tüm yönlendirmeyi gözlerimin yapmasına izin verdim. Güzeldi ama tehlike işaretlerini görmezden gelecek kadar değil."

Şişeden bir yudum alacak kadar eğiliyor. "Kahretsin, bu iğrenç. Sadece muzların tadı muz gibi."

"İronik bir şekilde, doğru."

"Her neyse, gözlerimin benim için neyin doğru olduğunu dikte etmesine izin veriyordum, kelebeklere teslim oluyordum. Ama sanırım güzel oğlanlara biraz ara vermenin zamanı geldi, anlıyor musun? En azından içlerinden biri benim zamanıma geçecek kadar kendini kanıtlayana kadar."

"İyi bir karara benziyor."

"Şey," diyor şişeyi bana uzatırken, "her şey kaybolmuş değil. En azından bu gece yeni bir arkadaş kazandım."

"Evet," bir yudum daha alıyorum, "yüzü ve adı yok."

Tamamen doğruluyor ve tekrar bana bakıyor. Birden karanlık Teksas gökyüzüne ve ayın yokluğuna lanet ediyorum. Ona iyice bakmak istiyorum. O da aynı şeyleri düşünüyor gibi görünüyor çünkü bana daha iyi bakabilmek için kısa bir süre eğiliyor.

"Bu çok saçma. Maskelerimizi çıkaralım," diye önerdim.

"Hayır." Çarklarının döndüğünü hissedebiliyorum, "Bu bir sır olarak kalsın. Belki tekrar karşılaşırız."

"Pekâlâ." Olmayacağını bilsem de aynı fikirdeyim.

Telefonu avucunun içinde yanıyor ama bir şey göremeyecek kadar kısa.

"Kahretsin, geç oldu. Annem çok kızacak."

Kıkırdamama engel olamıyorum.

"Ne?"

"Aksanın. Oldukça kalın."

"Evet, belli ki buralardan değilsin." "O kadar da uzak değil."

"Ne diyebilirim ki? Ben Teksas'ta yetiştirilen bir fıçıda büyüdüm." "Eleştirmiyorum. Beğendim."

"Kahretsin, gerçekten gitmem gerekiyor ama umarım bir ara tekrar karşılaşırız. Tercihen en iyi hayatlarımızı yaşarken."

"Bu ne anlama geliyor ki? Tüm besin gruplarını içeren iki bin kalorilik bir gün ve dört millik bir koşu mu? Sosyal medyada mükemmel bir yoga plajı fotoğrafı mı?"

"Değil mi?" Homurdanıyor. "Daha çok en iyi yalanımızı yaşamak gibi."

"Aynen öyle. Belki bir daha takılırsak, bunu en gerçek hayatımızı yaşarken yaparız."

"Buna bayıldım."

Dizlerinin üzerine oturmak için kalkıyor, bana doğru bakıyor. "Biliyor musun, bu muhtemelen hayatım boyunca bir erkeğe karşı en dürüst olduğum andı."

"Dürüstçe aynı şeyi söyleyebilirim. Ve ben olduğum için gurur duyuyorum."

"Neden birlikte olduğumuz insanlarla bunu yaparız, gerçekte ne düşündüğümüzü saklarız?"

"Belki de yalnız olmaktan daha güvenli olduğu içindir."

"Biliyor musun, yabancı?" diye seslendi. "Sanırım bu noktada dürüst ve yalnız olmayı tercih ederim."

"Benim seviyeme hoş geldiniz. Burası berbat." İkimiz de gülümsüyoruz. Bunu söyleyebilirim.

"Tamam, ilk ben gideceğim."

"Araba kullanmıyorsun, değil mi?" Endişeyle sordum. "Hayır. Şişe tamamen senin. Dikkatli ol."

"Sen de."

Durakladığını hissediyorum. "Bu aslında eğlenceli bir şeydi." "Öyleydi."

"Houseman, hangi cehennemdesin dostum?" Troy verandadan sesleniyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum. "Anahtarları bende. DD olmam gerekiyordu."

"Bir Uber çağırırsanız iyi olur," diye uyarıyor. "Geleceğiz."

"Demek Houseman sensin, ha?" Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Adil olan adil, ben Laney." Elini aramızdaki çimenlerin üzerinde bulup kısa bir süre sıkıyor. Onu bir şekilde kavramak için hareket ediyorum ve sonunda parmak uçlarını tutuyorum. Gülüyor. "Gördün mü, garip. Houseman, seninle tanıştığıma çok memnunum."

Sırıtiyorum ve kollarımı dizlerimin üzerine koyuyorum.

"Ben de öyle." "Saçımı tuttuğun için teşekkürler."

"Ne zaman istersen."

Troy, kadın partinin içine doğru çekilirken onu engellemeyi başarıyor. Tozumu alıp verandada ona katılıyorum.

"Hangi cehennemdeydin, dostum? Bir dakikadır gitmeye hazırız."

"Ben değil Sürmek," I Söyle, hevesle BAKIŞ üzerinde omzunda. "Az önce içeri giren kızı gördün mü?"

"Hayır," diye bağılıyor, ilgisiz. "Anahtarları bana ver, Kevin kullanabilir." Diz çökmüş Kevin'ı görmek için yanından geçip bakıyorum. "Daha yeni buzlandı." Troy başını çevirdi ve Kevin'i gördü.

Şişeyi höpürdeterek.

"Kahretsin. Tamam, bir Uber çağıracağım."

"Öyle yap," diye dikkatimi dağıtıyorum, hâlâ partide ondan bir iz arıyorum ve bir şey bulamıyorum.

Gecemin geri kalanı gibi, bunun da olması gerekmiyordu.

Grannizm - Dünya pisliklerle dolu, onlardan biri olmayın.

OceanofPDF.com

three

Laney

"Neredeydin?" Tam ön kapıdan çıkarken annem beni korkutarak soruyor.

"Anne, beni korkuttun," diyorum ve döndüğümde onu mutfakta tünemiş beklerken görüyorum. Sinirlenerek kapının arkamdan tokatla kapanmasına izin verdim.

"Sanırım ödeştik o zaman."

"Sana muhtemelen geç çıkacağımı söylemiştim. Ayrılık... yapılması gerekiyordu." Kanepeye oturup botlarımı çıkardım ve ayak parmaklarımı uzattım.

"Bunu sevdiğini sanıyordum?"

"Bu mu? Adı Patrick'ti ve bana göre değildi." "Ne oldu?"

"Çok az şey için çok fazla şey istedi."

"Saat sabahın üçü. Bir mesaj iyi olurdu." Geceleri çalışmasına rağmen yorgun görünüyor ve suçluluk duygusu devreye giriyor. Büyükannemden miras kalan siyah saçlarım ve zeytin tenimle annemin eğlenceli boyutlarda bir kopyasıyım. Annem güzeldir ama en son ne zaman iş üniforması ya da bornoz dışında bir şey giydiğini hatırlamıyorum. Henüz kırk dört yaşında ama sadece sunumuyla bile kendini çoktan yaşlandırmış.

"Özür dilerim. Eve erken gelecektim ama dikkatim dağıldı."

"Adı neydi peki?" Eski ahşap kahvaltı masamızda kahvesini yudumluyor. Büyükannemin eskiden

ev yapımı bisküviler. Hamuru keserken burnunun una bulanmış görüntüsü kalbimin derinliklerine işliyor.

"Anne, Tanrım, hayatıma devam etmeye hazır değilim." Şüpheli bir kaş kaldırdı.

"Tek bildiğim soyadının Houseman olduğu. Yüzünü bile görmedim."

Gözleri büyürken kahvesini yudumluyor.

"Öyle değil! Unut gitsin. Beni hızlı olmakla suçluyorsun. Ben yatmaya gidiyorum."

"Vücudunuza ve kiminle vakit geçirdiğinize dikkat etmelisiniz."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. "Son sınıfa kadar seninle kalırsam hata yapmama izin vereceğine dair bana söz vermiştin."

"Sadece benim hatalarımı tekrarlamayı istemiyorum. Sabırlı ol, suları test etmek için doğru gelgiti beklemelisin."

"Yine mi bu?"

Sonra ayağa kalkıyor ve onu şımartamayacak kadar yorgun olduğum bir dövüşe hazırlanıyor.

Ellerimi teslimiyetle yukarı kaldırdım. "Bu yoldan gitmeyelim."

Yumruklarını kalçalarına dikmiş, başını eğiyor. "Kredilerinin karşılamadığı harç parasını zar zor ödeyebiliyorsun. Burada kalarak bana iyilik yapıyormuşsun gibi davranmayı bırak. Burası yarı senin evin ama faturaları ödeyen yine de benim."

"Ve minnettarım. Çok müteşekkirim. Bu yüzden su faturasını ödedim ve bu sabah sana kahve aldım."

Durduğu yerde kıllanıyor. Bana kızgın değil. Kendisine kızgın. Bana daha fazla destek olamadığı için hep nefret etti, ama bunu kelimelere dökemiyor.

"Seni seviyorum anne. Kavga etmek istemiyorum. Söylediğin her şeyi duyuyorum. Sadece kendi bildiğimi yapmalıyım ve sen de bana güvenmelisin."

Samimiyetimi dikkatle inceliyor ve çenesini eğip omuzlarını gevşetmeden önce buluyor.

"Geç oldu. Yatağa gitmelisin."

Başımı salladım. "Sen gelmiyor musun?"

"Hayır, huzursuzum, işime yaramasını sağlayacağım ve sana biraz bisküvi yapacağım."

Masanın etrafında döndüm ve ona sarıldım. "Aklımı okudun. Teşekkür ederim. Seni

seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Geri çekiliyorum ve neden olduğum endişeyi görüyorum. "Bir dahaki sefere mesaj atarım. Söz veriyorum."

"Çok memnun olurum."

"Biliyor musun anne, dışarı çıkıp biraz da sen eğlen sen ölmezsin."

Başını sallıyor, dalgın dalgın dolaplardan bazı malzemeler çıkarıyor. Bazı yönlerden birbirimize çok benziyoruz, bazı yönlerden ise hiç benzemiyoruz. Gerçek şu ki, ben büyükannemle çok daha iyi anlaşırdım ve o zaman zaman aramızda bir tür tampon görevi görürdü. Şubat ayında vefat ettiğinden beri ilişkimiz biraz gergin.

Yorgun argın, çiftlik evimizin koridoruna doğru ilerliyorum ve dilimi şaklatıyorum. Yaşlı av köpeğimiz Max isteksizce beni takip ediyor, ama "yatma vaktimiz çoktan geçti, hoochie" gibi bir anlama gelen bir homurtu çıkarmadan önce değil.

Max evin erkeği ve hesap verdiğim tek kişi. Katarakt yüzünden yarı kör olsa ve ben her gece onun elli kiloluk kıcını yatağıma taşımak zorunda kalsam bile, o güvenilir.

Ailemizdeki diğer erkekler hiç uzun ömürlü olmadı.

Annem henüz bir yaşındayken büyükbabam Vietnam'da ölmüş. Babam da ben üç yaşına bastıktan sonra daha yeşil çayirlara taşınmış. Yıllar önce College Station buranın yarısı kadardı. Hiçbir zaman küçük bir kasaba olmadı, ama burada yeterince uzun süre yaşadığınız, öyle hissedebilir ve garip bir şekilde tahmin edilebilir hale gelebilir. Özellikle de Polk'ta. Jimmy Cox buraya yerleşmeyi hiç istemedi ya da planlamadı. Büyükannem ilk kez hastalandığında, annem tam da istediği yerde olduğuna karar verdi.

aitti. Dostane bir şekilde ayrıldılar ama annem babam gelmeyi bıraktığında ona kin tuttu. Sevgili babam şimdi Houston'da üst düzey bir yönetici ve on sekiz yaşına girdiğim güne kadar onun hatası olarak kalmamız için bize yıllık bir miktar gönderdi. Çekler, onun yanlış başlangıcı olduğum için bir teselliydi.

Annem benim de aynı hatayı yapmamam konusunda kararlı. Tutulmayacak sözlere razı olmamı istemiyor.

Beni her zaman gardımı almam konusunda cesaretlendirmiştir. Sadece bu tavsiyeyi ne kadar dikkate aldığımı pek sevmiyor. Sanırım ben biraz 'seri çapkın'ım. Aklıma gelen her erkekle yatmadım ama o haklı. Kendime biraz daha saygı duymalı ve zamanımı kiminle geçirmeye karar verdiğim konusunda pratik olmalıyım.

Koridorda, birkaç yıl önce verandada çektiirdiğimiz dördümüzün (Gran, annem, Max ve ben) fotoğrafına bakıyorum.

"Max, sen yakışıklı bir şeytandın."

Cevabı ayak bileğimi soğuk bir şekilde dürtmek oldu. "Tamam, tamam."

Ev eski olmasına rağmen her köşesini seviyorum. Beni mutlu eden her anı bu çiftlik evinin bir köşesinde saklı. Büyükanнем ilk hastalandığında evin tapusunu ikimize devretmişti. Kızının ve torununun her zaman ev diyebilecekleri bir yere sahip olacaklarını bilerek öldü. Bu hem onun mirası hem de bize veda hediyesiydi. Annem, nasıl bir hayat istediğime karar verdiğimde bana devredeceğini söyledi.

Bu soruya hiçbir zaman tam olarak kesin bir yanıt veremedim.

Yatak odamın etrafında dönerken dolabımda tozlanmaya yüz tutmuş bavula bakıyorum. Üniversiteye başladığım günden beri bavuldaydı. İçindekileri biliyorum. Yedi çift iç çamaşırı. Etiketleri hâlâ takılı yedi elbise. Yedi çift hafif çorap. Bir mayo. Dört kazak, üç

bir çift kot pantolon. Diplomamı aldığımda onu kullanacağıma dair kendime söz verdim. Sadece iki dönemim kaldı ve hala nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok ama gidiyorum.

Planlarımın hiçbirine bir erkeği dahil etmedim. Birini birkaç aydan fazla tutmakta tereddüt etmemin nedeni bu olabilir. Hayat bir kişi için karar vermekten daha zor.

Pijamalarımı giyip dişlerimi ikinci kez fırçalarken, gecemin bok fırtınasına dönüşmesine rağmen beni güldüren adamla yaptığım konuşmayı düşünüyorum. Köpük dolu gülümsememe engel olamıyorum. Kendisi de farklı bir şey için direniyor ve bu bana umut veriyor. Onunla bir gelecek için değil, muhtemelen onu bir daha göremeyeceğim. Ama onun arayışı benimkine benziyor. Ama önce bir mola vermem ve kendime iyice bakmam gerekiyor. Yansımamı incelerken, Doritos'u azaltmaya karar verdim. Şeytan o cipsi özellikle kalçalarımı mahvetmek için yaratmış.

"Max," arkamdaki aynada onu gördüğümde fırçama daha fazla macun sürüyorum. Başını kaldırıyor ve eğiyor. "Daha iyisini yapacağız. Beni duyuyor musun? Daha fazla egzersiz yapacağız, diğer tazıları bir süreliğine unutacağız ve hedeflerimize odaklanacağız." Max iç geçiriyor ve başını patilerinin üzerine koyuyor. Hem korkusunu hem de yargısını hissedebiliyorum.

"Bu hedeflerin ne olduğunu öğrenir öğrenmez," diye fısıldıyorum fırçamın arkasından.

Annem ve ben doğuştan hayatta kalanlarız ve kadın tarafından aldatılmış hissetmeyecek kadar sevgiyle büyüdük. Ne kişisel olarak ne de başka bir şekilde babamın izinden gidip köşedeki bir ofiste oturup hayatı görmezden gelmek gibi bir planım yok. Bundan daha fazlasını istiyorum, sadece henüz ne istediğime karar veremedim. Sanırım çingene kalbim bana haber verecek.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

four

Theo

"Sana ne oldu böyle? Bu dün geceden mi?"

Kevin mutfaktan, kiler/çamaşır odamızda akşamdan kalma bir halde durduğum yere kadar yeni temizlenmiş göğsüme aval aval bakıyor. Kirli çamaşırlarımı çamaşır makinesine yerleştirirken başımı dik tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Troy portakal suyu kutusunu ağzına götürürken sırtımı görüyor ve kahkahayı basıyor. "Kahretsin dostum, tek bir vuruş bile yapamadın mı?"

"İkinizi de öldüreceğim," diye mırıldanıyorum, deterjan ekliyorum, "Yemin ederim."

Troy meyve suyunu yudum yudum içiyor ve kutuyu ezip çöpe atıyor. Düzenli bir oda arkadaşı, hakkını vermeliyim. "Hey," diyor nefret dolu bakışlarıma tepki olarak, "yardıma ihtiyacın vardı."

"Ben böyle bir şey istemedim!" Suçlayıcı bir parmağı ona doğru saplıyorum. İkisi de kahkahalara boğuluyor ve Troy yüz ifademi okumadan önce başını sallıyor.

"Gerçekten kızgın mısın,
dostum?" "Evet, dostum,
gerçekten kızgıyım."

Troy, Kevin'e doğru başını sallıyor. "Bize bir dakika verin."

Kevin, "X-box'tayım," diyor ve Troy alanı doldururken oturma odasına doğru ilerliyor.

"O kadar kötü mü?"

"Pek bir şey hatırlamıyorum ama çok azından keyif aldığımı eminim."

"Özür dilerim dostum. Gerçekten sadece yardım etmeye çalışıyordum." "Gelecekte, yapma. Bana daha fazla iyilik yapma."

"Kimse kafana silah dayamadı."

"Biliyorum."

Kiler kapısının üstünü pençeleyerek içeri girmemi engelliyor ve bir omzunu kaldırıyor. "Babamı gururlandırmak için bunu yapmak zorunda değildim."

Gözlerimi onunkilere dikiyorum ve o da yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim, bu söylediğim çok aptalcaydı, ama cidden, neden yaptın?" Göğsüme bakıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Onun bu kadar sert olduğunu hatırlamıyorum."

Onunla yatmış olması beni utandırıyor ama bunu beklemem gerekirdi. Onun sağlam vücudunu taradım. Benden en az elli kilo daha kaslı, yani elbette bir erkek oyuncağı gibi parçalanmamıştı. Muhtemelen onu bir kedi yavrusu gibi mırıldatmıştı.

"Troy, buraya gel, başlamak üzereyiz!"

"O burada yaşamıyor, biliyorsun," diye çıktım. "Bütün mısır gevreğimi yedi ve bu sabah banyomda bir farenin bile ağzını tıkayabilecek bir iş yaptı."

Troy sırtıyor. "Onu buradan erken çıkaracağım."

Başımı sallayıp çamaşır makinesinin kapağını kapatıyorum ve telefonum gelen bir mesajla çınladığında beni somurtmamla baş başa bırakıyor.

Selam kardeşim. Ne yapıyorsun?

Cevap vermek için hareket ediyorum ve bunun bir grup mesajı olduğunu ve kız kardeşim Courtney'nin benim adıma cevap vermeye karar verdiğini fark ettiğimde inliyorum.

Çamaşır günü. Değil mi? Çok tahmin edilebilir. Teddy, sıkıcısın.

Muhtemelen Harry Potter izliyordur. Bütün gün süren bir maraton var.

Parmaklarım yazmak için kaşınıyor, akşamdan kalmayım ve dün geceki aktiviteden dolayı çizik içindeyim ama bir - bununla gurur duymuyorum, dün gece bir aslan doğmadı ve iki - üç ablaya sahip olmak fazladan üç anneye sahip

olmakla eşdeğerdir.

Mesajları okuduğunu görebiliyoruz, seni küçük pislik.

Sinirlenerek bir cevap yazdım.

Teddy: Vaftiz töreninde ılık atmaya başladığın anda annem seni boğmalıydı çünkü bu senin doğuştan E V I L olduğunun kanıtı.

Sakin ol kaplan. Courtney, kığın incinmesin. Bunu hak ettin. Courtney: Birileri havasında.

Brenna: Hiç nazik olamaz mısın Courtney? Daha dün bana onu özlediğini söyledin. Özlemedim.

Öyle Teddy. Yakında aşağı ineceğiz.

Tüm vücudum gerildi.

Teddy: Gelme, Şükran Günü'nde orada olacağım. Meşgulüm. Ders çalışmam lazım. Courtney: Çamaşır yıkarken mi?

Brenna: Courtney'nin yeni Snapchat filtresiyle sana ne kadar benzediğini göstermek istedim.

Courtney'nin benim ikiz versiyonuma benzeyen bir fotoğrafı geliyor ve hiçbir şekilde onu görmemezlikten gelemiyorum. Çamaşır makinesine atma isteğimle savaşıyorum.

Hepiniz cehennemde yanabilirsiniz.

Jamie: Aman Tanrım, ikiz gibi görünüyorlar!

Brenna: Öyle de olabilirler, aralarında sadece on bir ay var. Teddy: Bunun için seni asla affetmeyeceğim.

Bunu yastık yapacağım.

Brenna: AMAN TANRIM. Ölüyorum. Bir tane istiyorum. Annem için de bir tane yap. NOEL HEDİYESİ! Tamamdır.

Teddy: Yapacak daha iyi bir işiniz yok mu?

Cevaplar hemen geliyor.

Jamie: Hayır

Brenna: Hayır

Biliyor musun? Ben erkek olarak Theo'dan daha yakışıklıyım.

Teddy konuşmayı terk etti.

İç çekerek kileri kapatıyorum ve telefonumu şortumun içine sokuyorum. Oturma odasına doğru ilerlerken, ekrana bakarken beni görmeye çalışan Troy ve Kevin'ın yanından geçiyorum. Courtney

sert aşkla ilgili. Ve bunun bir kısmı da onun şimdiye kadar fiziksel olarak karşı koyduğum tek kız olmasından kaynaklanıyor olabilir. Sabahın puslu havasında, dün gece karanlıkta Laney'ye anlattığım hikâyeyi neredeyse unutuyordum. Dağınık düşüncelerim, elini elimde hissettiğimi, kahkahasının sesini hatırladığımda toparlanıyor. İçkinin sersemliğiyle rahatlamıştım ve ona yaptığım itirafların tek birinden bile pişmanlık duymadığım gerçeğiyle avunuyordum. Onu bir daha görmem ya da onunla konuşmam pek olası değildi. Bunu düşünmek berbattı ve bodruma inerken anlık bir pişmanlık kapladı içimi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

five

Theo

Marketin koridorlarında volta atarken Troy'un bana verdiği listeyi kontrol ediyorum ve cebimdeki buruşuk yirmilikle domates almak için geri dönüyorum. Her zamanki gibi, talepleri bana verdiği bozuk paradan fazlaydı. Buraya taşındığında beş parasız olduğunu biliyordum. Kirasını henüz tam olarak ödemedi ve borç senetleri birikmeye başladı. Market alışverişini ben yapıyorum, çünkü bahçe işlerini o yapıyor. Aynı zamanda aşçıyım ve onun diyet kısıtlamalarına uyuyorum. Bu da beni rahatsız etmiyor çünkü sahada geçireceğim zaman için benim de formda kalmam gerekiyor. Kabul ediyorum, takım arkadaşlarım kadar ağırlık kaldıramıyorum.

Tanıdık bir sesin sihirli sözcükler söylediğini duyduğumda üretime geri dönmenin yarısındaydım.

"O bir pislik. Ondan bıktım. Tam bir pislik. Evet, biliyorum. Bunu kendi başıma anlamam gerekiyordu. "Sana söylemiştim" deyip durma. Devin, annem gibi konuşmaya başladın."

Olduğum yerde durup tüm dikkatimi bir koridor ötede volta atan kadına yöneltiyorum.

Olamaz. Onu görünce gözlerim kovboy çizmelerine kayıyor, tam o köşeyi dönerken farkındalığım artıyor.

Bu o.

Alışveriş arabamın arkasında donmuş bir halde, kıyafet seçimime bakıyorum. PBS gömleğimi, koyu renk kot pantolonumu ve

Converse. Evden çıkmadan önce saçıma jöle sürüp sürmediğimi hatırlamıyorum, ki bu felaket olabilir. Bir saniye bile düşünmeden, telefonunda konuşurken onu takip ediyorum.

"Evet, tamam. Seninle orada buluşuruz."

Gıcırtilı arabasını iterken arkasından gülümsüyorum. Ufak tefek ama kıvrımlı, elbisesi kalçalarından biraz dışarı taşıyor. Koridorda bir amaç uğruna yürürken diz hizasındaki yırtmacından baldırları görünüyor. Koyu kahverengi saçları hareketleriyle birlikte salınarak omuzlarına dökülüyor. Merakla, sanki duymak istediği bir sır varmış gibi çeşitli turşu kavanozlarına bakarken onu bir sonraki koridora kadar takip ediyorum. Ben profilini daha iyi görmeye çalışırken o benim favorim olan koşer dereotunu seçiyor. Birini ısırıp rafların geri kalanını tararken pembe parlatılmış dudakları dışarı çıkıyor. Daha fazla incelemek için ilerlediğimde dönüp doğrudan bana bakıyor. Ona ilk gerçek bakışımı attığımda tüm kelimeler uçup gidiyor.

"Turşu ister misin?"

"Elbette," diyorum sırtarak, bir adım öne çıkıp kavanozu elinden alıyorum.

Onları arabama koyarken beni izlerken ağzı açık kaldı.

"Belin mi kırıldı dostum? Yoksa sadece çaresiz misin turşu için mi?" "Uh huh."

"Vay canına, tamam, keyfini çıkar." Yeni bir kavanoz alıp uzaklaşmadan önce bana 'ucube' diye bağırarak geniş gözlerle bakıyor.

Şokumu atlattıktan sonra kendimi duyurmak için köşeyi dönüyorum ve bir sonraki koridoru kapattığı için bekleyen arabasına çarpıyorum.

"Neden beni takip ediyorsun? Ve kelimelerini dikkatli seç, yoksa inanamayacağın bir olay çıkarırım. Şu anda beni ürkütüyorsun ve seni alt edebileceğimden oldukça eminim."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum.

"Özür dilerim, turşularını almak aptalca bir hareketti."

Ela gözlerini bana diyor. Çok sevimli. "Evet, öyleydi. Soruma cevap vermiyor. Neden beni takip ediyorsun? Sizi temin ederim, arabamda ne varsa, burada daha fazlası var." Zulasını inceledim.

"Biraz rom ister misin?"

"Yine mi geldin?"

"Rom."

"Ah, bak, kafanın iyi olduğunu görebiliyorum... ya da öyle bir şey. Ama burası bakkal dükkanı." Başını salladı. "Likör dükkanı sokağın aşağısında."

"Kafam iyi değil."

"Emin misin? Çünkü bu birçok şeyi açıklar."

"Muzlu rom mu?"

"Büyüleyici. Bak, cam yalayıcısı değilim. Eminim 'özel' otobüs şoförü kısa süre içinde sizi almaya gelecektir."

Bir kahkaha attım. "Laney, benim, Houseman."

Farkına varmadan önce başını öne eğiyor ve dudaklarında bir gülümseme b e l i r i y o r . "Houseman?"

Başımı sallayarak gülümsemesine karşılık veriyorum, gözleri beni süzüyor. Ne düşündüğünü çözemiyorum.

"Yani, bu sen

misin?" "Evet.

Benim."

"Hatırladığım için şanslısın. Seni bitirmek üzereydim."

"Evet, beni alt edebileceğini düşünmen çok komik." "Oh, yapabilirim," diyor kendinden emin bir şekilde. "Bunu nasıl bildin?"

ben miydin?"

"Seni telefonda duydum." "Her zaman kulak misafirisin, ha?"

"Sonsuza dek sahip olmak rahatsız edici özel konuşmalar Halkın içinde, ha?"

Gülümsüyor. "Beni yakaladın."

"Aksanızı oldukça belirgin. Özellikle de sik kelimesini söylerken."

Kaşlarını kaldırdı. Ben de bir tane kaldırdım. "İyileştin mi?"

"Çoğunlukla." I avuç içi benim Göğüs,
"orada hala duygusal hasar."

El arabasına uzandı ve bana doğru bir paket Twizzlers uzattı. "Al, senin benden daha çok ihtiyacın var."

"Ben iyiyim. Sepetinizdeki tek meyveyi kaçırmamanızı istemem."

O iç geçirmeden önce birbirimize bir süre daha sırtıtıyoruz. "Demek buralarda yaşıyorsun?"

"Hayır, ufak tefek işlerim vardı ve eve daha yakın bir mağaza yerine burada durmaya karar verdim. Çılgın bir tesadüf, değil mi?"

"Evet."

Sepetine attığı her şeyi gözlemlerken reyonlarda birkaç dakika geçiriyoruz ve hepsi ıvır zıvır. Doritos. Doritos. Doritos ve çeşitlilik olsun diye bir paket ekşi krema ve soğan cipsi.

"Parti mi veriyorsun?"

"Hayır. Neden?"

"Sebebi yok," diyorum gülümsememi bastırarak. "Başka bir çanta almak isteyebilirsin."

"Beni yargılama. Ben ayrılık sonrasıyım."

"Hafızam beni yanıltmıyorsa, kalp kırma işini yapan sendin."

"Bu hala bir ayrılık," diye uyarıyor.

"Ben sadece seni tıkalı damarlardan kurtarmaya çalışıyorum."

O içindekileri incelerken teslimiyetle ellerimi arabamdan kaldırıyorum. "Bu kadar disiplinli olmayı sana bırakıyorum."

"Eh, benim gıda alerjilerim var, fıstık ya da herhangi bir kuruyemiş yersem ve etrafta EpiPen yoksa ölürüm. Nadiren dışarıda yemek yerim. Ve vücut yağ oranı yüzde sıfır olan sporcularla dolu bir evde yaşıyorum."

"Hiç hoş değil," diyor iç çekerek, "biliyorsun bunları azaltmaya çalışıyorum."

"Üzgünüm, eğer yardımı olacaksa, şu anda ikisi de fuckboy gibi davranıyor."

"Yardımcı oluyor, teşekkürler."

"Ne zaman istersen."

Birbirimize sırtıyoruz.

"Tekrar karşılaştığımıza sevindim," diyor. "Biliyorsun sadece bir hafta oldu ama yeminimi tuttum."

"Beni etkilemek için bir haftadan daha iyisini yapman gerekecek." "Etkilemesi zor birine benziyorsun."

"Hayır, sadece sana bok atıyorum." İnce boynunun narin kıvrımına, daha fazla çöpü tararken yanaklarının üzerinde dans eden dolgun, koyu kirpiklere odaklanıyorum. Görmezden gelinmesi zor, eğlenceli bir enerji yayıyor.

"Yemek için fuckboy'ları bırakıyorum. Yani, buna bağlı kalmak o kadar da zor olmamalı."

"Sanırım ayak uydurmak için kötü bir alışkanlığa başlamalıyım?"

Elinde iki kutu Famous Amos kurabiyesiyle bana döndü ve birini bana uzattı. "Bana sonra teşekkür edeceksin."

"Size şimdi teşekkür edebilirim. Yani bu sabah uyandığımda 'bugün ölmek için güzel bir gün' diye düşünseydim."

"Kahretsin, bunların içinde fındık var," diyor içindekileri tarayarak. "Bilmen için çok tehlikeli olabilirim."

"Hayır, seninle başa çıkabilirim."

"Öyle mi düşünüyorsun? Meydan okuma kabul edildi. Benimle alışveriş yap."

Hayatım boyunca yaptığım en uzun market gezisiydi. Salyangozlar Laney'nin alışveriş arabasından daha hızlıdır.

Verdiği her kararı kelimenin tam anlamıyla on dakika boyunca tartıyor ve sadece bu da değil, bir karar verildikten sonra bir koridorda daha çok istediği bir şey ya da daha iyi bir 'çalıntı' bulursa, onu aldığımız yere geri koymak için iki kez geri dönmemiz gerekiyor çünkü ona daha iyi öğretili. Ellerimi saçlarımda o kadar çok gezdiriyorum ki, dondurulmuş gıdalara geldiğimizde kelleştigimi hissediyorum. Ama onun gülüşü ve kahkahası beni kaçmaktan alıkoyuyor. Sahip olduğum her şeyin sıcak ve solgun olduğundan oldukça emin olmama rağmen, hissettiğim enerji beni onunla birlikte tutuyor.

Sonunda dükkândan çıktıığımızda bana döndü. "Peki, şimdi ne olacak?"

I Omuz silk. "Beats Ben. Sen ve bir haşhaş her yerdeyim."

"Bağlı için olur." O çiğniyoronu dudak içinde düşündüm. "Belki de arkadaş olmamız

gerekiyordur."

"Belki."

"Bana numaranı ver," diyor, telefonunun kilidini açıp bana uzatmadan önce. Numaramı yazıyorum ve o da bakıyor. "Ee, Theo?"

"Evet."

"Theodore'daki gibi mi?"

Yüzümü buruşturuyorum.

"Maalesef." "Teddy gibi mi?"

"Kesinlikle hayır," diyorum öyle bir otoriteyle ki, tam boğazıma çarpan bir kıkırdamayla ödüllendiriliyorum.

"Peki, Houseman'la devam edeceğim. Nereye gidiyorsun?"

"Özel otobüsümü bekliyorum," tırnak işaretlerini kaldırıyorum, "otobüs şoförü."

"Bunun için üzgünüm, bazen ağzım benden uzaklaşabiliyor."

"Hayır, gerçekten mi?"

"Ukala, ister inan ister inanma, tanımadığım insanların yanında bazen utangaç oluyorum."

"Hayır. Buna inanmıyorum."

Telefonunu bana doğru sallayarak sırtıyor, "Yakında seni ararım. Takılabiliriz," diyerek gülümsüyor, "ve en gerçek hayatımızı yaşarız."

"Kulağa hoş geliyor."

Uzaklaşırken meraklı bakışlar atıyoruz. Ben onun tipi değilim. Bunu söyleyebilirim ve dürüst olmam gerekirse, güzel olmasına rağmen o da benim tipim gibi görünmüyor.

Zerre kadar önemi yok. Bir parçam onu tanımak istiyor ve bir sıra arabanın arkasında kaybolmadan önce bana bakışından onun da aynı şeyi hissettiğini anlayabiliyorum.

OceanofPDF.com

SiX

Theo

"N'aber Theo?" diye bağılıyor komşumun oğlu Dante, ben postalarımı kontrol ederken verandadan.

"Hey, Dante."

"Verandadan çıkmama izin yok." "Bu sefer ne yaptın?"

Bana doğru sırtıyor. "Bir şey yok."

Annesi başını dışarı uzatırken kapı menteşeleri üzerinde tıkırdıyor.

"Yalan söylüyor" diyor, gözlerini devirerek bana bakıyor. "Bir kriz anında X-box'ını kırdı ve bu konuda yalan söyledi. Çocuk daha beş yaşında ve nefes aldığı kadar kolay yalan söylüyor."

Dante başını sallar. "Bu benim kötü kararlarım üzerine düşünme zamanım anne. Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Clarissa ve ben sırtıyoruz. "Manipülatif de. Bunu babasından almış."

"Benim bir babam yok," diye bağıır Dante, "o öldü." "VAY BE! Ne oluyor be?! Senin baban ölmedi." "Ama bizi görmeye hiç gelmiyor!"

Clarissa duraksıyor ve gözlerini güneşten koruyarak verandadan inmeden önce yüzündeki utancı görebiliyorum.

"Bu çocuk benim ölümüm olacak. Nasılsın, Theo?"

"Şikâyetim yok," diyorum onunla bahçelerimizin arasında buluşurken. Clarissa ve Dante ile kiraladığım eve taşındığım hafta tanıştım. I

Eğer ben ya da oda arkadaşlarım çok gürültü yaparsak bana haber vermesini rica ettim. Her ne kadar bir öğrenci evi olmasak da, müziğimi yüksek sesle çalmayı severim. Clarissa güzel, uzun kumral saçları ve buz mavisi gözleri var. Mahallenin çoğu gibi onu da yirmili yaşlarının ortalarında bir yere koyuyorum. Bu yüzden bu bölgeyi seçtim. Buraya taşındığımdan beri Troy ve ben onun için küçük şeyler yapıyoruz, mesela Dante'ye göz kulak oluyoruz, böylece tırnaklarını yaptırmak için kendine bir saat ayırabiliyor. Troy bizim çimlerimizi biçerken onunkileri de biçiyor. Aynı katı kurallara sahip aynı ev sahibine sahibiz, bu yüzden bu işte birlikte olduğumuzu düşünüyorum. Ve sanırım Troy'un kendisi de bir anne tarafından yetiştirildiği için bekar annelere karşı bir zaafı var.

Evime doğru ilgiyle bakıyor. "Peki, sessiz olanın nesi var? Onda seri katil havası var."

Gülüyorum. "Lance mi? O zararsızdır. Troy'la aynı takımda."

"Öyle mi? Dante'yi yakında bir maça götürmem gerekebilir. Bir şeylere dahil olması gerekiyor. Belki onu futbol konusunda heyecanlandırabilirim."

"Futboldan nefret ediyorum," diye sesleniyor Dante arkasından. "Sus, Dante, soluduğun havadan nefret ediyorsun."

Şimdi. Kışını içeri sok ve odanı topla." "Bu ev bir hapisane!"

Gülmeme engel olamıyorum. "Birileri çok fazla Step Brothers izlemiş."

"Bir de bana sor. Ben kağıtlara not verirken onu normal televizyonda izlerken yakaladım. O bir sünger ve ben çok geç kalmıştım. Papaza Pazar günü kiliseden sonra 'Boats and Hoes' doğum günü pastası yiyeceğini söylemiş."

"Olamaz."

"Ah, evet. Ve geçen hafta kendi YouTube kanalını açtığını öğrendim."

"Korkunç zeki, ha?" Dante'ye bakıyorum.

"Adı The Legit Life," diye gururla kabarıyor Dante. "Beğenmelisin."

Clarissa 'Yardım edin' demeden önce elleriyle yüzünü kapatırken gülmeme engel olamıyorum.

"Theo X-Box'ını oynamama izin verecek, değil mi Theo?"

Başımı salladım. "Odanı temizleyene kadar olmaz, annemin kuralları."

Çenesini kaldırıp bana gıcırdıyor. "Punk."

"Dante!" Clarissa çığlık atıyor, gözleri şişiyor. "Hemen özür diliyorsun!"

"Özür dilerim" diyor, kapıyı açıyor ve şeytani bir sırıtışla bana bakıyor, "çok özür dilerim, üzgün değilim!"

Clarissa iç çekerken Dante kapıyı kapatır.

"Tüm spermiler arasında bunu başaran bu mu? Bu mu? Gerçekten mi? Tanrı'yı sorgulamamamız gerektiğini biliyorum, ama oraya gittiğimde yüce Tanrımız için birkaç tane alabilirim. Ve eğer erken gidersem, bu çocuğu da yanımda götüreceğim. İşte bugünlük bedava sıkı sar uyarın. Görüşürüz, Theo."

Verandaya geri dönerken kıkırdıyorum. "Görüşürüz, Clarissa."

Açılmasını bekleyerek kapı kolunu çevirir ve kıpırdamayınca kapıya çarpar. "Oh, bu çocuk bugün ölmek istiyor! Kapıyı aç, Dante!"

Sırıtarak kendi kapımın kilidini açıyorum ve beni karşılayan klima tokadına şükrediyorum. Troy'un postalarını girişteki masaya bırakırken telefonum cebimde vızıldıyor. İçeri adımımı attığımda bir inilti beni durduruyor ve kaynağın yönünü bulmaya çalışarak duraklıyorum. Ev sessizliğe büründüğünde kapıyı çarparak uyarıyorum ve ortalık sakinleştiği için şükrederek oturma odasına geçiyorum. Kimin mesaj attığını görünce hemen gülümsedim.

Laney: Ne yapıyorsun?

Grup çalışmasından yeni geldim. Ne yapıyorsun? Laney:

Sana mesaj atmak için kahve siparişlerini görmezden geliyorum.

Sırıtiyorum.

Theo: Barista mısın?

Evet. Diğer şeylerin yanı sıra. Peki, ne zaman seni çalarken göreceğim?

Sana kalmış. Bu hafta sonu için sana bir bilet bulabilirim.

Laney: Bilet mi?

Evet.

Bu heyecan verici. Bunu çok isterim.

Theo: Bana e-postanı ver.

E-postasına mesaj attı, ben de ona birkaç öğrenci gönderdim.
Biletler.

Seni göt. Demek o gruptasın. Ne yapıyorsun? Theo:

Söylemem, gizemli bir şeyler bırakmalıyım.

Laney: O zaman seni nasıl fark edeceğim?

Sanırım bir yolunu bulman gerekecek.

Laney: Sanırım senin için bir oyun

hazırlayacağım. Theo: Futbol hayranı değil misin?

Meh. Favorim değil. BRB. Bu bayanın siparişi için gidip bir inek sağlamam gerekecek.

Sırtarak telefonumu cebime atıyorum ve bir şeyler içmek için mutfağa koşuyorum. Boynumda ve kafa derimde hala güneşin kalıntılarını hissedebiliyorum. Yukarıdan gelen sabit bir gümbürtü beni oturma odasına doğru geri çekilmeye zorluyor. Troy fetihlerini eve getirmeye karar verdiğinde tam olarak ayrımcılık yapmıyor. 'Çıktığı' kızlar benim tipim değil, yine de bazılarının cazibesini görebiliyorum. İniltiyle dolu bir duş yerine bodruma kaçıp kanepeye uzanıyorum ve kitaplarımı yayıyorum. Evi paylaşmak zorunda kalabilirim ama bodrumumu asla paylaşmam. Bu bir ev kuralı.

Telefonum titrediğinde bir kitap kırmak üzereydim.

Laney: Neden erkekler göğüslerime rahatça bakmanın sorun olmadığını düşünüyorlar. Neden mi? Söyle bana! Hiçbir fikrim yok. Ben sözcü değilim.

Laney: Doksan ya da on dokuz, yaş fark etmez, hepsi yapıyor. Bu iğrenç bir şey.

Theo: Bunu bir iltifat olarak mı düşünüyorsun?

Mesaj atmamışsın gibi davranacağım. Ve kahvelerine yarım çikolatalı Ex-Lax atmayı tercih ederim. (şeytan emojisi)

Theo: Bu pek çok açıdan yanlış. Kafein zaten doğal bir müshildir.

Merhametli davranıyorum. Aklıma gelmişken, neredeyse bitti. Rite Aid'e gidip bana biraz getirebilir misin? İçinde senin için bedava cappuccino var.

Kesinlikle hayır.

Laney: Tamam. Maçtan sonra buluşmak ister misin? Tabii.

Tamam. Harry'nin yerinde buluşalım mı? Theo: Orada görüşürüz.

Bu bir randevu değil. Markette arkadaşız dedi. Sarhoşken yaptığı itiraflar ve market alışverişi çılgınlığı dışında bu kıızı pek tanımıyorum. Ayrıca, şu an için biriyle çıkmayı bıraktığını kendisi söyledi. Ama özellikle 'vur-kaç' tipi erkeklerden mi bahsediyordu? Yoksa tüm erkeklerden mi? Mesajları tekrar okudum ve üzerinde düşünmenin faydası olmadığına karar verdim. Arkadaşız dedi, öyleyse arkadaşız.

Ön kapı kapandı ve Troy'un şirketinin az önce ayrıldığını biliyorum. Ya da belki de Lance'in sonuncusuydu.

Etrafım çapkınlarla dolu.

Bildiğim bir şey varsa o da eninde sonunda zor yoldan öğrenecekleri. Mesele şu ki, ikisi de bunu biliyor ve bu gerçekleşene kadar mücadele edecekler. Ben, kendi adıma, bu olduğunda etrafta olmak istemediğime eminim. Ego ne kadar büyükse, o kadar sert düşeceklerini anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Laney: Ugh. O Ex-Lax'e gerçekten ihtiyacım var. Kelimelerini kullan, Laney.

Laney: Bunun için kovuldum.

Theo: Okula başladığınızdan beri kaç işiniz oldu?

Laney: Oldukça az. Bir planım var. Bir keresinde bir milyonerin beş ila yedi satır gelir elde ettiğini duymuştum. Bunu başamak için yeterince iş yapmam gerekiyor. Hedefim bu.

Theo: Şimdi kaç tane var?

Laney: Üç buçuk. Cumartesi günleri otomobil parçaları dağıtıyorum. Yarım bir iş. Theo: Peki kaç tane yaptın?

Laney: Bu yazları da kapsıyor mu?

Kıkırdıyorum.

Tabii.

Laney: On altı. Çok fazla olduğunu kabul ediyorum. İnsan ilişkileri becerilerim üzerinde çalışıyorum. Diplomamla birlikte onlara ihtiyacım olacak.

Theo: Bölümün ne? Laney:

Gülme.

Theo: Bu iyi olmalı. *ellerini birbirine vurur*

Laney: İletişim ve Halkla İlişkiler.

Suyumu tükürdüm ve tam bir kahkaha attım.

Laney: Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen

kötü bir fikirdi. Theo: Öyle mi düşünüyorsun?

Laney: Kahretsin, ben hoşum! ←en iyi Ouiser sesimle söyledim. Theo: Ouiser kim?

Laney: Kahramanlarımdan biri. Öğrenecek çok şeyin var.

Görünüşe göre. Ve halkla ilişkileri seçtiğine inanamıyorum, bir megafon kadar zekisin.

Laney: Bunu iyi bir şey olarak görüyorum. Cesur olmak daha iyidir. Gitmem gerek. Tuvaletten çıkmayan bir adam var.

Neden acaba?

Laney: (tüm dişler gülümseyen emoji)

Grannizm-Tanrı, kadınları saç dökölmesinden kurtarmak için sporu icat etti. Yaşlandıkça, daha çok bunun doğru olduğunu anlayacak ve bunun için O'na şükredeceksiniz.

OceanofPDF.com

seven

Laney

Theo bana iyi koltuklar bulmayı başardı ve itiraf etmeliyim ki maçtan keyif alıyorum, çoğunlukla Devin'i yanımda getirdiğim için ve kısmen de buraya gelmeden önce içtiğim üç elmalı turta içkisi yüzünden.

"Dostum, evden çıkmak çok güzel," diyor birasını yudumlarken. "Ama gruptan biriyle çıktığına inanamıyorum." Omzumu dürtüyor. "Sekizde bir yapmaktan bahsediyorsun."

"Çıkmıyoruz, takılıyoruz. Ve geldiğin için teşekkürler. Burada oturup konuşacak kimsem olmasa kendimi garip hissederdim."

"Bunu sana söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama erkeklerle takılmıyorsun."

"Elbette, biliyorum."

Homurdanıyor. "Birini söyle."

"Garret."

"Yalan, onunla kesinlikle öpüştün!"

"Hayatımdaki tüm kadınların beni meraklı olduğum için çağırması da neyin nesi?!" Ellerimi havaya kaldırarak söylüyorum. İki farklı derin kıkırdama duyunca soluma bakıyorum, iki adam bok gibi sırtarak bizi süzüyor.

Devin'e ters ters bakmadan önce onlara "İşinize bakın," diye çıkışıyorum.

En azından pişman görünecek cesareti var. "Üzgünüm, ama sen yaptın."

"Hatırlamıyorum bile."

"Mezuniyetten hemen sonra."

"Peki, ben de yeni bir sayfa açıyorum. Batman ile işim bitti."

"Ne?"

"Bu bir sendrom. Bir tür. Benden bu kadar."

"Oh, bu iyi olmalı." Koltuğunda dönerek bana bakıyor.

"Ben ciddiylim."

"Oh, buna inandığına inanıyorum."

"Bir düşünün, Batman süper kahramanın seks çağrısıdır. Seksi, yarım suratlı, üniformasının içinde harika görünüyor ama sadece geceleri sinyale cevap veriyor. Maskesini asla çıkarmaz ve gerçek yüzünü ancak kızla yattıktan sonra ortaya çıkarır. Yarasa Adamlardan başka kimseyle çıkmadım."

"Sen gerçek değilsin, bunu biliyor musun? Bunu düşünmek için gerçek zaman harcadın, değil mi?"

"Gerçekten de öyle ve zevklerim değişiyor dostum."

"Yeni olan neye benziyor?"

"Theo mu? Benden biraz daha uzun, zayıf yapılı, kulak uzunluğunda kahverengi saçlı, kahverengi gözlü, kesilmiş sakallı. Çok sevimli."

Sırıttıyor. "Cılız."

"Hayır, değil," diye savunuyorum. "Hiç de değil. O sadece doğru kişi." "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Biliyorum ama bu şekilde değil. Sanmıyorum. Aslında benim tipim değil, ama bilirsin işte... çekici biri. Konuşması eğlenceli. Tanıştık ve hemen kaynaştık. Onunla da seninle konuştuğum gibi konuşuyorum. Şöyle söyleyeyim, eğer odada aile boyu bir paket Doritos olsaydı, onun önünde hepsini yerdim."

"O kadar yakın mı?"

"Her şey çok hızlı oldu. Travmayı paylaştık."

"Yani ona Google geçmişinizi mi göstereceksiniz?"

"Pshhh, kızım, lütfen. Birinin tarama geçmişimi görmesine izin vermektense, kışın ortasında markette çırılçıplak yürümeyi tercih ederim. Sen bile bu bilgilere sahip değilsin."

"Yerime başkasının geçmesinden endişelenmeli miyim?"

"Tabii ki hayır. Sen daha iyi bilirsin," diyorum ona yan gözle bakarak. "Tamam, eğer sadece arkadaşsanız, ona ne ihtiyacın var?"

Ne için? Neden sadece benimle takılmıyorsun?"

"Çünkü seni seviyorum ama artık tek yaptığın düğününü planlamak ve ben geldiğimde bana el işi hediyeleri yapmak. Bunu kanıtlamak için binlerce tutkal tabancası yanığım var."

Onun tepkisini gördüğümde içim cız etti.

"Üzgünüm, ama ciddi, biliyorsun."

Omuz silkiyor, kin yüzünü terk ediyor. "Peki, öyle olsun."

"Fazla uzun sürmez," diyorum, üzerindeki kayayı işaret ederek.

Parmak.

"Yedi hafta, çok heyecanlıyım."

"Ben de," diyorum ona içtenlikle.

Devin'in her zaman planlı bir hayatı olmuştur. Babasının bir spor malzemeleri zinciri var ve liseden mezun olur olmaz bir yandan ortaokulda gece derslerine devam ederken bir yandan da idari işlerde çalışmaya başlamış. Zengin bir ailenin çocuğu olarak doğduğunu söyleyebilirim ama küçüklüğünden beri babasının mağazalarında çalışıyor. Yerini hak etti. Nişanlısı Chase bile bir anlamda onun kucağına düşmüş. Kendisi beyzbol koçu yardımcısı ve bir gün sipariş vermek için mağazaya girmiş ve telefon numarasını alıp çıkmış. Bazı günler ona imreniyorum, çoğu zaman da planladığı hayatın onu taşıyıp taşıyamayacağını merak ediyorum. Sonra tekrar, bu benim takıntım olabilir. Mutlu ve memnun görünüyor ve önemli olan da bu.

"Sıkılacağımı mı düşünüyorsun?" diyor, düşüncelerimin kötü tarafını okuyarak.

O oyuna bakarken ben de ona bakakalıyorum.

"Hayır, sadece ne kadar mutlu olduğunu düşünüyordum." Saçmaladığımı söyleyen bakışlarını bana doğru çevirdi.

"Hiçbir itirazım yok. Hem de hiç. Chase senin için

mükemmel." "Sen Biliyorum, değil hepsi . Biz var 'çim o daha yeşil'

sendromu. Mezun olduğumuzdan beri gitmek için can atıyorsun" diye fısıldayarak bağırırken, stadyum ayağa

kalkarak az önce gol atan ve TAÜ'yü öne geçiren oyuncuya
tezahürat yapıyor.

Devin başını kaldırıp jumbotrona bakarak, "Lanet olsun, erkeğimi seviyorum ama çok seksi," diyor. Dikkat kesildiği yere bakıyorum ve neden balık ağızlı olduğunu anlıyorum. Büyük ekranda oyuncunun etkileyici istatistikleriyle birlikte bir resmi var.

"Güzel biri," diye kabul ediyorum ve suçlamalarına cevap vermek için dikkatimi tekrar ona çeviriyorum. "Ve burada, evde mutlu olduğumu biliyorsun."

"Biliyorum," diye yanıtlıyor, ama sadece hoş görünmek için.

"Biraz dünya deneyimi istemenin yanlış bir tarafı yok. Ama Teksas benim için her zaman evim olacak." Bir baş sallama daha.

"Sen de henüz bu konuda üzülme. Daha önümde çok ay var ve ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok."

"Dışarıda ne olduğunu gördüğünde geri dönmek istemeyeceğini hissediyorum," diyor usulca. "Bunun bencilce olduğunu biliyorum. Bunu söylediğim için özür dilerim."

"Ben de seni seviyorum, Şeytan."

Devin ve ben ilkokuldan beri birbirimize bağlıyız. Sanırım bir şekilde birbirimizi kıskanıyoruz. Onun hayatı düzenli, benimki ise tam tersi.

İlk yarı başlarken ve grup sahaya çıkarken "Yeni adamınız geldi," diyor. Theo'yu aramak faydasız, onlardan çok fazla var. Bu benim ilk maçım değil ama itiraf etmeliyim ki bandoya hiç bu kadar dikkat etmemiştim. Ve bugünlerde okul ruhu söz konusu olduğunda, benimkini genellikle bir şişenin dibinde buluyorum.

"Birdenbire kendimi bir korucu için üzücü bir bahane gibi hissettim. Belki de yeni bir tişört almalıyım."

"En azından okulunun renklerini giyebilirdin," diyor Grand T-shirt'ü ve yanağındaki TGU amblemiyle kibirli bir şekilde. Çiçekli sundress elbiseme, hırkama ve botlarıma bakıyor.

"Ne? Ben bu ritüeli ilk birkaç yılmda yaşadım, bu benim ilk rodeom değil. Ayrıca lal taşı ve hardal beni kurutur." Düdük çalınırken zavallı bir bahaneyle şöyle dedim

ve dövüş şarkısı başlıyor. Etrafıma bakarken yanımda oturan adamın bakışlarını göğsümde yakalıyorum.

"Gözler yukarı dostum," diyorum burnumun üstüne iki tane atarak.

"Sadece çiçekleri seyrediyorum," diyor omuz silkerek, "ve sergiyi."

"Evet, onlar pençe ve koklama değiller," diye kuru bir şekilde karşılık veriyorum. "Bu teoriyi test etmek ister misin?"

"Lütfen kavgaya çıkarmayın," diye seslendi Devin, hırıltısı ona yönelmişti. "Tırnaklarımı yeni yaptırdım."

Bize deliymişiz gibi bakıyor ama gözlerini kaçırıyor. Alınan bir penisi korkutup kabuğuna geri döndürmek için deliliğini göstermek gibisi yoktur.

Grup Imagine Dragons'tan "Thunder "ı çalmaya başlıyor ve Devin ile ben hafif bir şaşkınlıkla izliyoruz.

"Fena değil. Hiç dikkat etmediğim için kendimi kötü hissediyorum," diyor Devin ve beni düşüncelerimden koparıyor. "Genelde Chase'le birlikteyim, o yüzden ilgilendiğim şey hep maçın kendisi oluyor, anlıyor musun? Devre arası genellikle daha fazla bira içip işediğim zaman oluyor."

"Ben de."

Grand Band, diş ipi kullanmaya başlayan bir sopa adam oluşturmak için sahaya yayılmayı da içeren oldukça akıllara durgunluk veren bazı şapka numaraları yaparken ikimiz de şaşkınlıkla izliyoruz.

"Aman Tanrım," diyor Devin gülerek. "Bu harika."

"Theo'nun burada burslu olduğunu biliyorsun." Gözlerimi diziden ayırmıyorum. "Gerçekten yetenekli olmalı."

"Bahse girerim," diyor onu onaylamak yerine gözlerimi devirmeme neden olan bir tonda. "Ne çalışıyor?"

"Bana söylemiyor. Bu garip değil mi?"

"Seni bunun için uğraştıracak, ha?"

"Dostum, bunları çalmak için deli gibi pratik yapıyor olmalılar," diyorum kalabalık takdirle kükrerken. "Onları daha önce hiç fark etmediğime inanamıyorum."

"Ben de öyle," Devin'in etkilendiği belli. "Her şeyin bir ilki vardır." Bana dönüyor ve dikkatlice

ifade. "Düğünüme kadar Grand Band Man'le çıkacaksın ve Noel'den önce onu terk edeceksin."

Memesine yumruk attım ve o da küstahça baktı. "Onun adı Theo ve bu söylediğin korkunç bir şey."

"Hey, eğer sadece siciline bakacak olursak, zaman çizelgesini doğru buluyorum. Ama onunla tanışana kadar karar vermeyeceğim, ne dersin?"

"Daha iyi, yine de iğneleme senin açısından herhangi bir iyi niyeti ortadan kaldırıyor. Ve dediğim gibi, biz sadece arkadaşız."

Devin bana şüpheyile bakıyor. "Sanırım göreceğiz."

OceanofPDF.com

eight

Theo

Maçtan bir saat kadar sonra bara varıyorum ve birkaç dakikamı Laney'yi bulmak için kalabalığın arasında dolaşarak geçiriyorum. Onu başka bir kıza kadeh kaldırırken buluyorum ve yanında birini getirmediği için duyduğum rahatlamaya şaşıyorum. Laney beni fark ediyor ve arkadaşı dans pistindeki sıraya katılırken sırtarak ve bekleyen bir birayla bana el sallıyor.

"Burası biraz sıcak," diye bağıyor bana doğru. "Seni daha erken bekliyordum."

"Bunun için üzgünüm, eve gidip üstümü değiştirmem çok uzun sürdü."

Birkaç kadınla birlikte küçük bir çemberin içinde kışını sallayan arkadaşına sırtarak, "Merak etme, çok eğlendik," diyor. Karanlık barda Laney'i tarıyorum, üzerinde bir güneş elbisesi ve zehirlenme korkusuyla kabul etmeyi reddettiğim göğüs dekoltesini vurgulayan bir kazakla çok seksi görünüyor. Bir dakikalık sessizlik geçiyor ve onun gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Kalabalığı ve dans pistini tarıyorum. "İki adımın hâlâ canlı ve iyi olduğunu görmek güzel."

Laney kahkahalarla gülüyor. "Yani bana taşrayı sevmediğini mi söylüyorsun?"

"Özellikle değil, hayır."

"Bu çok üzücü," diyor başını sallayarak. "Ben onu seviyorum."

Omuz silkiyorum. "Ne diyebilirim ki, banliyöde başka şeyler dinleyerek büyüdüm. Çizmelerim yok. Zaten çok klişe. Ne zaman

Şehir dışından ailemi ziyarete gelenler, kimsenin Yosemite Sam gibi giyinip konuşmadığını ve ön bahçemizin yuvarlanan sazlarla dolu olmadığını görünce hep şaşırırlardı."

"Hiç Doğu Teksas'a gittin mi?" "Hayır."

"Peki o zaman, al bakalım." Laney düşündükten sonra birasını masaya çarptı. "Beni hayal kırıklığına uğrattın genç adam, nerede senin Teksas gururun?!"

"Benim bir gururum var. Tüm Teksaslılar çizme giymek ve iki adım atmak zorunda değil." Elbisesini ve botlarını incelerken ona en iyi sırtışımı gösteriyorum. "Peki okul ruhu eksikliğin için ne diyeceksin?"

Bana doğru sırtıyor. "İyi oynadın. Bir sonraki biranı ben alacağım-"

Bir yudum alarak, "İlkini sen almıştın," diye karşı çıkıyorum.

"Bitirmeme izin vermedin. Benimle iki adım atarsan bir sonraki biranı ben ısmarlarım."

"Hayır."

Kaşlarını meydan okurcasına kaldırıyor. "Nasıl yapılacağını bilmiyor musun?" "Ben biliyorum."

"O zaman hadi, Grand Band Man, biraz yaşa."

Arkadaşı nefes nefese, "Daha yeni geldi," diyor ve dirseğiyle Laney'nin kaburgalarına vurmadan önce beni tarıyor. "Önce bir bira içmesine izin ver."

"Kapa çeneni," diyor Laney bizi tanıştırmadan önce. "Theo, bu benim en iyi arkadaşım Devin. Devin, bu da Theo."

Devin, Laney'nin tam tersi, Laney'nin koyu tenine karşılık soluk tenli bir platin sarışını.

"Memnun oldum." Çözemediğim başka bir şey daha bağılıyor ve kadehleri tokuşturup içiyoruz. Rangers bu gece kaybetti ama bu kalabalıkta yas tutan kimse yok. Ve mekan TGU'lu mezunlarla dolup taşıyor.

Ben biramı yudumlarken Devin'in gözleri aramızda gidip geliyor.

"Yani siz ikiniz bir partide mi tanıştınız?"

"Evet," diyorum, biramı yüksek masanın üzerine koyarken.

"Sonra da markette mi karşılaştınız?"

Laney, Devin'in sorularıyla nereye varmaya çalıştığından habersiz bir şekilde, "Hı hı," diyor.

"Sizin büyüklüğünüzdeki bir okulda bunun kısmet olduğunu söyleyebilirim."

Laney ikimizi de rahat ettirmek için, "Bu bir tesadüf," diyor.

"Benim paramı kismete yatırıyorum," diyerek en yakın arkadaşının omuzlarına hafifçe vuruyor.

Laney, zıplayan Devin'i çaktırmadan çimdikler.

"Siz ikiniz birbirinizi ne zamandır tanıyorsunuz?" Onları ayırmak için sordum.

"Birinci sınıftayken erkek arkadaşımı çaldığından beri," diye şaka yapıyor Devin.

"Pis Dustin," diyor Laney gözlerini devirerek. "Sana bir iyilik yaptım. Berbattı."

Devin bir tek atıyor ve hiç çekinmiyor. "Lütfen, ilk başlangıç sütyenini almadan önce bile erkek delisi değilmişsin gibi davranma. Geçen gün Dustin'i mağazada gördüm, bana göz kırptı." Başını eğip Laney'ye geniş geniş bakıyor ve bu o kadar gülünç görünüyor ki ikimiz de gülmekten kırılıyoruz.

"Şey, tam olarak öyle değil, ama yaptı," diye ısrar ediyor, koltuğundan sallanarak kalkıyor. "Ben tuvalete gidiyorum." Komplocu bir tavırla aramıza bakıyor ve Devin avazı çıktığı kadar Jingle Bells şarkısını söyleyerek uzaklaşmadan önce Laney başını sallayarak onu uyarıyor.

"Ne kadar içti?" Gittiği yöne doğru başımı sallayarak sordum.

"Onu bayıltacak kadar değil maalesef," diye mırıldanıyor sinirli bir şekilde, Devin'in geri çekilişini omzunun üzerinden izleyip bana bakmadan önce. "Senden bu kadar övgüyle bahsettiğim için merak ediyor. Özür dilerim."

"Merak etme. Ondan hoşlanıyorum. O senin diğer yarın, değil mi?"

Laney başını sallıyor. "Oh, kesinlikle."

Hafiften kafasının iyi olduğunu söyleyebilirim.

"Memlekette böyle bir arkadaşım vardı." "Öyle mi? Evin nerede?"

"Houston."

"Ah, büyük şehir çocuğu," diyor gözlerini yere indirerek. "Houston hayranı değil misin?"

"Elbette." Dudaklarını yalıyor.

"Neden sana inanmıyorum?"

"Meh, babam orada yaşıyor. Pek konuşmayız."

"Bunu duyduğuma üzıldüm."

Kızgınlıkla başını sallıyor. "Bunun tuhaflaşmasına izin vermeyelim, tamam mı? Devin bizi kızdırmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın."

"Bana uyar."

Köpüklü birasını kaldırıyor. "En gerçek hayatımızı yaşamaya. Şerefe."

"Şerefe."

Biralarımızı bitiriyoruz ve daha fazla sipariş vermek için bara gidiyorum. Masaya döndüğümde kızlar bir grup erkeğin tekliflerini savuşturuyorlardı. İçeri daldım ve biralarımızı dağıttım.

"Teşekkürler," diye bağılıyor Laney yüksek sesle, "ama gidebilirsiniz, biz hazırız." Soran gözlerle karşılaşıyorum ve her birinin yüzündeki şaşkınlığı görüyorum. "Ne diyebilirim ki?" dercesine omuz silkiyorum.

"Ciddi misin? Bu adamla birlikte misin?" Süt ve tahılla beslenen üçlünün en uzununu -ki hepsinin boyu benimkinden bir hayli uzun- beni şüpheyle süzerek soruyor.

"Alınmadım," diyerek onu hem biramla hem de uzatılmış orta parmağımla selamlıyorum.

"Senden birkaç santim uzun olduğunu garanti edebilirim," diye katılıyor Devin alaycı bir şekilde, "yatay olarak demek istiyorum." Göstermek için ellerini uzatıyor ve bana göz kırpmıyor.

Ben de göz kırpmıyorum.

Bilgisiz herif, kolunu Laney'nin etrafında dolaştırırken ona doğru eğilir. Laney masanın üzerindeki kullanılmayan kül tablasından bir kibrit kutusu çıkarırken eli tehlikeli bir şekilde kıcına yaklaşıyor.

"Hiç bir kibritin iki kez yandığını gördün mü?" diye soruyor ona hastalıklı ve tatlı bir sesle.

"Hayır" diyerek eğildiğinde gülümsememek için dudaklarımı ısıyorum.

Kadın sanki gizemli bir gücü varmış gibi kibriti çakıp inceliyor ve adam da onunla birlikte kibriti izlemeye koyuluyor; kadın alevi silkeleyip adamın saldırgan eline bastırmadan önce adam onun cazibesine kayıtsız ve saf. Adam bir lanetle geri sıçrar.

"Ve şimdi sahipsin. Şimdi sana bir sonraki numaramı göstermeden önce lütfen pençelerini üzerimden çek."

"Her neyse," diye homurdanan adam çenesini kaldırarak işaret verir ve üçü birlikte uzaklaşırlar.

"İşte böyle çocuklar, fuckoffsky!" Devin geri çekilirken bağılıyor.

O kıkırdıyor ve Laney gözlerini devirerek bana sırtıyor. "On çarşafı var. Bu geceyi erken bitirmek zorundayız."

"Hayır, yapamazsın! Bu gece hayatımı yaşıyorum. Hazır olduğumda nişanlım gelip beni alacak. Bana polislik yapamayacaksın, Elaine Cox."

"Ben de sana bebek bakıcılığı yapmıyorum."

"Tanrım kadın, bugünlerde mutluluğa karşı lanet olası Hitler gibisin." Devin parmağını burnunun altından kaldırarak parmak bıyığı yapıyor. "Bu bir gülümseme mi, Fräulein? Gülümsemek yok, Fräulein! Nech bin doust nech plaque!" diye tükürüyor aramıza.

Laney geriye sıçrar ve dramatik bir şekilde elini göğsüne koyar. "Keyifliyim. Lanet olsun! Bu sabah Piggly Wiggly'de Drum Eatenton'ı gördüm ve kendimi tutamayıp o orospu çocuğuna gülümsedim!"

Onlar gülüp eğlenirken ben hem şaşkın hem de eğlenmiş bir şekilde aralarına bakıyorum.

"Şaka gibi," diye homurdanıyor Laney, beni ölçüyor. "Bu bir filmden."

"Küfür! Bu sadece bir film değil, güneyli kadınların İncil'i!" Devin, Laney'nin şerefine birasını kaldırarak ilan ediyor.

"Amin."

Müzik değişip sabit bir bas tınısına dönüşürken ikisi de içiyor ve Devin'in gözleri açılıyor. "Aman Tanrım, dans etmeliyiz, şimdi, hemen şimdi."

"Bir dakika sonrası çok geç olduğu için mi?" Onu kışkırtarak soruyorum.

Laney bana sırtarak, "Tam bir ukala," diyor.

"Bayıldım!" Devin, Laney'ye dönmeden önce bunu ilan ediyor. "Ondan çok hoşlanıyorum."

"Şu anda herkesi seviyorsun, Şeytan. Buna boşuna İsa'nın Suyu demiyorlar."

Devin yüzünü buruşturuyor ve bana sırtıyor. "Senin çok sevimli olduğunu söyledi." Sandalyesinin kenarından aşağı kaymaya başlarken başı boynunun üzerinde sallanıyor. "Ve ben de aynı fikirdeyim."

Laney Devin'i sandalyesinden kaldırıp dik oturturken ve birasını kaparken ben onun gözlerinden kaçarken, ağızdan ağza dolaşarak yeni edindiğim bir karış uzunluğundaki sikim büzüşüyor.

Beni tarif ederken 'sevimli' kelimesini kullandıysa, bu kesinlikle bir randevu değil.

Sevimli çeviri: Penisim asla onun vajinasına girmeyecek. Ama beni boş zamanlarında doldurulmuş bir hayvan gibi kullanacak. Uzun, yalnız gecelerde teselli için orada olacağım; ve ben kirlenene, uzuvlarım bakımsızlıktan parçalanana ve içim dışıma çıkana kadar kıcımlı kolumdan tutup sürükleyecek.

Kesinlikle arkadaş zonuna düştüm ya da benim durumumda Teddy'leştim.

Laney yüz ifademi tarttıktan sonra, "Bunu iyi anlamda söyledim," diye açıklıyor. Bir saniye düşündüm.

"Biliyor musun, seni ilk gördüğümde ben de senin için aynı şeyi düşünmüştüm." Gerçek bu. Gerçekten de çok sevimli olduğunu düşünmüştüm. Ve bu gece onu gördüğümde ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Sadece çok uzak

onun açısından daha gurur verici. Benim için bu ölüm pcğ.

Sonraki yarım saat boyunca Laney'nin ikisinden birine birkaç santim yaklaşan her erkeğın ayağına vurmasını izliyorum. Biraz eğleniyorum ama kendimi üçüncü teker gibi hissediyorum. İzlerken, onun hareketlerini ezberlememek için çok uğraşıyorum ama bu imkansız. Kendini nasıl çalıştırdığına o kadar uyum sağlıyorum ki, aletimi iki kez ayarlamak zorunda kalıyorum. Sevimli olmaktan çok daha fazlası, ama kendime saplanıp kalmayı reddediyorum.

Masaya ilk dönen Laney oldu ve saçlarını kaldırarak terli tellerin altından elini salladı. "Vay be, sıcakmış."

Aynı fikirde olmak dilimin ucunda ama bu flört etmek olur. Ve flört etmemeliyim, çünkü çok sevimliyim.

Sikeyim.

O zaman bunun bir randevu olmasını umduğumu fark ettim.

Bana bakıyor ve onlar havada ğtrken topladığım su için teşekkür ediyor. "Buraya geldim çünkü burayı çok seviyor. Pek dışarı ıkmaı. Grand'de birkaç dönem okuduktan sonra burayı unuttum."

"O bir ğrenci mi?"

"Junior'da yarı zamanlı çalışıyor, babası Hardin Sports'un sahibi. O da buradaki merkezde alışıyor."

"Ah."

"Eğer toplarda indirim ihtiyacın varsa, ben senin kızınım." "Teşekkürler."

"Ne zaman istersen." İkimiz de etrafımızı gözlemlerken daha fazla sessizlik oluyor. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. "Bahçede ve markette çok daha fazla konuştun," diyerek suyunu yudumluyor.

"Sana alışman için çok şey verdim."

Avucunu kaldırıyor, konuşurken bir daire şeklinde hareket ettiriyor. "Ve şimdi de gizemli davranıyorsun."

Omuz silkiyorum. "Tüm elini bir anda göstermenin hiçbir yararı olmaz."

"Hmmm. Beni bunun için mi çalıştıracaksın? Tamam. Peki, bir sonraki..." dudaklarını bükerek kelimelerini tarttı, "gideceğimiz yeri" öneren kişi sen olmalısın.

"Öyle miyim?"

Başını
sallıyor.

"Pekala."

Bana nefesimi kesen bir gülümseme veriyor. Saçlarının tenimde bıraktığı gıdıklanmayı hayal etmekte zorlanıyorum. İkimiz de konuşmak için harekete geçiyoruz çünkü hafif tutma anlaşılmamıza rağmen, bu garip bir hal alıyor.

"Bana bir dans
borçlusun-"

"Muhtemelen
gitmeliyim." Kaşlarını
çattı. "Gerçekten mi?"

"Evet, kızlar gecesi olsun. Bana hizmet etmek zorunda hissetmeni istemiyorum. Zaten yorgunum. Sana mesaj atarım."

"Peki, tamam."

Gitmek için dönüyorum ve onu hayal kırıklığıyla beni izlerken yakalıyorum. Ona göz kırpıyorum ve gidiyorum. Yeni ve sevimli bir arkadaş olmak için doğru ruh halinde değilim. Bardan çıkıp gecenin serin havasına adımımı atar atmaz, sırtıma yapıştığını hissedince sığıyorum ve bir "ugh" sesi çıkarıyorum.

"Theeeeeoooo," diyor abartılı bir nefesle.

Kıkırdayarak, anahtarlarım cebimden yarıya kadar çıkmış halde rahatsız bir şekilde duruyorum.

"Evet, Laney?"

"Arkanı dönme," diye fısıldıyor şiddetle.

"Bu biraz imkânsız olur."

"Doğru. Sana minnettarım. Sadece bunu bilmeni istedim."

"Eve gitmek için iyi misin?"

"Evet. Devin'in nişanlısı bizim için geliyor. Az önce SOS'i gönderdim." Yoldan geçen birkaç kişi bize tuhaf tuhaf

bakarken kollarını belime doladı ve daha sıkı sıktı.
Umurumda bile değil. Nane ve narenciye kokusunu alıyorum
ve bir anda o eski günlere dönüyorum.

yard. Kafam bulanıklaşıyor ve bunun içtiğim birayla hiçbir ilgisi yok. "Senden hoşlanıyorum Theo" diye iç geçirdiğinde göğsüm biraz daralıyor.

"Ben de senden hoşlanıyorum, Laney."

Ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum ve o arkamdan konuşurken bekliyorum. "Grubunuz harika."

"Teşekkürler."

"Daha fazla bira almak ya da işemek yerine her zaman seni izleyeceğime söz veriyorum."

"Tamam."

"Ciddiyim. Kafamın güzel olması samimi olmadığım anlamına gelmez. Ve o dansı eninde sonunda yapacağım."

Sırtımda mükemmel göğüslerin ağırlığını ve izini hissediyorum ve kendimi utandırmamak için yumruklarımı sıkarken sessiz kalıyorum. "İyi geceler Theo," diye fısıldıyor beni bırakmadan hemen önce. Kapı kapanmadan hemen önce saçlarının savruluşunu ve eteğinin savruluşunu görmek için zamanında geri dönüyorum.

OceanofPDF.com

nine

Theo

Kadınlarla kolayca birlikte olan erkeklerin yatakta yeterince çaba göstermediğine dair bir teorim var. Örnek olarak, Bethany. Ben krep hamuru dökerken o Troy'un tişörtlerinden birinin yuttuğu ucuz katlanır mutfak masamızda oturmuş, başını ellerinin arasına almış. Bu, cinsel olarak mutlu olmuş bir kadın değil. Öyle olsaydı, ertesi sabah pişmanlığı içinde olmazdı. Yetişkinlik hayatımın çoğunda cinsel açıdan mahrum bırakılmış bir erkek olarak, bu tür hatalar yapmaya hiç niyetim yok.

Laney'nin sözleri beni etkiledi. Doğru kimyayı bulana kadar garip olduğunu söylemişti.

Teorimin ikinci yarısı, seksin cinsel açıdan yoksun olanlar için Olimpiyatlar olduğudur ve ben bir süredir antrenman yapıyorum. Aramızdaki kimyayı bulduğum kız için cephaneliğimde çok fazla bastırılmış fantezim var. Bayanlara saygımdan dolayı P ve Q'larımı uygulayabilirim, ama şüphesiz yoksunluktan dolayı müstehcenlik dolu bir beynim var.

Ve ertesi sabah yattığım hiçbir kadının ağzından, arkamdan gelen ses gibi bir iç çekişin çıkmasına asla izin vermeyeceğim.

Bir sefer hariç.

TIKLA, SİL.

"Kahve?"

"Lütfen," diyor usulca.

Merdivenlerin dibine geldiğinde onu selamlayarak rahatlatmaya çalıştım. Onu mutfağa çektiğimde adımlarında bir sıçrama olmadı ve gülümsemesi hiçbir görüşmemizde gözlerine ulaşmadı.

Troy ya düşük performans gösteriyor ya da sabah sabah konuşmuşlar. Ama o kaçmayı sevdiği için, ikisinden de biraz olduğunu varsayıyorum.

"Benim için yemek yapmak zorunda değilsin," diyor Bethany arkamdan usulca, ben ocağın başında dururken.

"Zaten yemek yapıyordum, sorun değil," diye teminat veriyorum, mükemmel bir altın keki çevirmeden önce ona gülümseyerek bakıyorum. Gözlerindeki ürkek bakıştan nefret ediyorum. Beni de en az onun kadar rahatsız ediyor. Evin fetihleri için kahvaltı hazırlamaya başlamadım, bir anda oluverdi. Aşağı indiklerinde bu kadar somurtkan olmuyorlar ama Bethany farklı; eminim Troy da bir şekilde fark etmiştir ama bu onu durdurmadı. Sonra tekrar, onu da durdurmadı.

"Sanırım yemek yaptığın ilk kız ben değilim." Ev arkadaşlarıma en çok kızdığım kısım burası. Saçmalıklar konusunda iyi değilim, onları yatıştırmak benim işim değil, ama genellikle bahaneleri uydurmak zorunda kalan ben oluyorum. "Takımda iki oda arkadaşım var, bu yüzden her zaman yemek pişirecek biri vardır."

"Eminim." Sesindeki alaycılık bana göre değil.

"Her şey sana bağlı," diyerek kabarık kekleri tabaklayıp önündeki masaya koydum.

Tabağına odaklanıyor ve sonra bana bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Yani, yapmak istediğin bir şey için kendinden nefret ederek buradan ayrılabilirsin ya da bunu kabullenip yoluna devam edebilirsin."

"Şey," diyor ironik bir kıkırdamayla, "bu benim bir sonraki sorumun cevabıydı."

"Hangisiydi?"

"Hiç aynı kız için iki kez yemek yaptın mı?"

"Gerçeği mi istiyorsun?"

"Elbette," diyor ve çatalını kapıyor.

"Hayır, tekrar yok ve bunun yakın zamanda değişeceğini de sanmıyorum."

Başını sallıyor ve önündeki meyve suyunu alıyor, ben fısıltıyla dudaklarına doğru eğilirken. "Sen hâlâ o kapıdan girmeden önceki kızsın. Sorun sende değil, onda."

"Bu orijinal."

"Gerçek bu."

Boğazında oluştuğunu bildiğim bir yumruyu yutuyor ve meyve suyunu yudumlamadan önce başını sallıyor. "Demek sen de aynı durumdasın?"

"İhlal edilmiş hissetme noktasına kadar kullanılmış mı? İronik bir şekilde, evet, yakın zamanda oldu ve bunu kanıtlayacak savaş yaralarım var."

"Ona hiç benzemiyorsun."

"O kadar da kötü değil. Sadece... şu an için habersiz."

Sandalyeyi yanına çekiyor ve bana gözlerine kadar uzanan bir gülümseme veriyor. "Benimle ye, Theo."

#####

"Birinde karar kılacak mısın?" Troy, Bethany'yi dışarı çıkardıktan sonra mutfağa girdiğinde kız kardeşime bir mesaj atarak soruyorum.

Hala kahve fincanının önünde duruyor. "Şimdi olmaz. Sonra, belki."

"Bu kadınlardan hiçbiri senin için yapmıyor mu?"

"Cidden bana ders mi veriyorsun?" Bana dönüyor, elinde kahve, masada oturduğum yerden ona bakarken omuzları geriliyor.

"Hayır. Sadece merak ettim."

"Şenlik ateşine gidiyor musun?"

Kaçınma. Hep oyun, hiç para yok.

Taktiğini tersine çevirdim. "Hukuk fakültesine gitmelisin."

Sırıttıyor, bunu bir iltifat olarak kabul ediyor. Diğer her şeyi yaptığı gibi.

"Ee, gidiyor musun?" "Emin değilim."

Şenlik ateşi yıllık 'orada ol' partisidir ve şehrin dışında gerçekleşir. İlk iki yılımda Nora ile gitmiştim. İkinci gece bekaretini onu eve götüren adama vermişti.

"İyi olması gerekiyor. Kurulumu yardım edeceğim." "Bunu düşüneceğim. Bana biraz buz atar mısın?"

Başını sallıyor ve dondurucuyu açıyor, orada bir Smirnoff onu bekliyor.

"Seni pislik."

Ben sırt çantamı omuzlayıp ona sırtıırken, o inleyerek şapkasını çıkarıp diz çöküyor. "Bethany biyoloji öğrencisi ve tek çocuk ama kardeş olarak gördüğü Frick ve Frack adında iki kedisi var. Vejetaryen ve başak burcu. En sevdiği kitap The Handmaid's Tale. Kink'e ilgi duyduğundan oldukça emin ama henüz bunu onunla birlikte keşfedecek birine güvenmedi. Oh," diyorum şişeyi bitirirken, telefonumu çıkarırken yanık saç kokluyormuş gibi görünüyor, "bana numarasını verdi ve sana kahvaltı tabaklarını bıraktı."

Lance merdivenlerden inip file şortundan başka bir şey giymeden nadiren görüldüğünde kapıya varıyorum. "N'aber, Lance?"

Başını salladı. Merdivenlerin dibinde beni geçmeden önce "N'aber?" dedi.

Troy, mutfaktan merakla beni izlerken kollarını kavuşturmuş olan Lance'i zar zor onaylıyor.

"Bana numarasını mı bıraktı?"

"Hayır. Çünkü ondan bunu istemedim."

"Peki sen istedin mi?"

"Hayır," diye omuz silkiyorum. "Ben de ondan istemedim. Sonra görüşürüz."

OceanofPDF.com

ten

Theo

Laney: İlk taşı akşamdan kalma olmayan atsin. Theo: *Taş atar* Hissettin mi?

Laney: Sadece senin kararın.

Cumartesi akşamından kalma mısın?

Laney: Kendimi fazla kaptırmış olabilirim. Bu hafta kilisenin çok daha eğlenceli olduğunu söyleyebilirim.

Bu çok yanlış.

Geldiğim için puan kazandığıma eminim. Neredesin? Theo:

Grand Lounge.

Laney: Bana bir evin olduğunu söylememiş miydin? Theo: Üzücü değil mi?

Troy ekipten bazılarını izlemeye davet etmeye karar vermişti. Pazartesi Gecesi Futbolu. Tartışacak havada değildim. Biri bodrumuma yaklaşırsa onu tehdit ettim.

Laney: Size katılmamın

sakıncası var mı? Theo: Senin

için bir koltuk ayıracağım.

Geliyorum.

Büyük Salon, TAÜ öğrencileri için ortak bir alandır. Burası Rangers'ın oturma odası sayılır, çoğunlukla şezlonglardan ve arkanıza yaslanıp uyuyabileceğiniz kanepelerden oluşur. Kulaklıklarımı takarak, kot pantolonumdan öğrendiğim şarkının tuşlarını taklit ediyorum ve kayboluyorum. Bir süre sonra, iyi giyilmiş kovboy çizmelerinin beni yavaşça şimdiki zamana geri getirmesiyle sersemliğimden çıkıyorum.

"Uyuyor muydun?"

"Tam olarak değil," elimi saçlarımda gezdiriyorum. Yanımdaki koltuğa oturuyor, artık tanıdık gelen kokusu burnuma doluyor. Yanımdaki kanepeye yerleştğinde uzun saçları kolumu okşuyor.

"İçeri girdiğimde seni sinek avlarken gördüğümünden beri ders çalışmayı bitirdin mi?"

"Gecenin büyük bir bölümünde ayaktaydım ve utanç verici bir zinanın ortasında ortaya çıkmadan önce Rab'bin kaç kez çağrılabileceğini merak ediyordum."

Kıkırdıyor ve saçımı karıştırıyor. "Zavallı bebek."

"İşin üzücü yanı, bu kez zararı sessiz olan verdi."

"Sessiz olan mı?"

"Lance. Çoğu zaman orada yaşadığını bile söyleyemem. Odasından nadiren çıkar." "Tuhaf mı?"

"Kim bilir. Buraya taşındığından beri muhtemelen on cümle kurmuşuzdur."

"Peki ya diğer oda arkadaşları?" "Troy. O tam tersi."

Odanın etrafına göz gezdiriyor. "Yurtta kaldığım birinci sınıftan beri buraya gelmemiştim. Oda arkadaşım korkunçtu. Kıyafetlerimi çalıp dururdu. Tamara. Tam bir kaltaktı. Vazelinin içine daldı. Bunun ne kadar korkutucu olduğunu biliyor musun? Ne için lazımdı ki? Ben ne için kullandığımı biliyorum ve bu çatlamış dudaklar değil."

"TMI, Laney."

"Kimin için?"

"Oturma odasının bu yarısı için." Bize doğru dönen kafaları işaret ediyorum.

"Oh," diye kıkırdıyor. "Eve geri döndüğüm için çok mutluydum. Birbirimize bağlanmadık. Ama esaretin onun geleceğinde olduğunu düşünüyorum, ne demek istediğimi anlıyorsanız." Kaşlarını sallayıp bana dirsek atıyor, ben de gözlerimi deviriyorum.

"Zekice."

"Tam bir ukala. Ee, burada işin bitti mi?"

"Hayır," diye tabletime bakıyorum. "Yaklaşık bir saatim kaldı." "Neyden önce?" Gün ışığında hiç bu kadar yakın olmamıştık.

ve gözlerimin onun her santimetrekaresinde dolaşmasını engellemekte zorlanıyorum. Bunun yerine, odayı incelemek için döndüğünde onu dozunda alıyorum. Mükemmel kemerli kara kaşları, yeşil benekli, eğlenen kahverengi gözlerinin üzerinde geziniyor. Kusursuz zeytin teni, elbisesinin ince spagetti askısının etrafında bir ton daha koyu. İnce boynunun altındaki omuzlarında minik benler var. Bir de aşağıdaki çukur var, altın tüylü bir kolyenin ağız sulandıran göğüs dekoltesinin arasında durduğu bir vadi. Tüm bunları, aşağıdaki tehditkâr kıpırtıyı görmezden gelmek için elimden gelenin en iyisini yaparak yandan bir bakışta topluyorum.

"Dünya'dan Theeeooo'ya," diyor hala cevabımı beklerken, gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor.

"İşim bitmeden önce." "Oh, öyle mi?"

"Ne diyebilirim ki?" Omuz silkiyorum. "Derslerimde disiplinliyimdir." Böyle yeni arkadaşlıklarda sınırların belirlenmesi gerekir, özellikle de Teddy olarak benim tarafımdan. Onun için her şeyi bırakmak yanlış sinyal gönderecektir. Bu ona, aslında onun emrinde olduğumu söyleyecektir. Ben artık o adam değilim. Ne kadar güzel kokarsa koksun.

"Tamam, bekleyeceğim." Yerden ayçiçekleriyle kaplı on tonluk bir çanta çıkarır.

"Lütfen bana orada kitap olduğunu söyle."

"Ne olduğumu sanıyorsun, canavar mı? Tabii ki burada hiç kitap yok. Bu çanta Kate Spade."

"O zaman neden buradasın?"

Sırıttıyor ve ben de sol elinin üstündeki çeyrek büyüklüğündeki doğum lekesine odaklanmak zorunda kalıyorum. "Seni görmek için tabii ki."

"Ne şanslıyım."

"Evet, öylesin." "Pekala, QT."

"Cutie?" Sesini yükselterek söylüyor.

"Hayır, Q-T sessizlik zamanı anlamına geliyor," diyerek odadaki sessiz öğrencilere doğru başımı salladım.

"Oh evet, tamam."

Tabletimi kaldırıyorum ve okumaya devam ediyorum.

Sessizliği bozması sadece bir dakika sürer. "Gerçekten beni burada bir saat oturtacak mısın?"

"Evet," diyorum başımı

kaldırmadan. "Peki."

"Aynı fikirde olduğumuza

sevindim." "Tam bir ukala."

Birkaç dakika iç geçirdikten sonra bir defterin hışırtısını duyuyorum ve başımı çevirip bakıyorum. "Ah, çalışmak için bir şeyler getirmişsin."

"Evet, sayılır, medya dersim için bir konsept bulmaya çalışıyorum."

"Ne için konsept?"

"Bu benim mezuniyet projem. Bir sosyal varlık bulmalı ve markayı trend haline getirmeye çalışmalıyım."

"Ne düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"O sana gelecek."

Gülümsüyor ve ben onun parlak, dolgun dudaklarındaki pembe parlaticıdan etkilenmemiş gibi yapıyorum. O ikinci kez bakılacak türden bir kız. Ona ilk bakışınız onun ne kadar güzel olduğunu takdir etmek içindir. İkinci bakış ise ilk seferinde daha uzun süre bakmadığınız için ne kadar aptal olduğunuzun farkına varmaktır.

Laney'i bu şekilde düşünmem çünkü o bunu istemiyor ya da buna ihtiyacı yok. Laney'e bu şekilde bakmamalıyım çünkü bu beni en başa döndürecek.

Ve bu yüzden, yapmayacağım.

Yıllar boyunca etkilendiğim pek çok kızla takıldım. Nora omzuna tuz serperken beni jiletlerle taşaklarımdan sürüklediğinde, kendimi, gerçek hisler beslediğim hiçbir kadın tarafından arkadaşça zonlanmaya asla izin vermeyeceğime ikna ettim. Eğer çekim karşılıklı değilse, yoluma devam etmeliydim. Ama Laney farklıydı.

tamamen açık sözlü oldu. Karışık sinyaller vermedi. Aynı yol ayrımında tanıştık ve bu bile onu benim için bir arkadaş olarak her şeyden daha değerli kılıyor. Güneşin kokusunu teninde, yüzünün sıcaklığını yanımda hissettiğimde tüm o kendimi sabote edici -Laney çok seksi- düşünceleri bir kenara itip okumaya dalıyorum. "Ee, ne okuyorsun?"

O daha yakından bakıp gözlerini kısarken ben de tabletimi çekip alıyorum. "Aman Tanrım!" Koltuktan sıçırıyor ve suçlayıcı bir parmakla beni işaret ediyor. "Seni pislik. Derslerini hiç ciddiye almıyorsun! Jack Reacher kitabı okuyorsun!"

"Ve şimdi herkes bunu biliyor." Sesli bir şekilde yutkunuyorum ve her yönden gözler bize çevrilip kahkahalar yükselirken ayağa kalkıyorum. "On sayfam kalmıştı, önemli değil, ama hey Laney," gözlerimi açıyorum, "artık gidebiliriz." Kolunu tutuyorum, çantamı omuzlayıp odadan çıkarken ona eşlik ediyorum. "Seni göt. Sen bir götsün. Tam bir göt!"

Sırtışıma gizlemeye çalışarak, "Pislik olmaktan iyidir," diye mırıldandım.

#####

O on sayfayı bitirmem gerekti, daha doğrusu Laney ben arabayı sürerken bana okudu. Söylemeliyim ki, onun kalın tınılı anlatımıyla, şimdiye kadar deneyimlediğim bir Lee Child kitabının en ilginç sonuydu. İyiliğe karşı iyilik ilan ettiğinde ve 'Pazartesi Kilisesi'ne gitmemiz için ısrar ettiğinde, itaat etmekten başka seçeneğim yoktu.

Başımı sallayarak, taco'sunu daha fazla ekşi krema ve çantasından çıkardığı bir ketçap paketiyle ıslatırken ona bakıyorum.

Yüzümü buruşturduğumu saklayamıyorum. "Bu doğru değil."

"Bak," diyor, ben öğürmemi tutmaya çalışırken taco'nun kenarındaki ketçap/ekşi krema karışımını yalayarak, "denemeden eleştirme."

"Şimdi beni dinle. Bunu asla denemeyeceğim."

Gözlerini deviriyor ve devasa bir ısırik alırken abartılı bir şekilde mmm'lıyor.

"Peki neden bu Pazartesi kilise?"

"Dorito kabuklu tacos, bunları bana Lort gönderdi," diye ilan ediyor ağzı doluyken.

"Lort mu?"

"Lor-t," diye tekrarlıyor yavaşça, sanki bu bana biraz açıklık getirecekmiş gibi.

"Ah, şimdi anladım," diyorum saf bir alaycılıkla.

O bunu görmezden geliyor. "Tabii ki anlıyorsun, çünkü arkadaş olmamız gerekiyor. Beni anlıyorsun." Uğursuz bir sırıtışla eğiliyor. İşte yine o kelime. Ona karşı duyduğum beklenmedik çekimin fark edilmesini o anda engellemeye çalışıyorum.

"Kolay kolay korkmazsın, değil mi

Theo?" "Hayır, kolay kolay korkmam."

"Güzel," diyor taco'sunun son parçasını yutarken. İtiraf etmeliyim ki bu kadın yemek yemeyi çok iyi biliyor. "Projem için bir fikrim var."

"Öyle mi?"

"Tamamen dürüst olmak için özel bir sayfa hazırlıyoruz ve trend olup olmadığına bakıyoruz."

"Ne demek biz?"

"Biz," diyor, aramızda işaret ederek, "yani sen ve ben."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Hayır."

"Sen Jack'i okurken başladım bile." "Ciddi misin sen?"

Omuz silkiyor. "Evet. Her şey ayarlandı. Kullanıcı adı @livingmyrealestlife. Teknik olarak senin fikrin, bu yüzden tüm övgüyü ben alamam. Sana giriş bilgilerini mesaj attım bile."

Koltuğumda geriye yaslandım. "Sen ciddisin."

Omuz silkiyor. "Ben olsam takip ederdim. Denemeye değer."

"Neden biz? Neden bunu tek başına yapamıyorsun?"

"Çünkü hem erkek hem de kadın bakış açısıyla yapılırsa daha mantıklı olur ve daha fazla takipçi çeker."

"Pas. Başka bir erkek bulun."

"Hayır," diyor peçetesini tepsisinin yanına atarak. "Gerek yok, onu buldum."

"Laney, ben burslu olarak Büyük Bando'dayım, uymam gereken davranış kuralları var."

"O zaman 13'lerde tutacağız."

"Ben ciddiylim."

"Ben de öyle. Bana yardım edeceksin, değil mi?" O devam ederken konuşmak için ağzımı açıyorum. "Gerçekten de taco'nun üzerine ketçap ve ekşi krema koymayı denemeyecek misin? Branşının ne olduğunu sormayı unuttum."

"Kadın," diyorum bıkkınlıkla. "Hangi soruya önce ya da hangi sırayla cevap vereceğimi bilmiyorum."

"Hepsi," diye mırıldanıyor dişleriyle yırttığı ketçap paketinin etrafında, tam da bir taco daha açarken.

#####

"Bu çok saçma," diyerek çarkı çeviriyorum ve sol ayağımı yeşile basıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse," diyor pantolonu, "yoga yapmıyoruz ama ikimiz de Twister oynuyoruz. Ve burası da mükemmel bir zemin. Devin, bunu anlıyor musun?"

"Oh, anlıyorum," diyor gülerek ve daha fazla fotoğraf çekmek için cep telefonunu doğrultuyor.

"Yapmacıksa dürüst değildir," diye hiddetle belirtiyorum.

"Bunu anlıyorum ve bazılarının biraz yapmacık olması gerekecek çünkü bu bir okul projesi ve onu ilginç hale getirmeliyiz," diye homurdanıyor, eteği bir santim daha yükselirken vücudunu büküyor. Başımı çevirmek için hamle yapıyorum ama aletim başka tarafa bakmama izin vermiyor.

"Bak ne diyeceğim," diyor diski döndürerek. "Şu andan itibaren, tüm noktayı zedelemekten mümkün olduğunca ismine sadık kalmaya çalışacağız."

"O kadar da ilginç değilim," diyorum inlercesine, kızı yüzümden bir santim ötede belirlediğinde, çizmeli ayağını kırmızının üzerine koyuyor.

"Senin biraz daha hevesli olmana ihtiyacım olacak Houseman. Bu bir macera."

"İyi bir adam olduğum için kandırıldım, hayır, manipüle edildim, bu yüzden böyle bir şey almayacaksınız."

"Kalbimi kırıyorsun dostum ve hiç hoş değilsin. Kışıma baktığını görüyorum. Ayrıca, o bahçede söylediklerinde ciddi olduğunu sanıyordum." Dik durmak için mücadele ederken nefesleri hızlı geliyor.

"Söylediklerime inanıyorum."

"Hadi yapalım şunu. Elimizden geleni yapalım. Hem kendimizle dalga geçeriz hem de eğitimimi ilerletmeme yardımcı oluruz."

"Senin için ne kadar uygun."

"Sanırım insan saçmalık dedektörünüzle tanıştınız, Bayan. Cox," diye mırıldanıyor Devin, bizi yeniden konumlanmak için mücadele ederken izlerken.

Laney'nin yüzü, eli benimkinin yanına indiğinde, başı eğik, saçları rüzgârda savrulurken ortaya çıkıyor.

Tanrı aşkına.

"Hadi ama, Theo. Bu sadece dünya çapında bir internet." "Kimin ne düşündüğü umurumda değil."

Çoğunlukla gerçek bu. Hayalim olduğunu düşündüğüm kızıdan gelen tek ve boktan bir hareket, kendim hakkında bir daha oluşturmaya çalışabileceğim tüm iddiaları yok etti. Onun için mükemmel olmaya çalışmak beni rahatça yaşayabileceğimden çok daha fazla bir sahtekâra dönüştürmüştü. En büyük tokadı her zaman geçmişe

bakarak atarım, hatta

Acının üstesinden gelindiğinde. Bir daha asla kendimden bu kadar uzaklaşmayacağım. Eğer bu kibarlıktan ziyade dürüst olmak anlamına geliyorsa, öyle olacağım.

Plastiğin üzerinde birbirimize tamamen dolanırken Laney bizi dürtüyor ve bana sert bir bakış atıyor.

"Kanıtla."

O kadar yakın ki neredeyse onun tadını alabiliyorum ve bu testi daha da dayanılmaz hale getiriyor.

"Tamam, ama içinde benim için bir şey olmalı." "Ne gibi?"

"Bunu düşünmem gerek."

"Anlaştık."

"Aman Tanrım, işte bu!" Devin kahkahalara boğuldu. "Bu şimdiye kadar çektiğim en iyi fotoğraf. Sanırım yakaladım, Laney."

"Harika." Bir yığın halinde yere yığılıyorum ve alnımdaki teri siliyorum. Laney, Devin'e doğru koşuyor ve telefonu kapıp bana getirmeden önce gülerek başını arkaya atıyor.

Fotoğrafı incelediğimde, parkın ortamı ve arka plandaki gün batımıyla, kalp-el gün batımı fotoğrafı diye bağırdığını itiraf etmeliyim, ancak romantizm kavramını tamamen çürüten, büküldüğümüz gülünç açıdır. Haklı bir selam veriyorum. Fena değil.

"Oh, çok iyi biliyorsun, bu çok komik. Kinini tut, bunu telafi etmenin bir yolunu bulacağım," diyor ve cep telefonunu hızla çeviriyor. "Üç, iki, bir ve @livingmyrealestlife şimdi yayında! Hashtag twister balesi, hashtag yeni en iyi arkadaşlar, hashtag bodrumda karate, hashtag yogayı em."

"Tanrım," diye başımı sallıyorum, gülümsememi ısırıyorum.

"Bu çok havalı," diye ciyaklıyor Devin. "Takip ediyorum. Şimdi, burada işimiz bitti mi? Çünkü Chase beni öldürecek. Randevu gecemize geç kaldım."

"Biz iyiyiz. Gidebilirsin, gelinzilla."

"Görüşürüz, hooch," diyor Devin, canavar kamyonuna doğru yürürken. "Güle güle, Theo!"

"Görüşürüz Devin," diye mırıldanıyorum, Laney oyunu toplayıp kutuya geri koyarken ayağa kalkıyorum. "Bunun biraz ezikçe olduğunu düşünmüyor musun?"

Burnunu kıvırıyor. "Yani, evet, belki biraz. Ve zaman zaman olacak, ama amaç da bu, değil mi? Ezikliğimizi sergilemek için. Bakın, ben sosyal bir prenses değilim ama Murphy yasasının yaşayan bir kanıtıyım ve her durumda mizah bulmaya çalışabilirim ve insanların özdeşleştiği şey de bu. Benim bakış açım bu. Tüm yorumlar 'Biliyorum, değil mi?' şeklinde olsa mutlu olurum."

Arabama doğru yürürken kutudaki Twister'ı göğsüne bastırıyor.

"Diğer insanlar Akdeniz'deki yatlarda bikinili tangalarla selfie çekip bardak başına bin dolarlık şampanyalarını yudumlarırken, ben daha az şanslı olanlar için daha reddedici bir gerçekliği kaydedeceğim."

"Peki, ama bu çılgınlık için bana itibar etmeyin."

Bana bilmiş bir sırıtışla bakıyor. "Bu eğlenceli olacak. Göreceksiniz."

Kampüse dönerken ona bir göz attım. "Yani Devin evleniyor mu?"

"Evet, Kasım'da. Sanki tüm hayatımız boyunca bunu planlıyormuşuz gibi geliyor. Çok güzel olacak. Hey, belki beni baş ağrısından kurtarırsın ve benim artı birim olursun."

"Başka birini almak istemediğine emin misin?"

Bana doğru baktı. "Eminim. Neden?"

"O zamana kadar biriyle çıkıyor olabilirsin." "Öyle bir şansım yok."

"Gerçekten o kadar uzun süre dayanabileceğini düşünüyor musun?"

"Ah siz küçük inançlılar. Biriyle çıkıyor olsam ne fark eder ki? Seni götürmek istiyorum. Peki, gelecek misin?"

"Tabii, eğer bir maçım yoksa."

"Kahretsin. Bunu unutmuşum. Tamam, 23rd , o zaman bana haber ver."

"Yani, sanırım bir maç kaçırabilirim."

Bana sırtıttığını görmek için ona bakıyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin, iyi çocuk."

"Biliyorum."

Gülümsemesi genişler.

Göğsüm biraz genişliyor.

Sikeyim.

Ondan hissetmiyorum. Gerçek bu. Arkadaşlık ve merak hissediyorum ama o hisleri alamıyorum. Bu da bu arkadaşlığı başlamadan bitirmek anlamına gelebilir.

"Belki, görmem gerekecek," diye geri çekiliyorum ve kaşlarının çatıldığını görüyorum. "Tamam, bu benim," diyor, başparmağını

Durmak için yavaşladığımda omzunda.

Bahsettiği iğrenç şeyi görmek için koltuğuna doğru eğildim. "Bu da ne böyle?"

"Diline dikkat et, şehir çocuğu, Ole Faithful var.

Ve yemin ederim, eğer ona kötü bir niyet beslerseniz, başlamayacaktır."

İki tonluk eski kamyonu araştırdım. Açık pas lekeleri arasında rengi ayırt edilemiyor. Tahmin etmem gerekirse, bir zamanlar kırmızı olduğunu söyleyebilirim. Gövde stili yetmişli yıllardan daha genç olamaz ve bu cömertlik olur.

"Laney, bu güvenli değil."

"Annem kadar eski. Bir klasik. Ve her yıl teftiştten geçer."

"Etiketi almak için kime rüşvet vermeniz gerekiyor?"

Gülüyor. "Dükkanın sahibi bir aile dostumuz."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bu şey Jeepers Creepers kamyonuna benziyor. Cidden, bir seri katile aitmiş gibi görünüyor."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve omzunun üzerinden özlemle kamyonu bakıyor. "Büyükanneimdi."

Öyleydi. Geçmiş zaman gibi. Ben bir pisliğim. "Ben bir pisliğim. Özür dilerim."

"Hayır, sorun değil" diyor utangaç bir ifadeyle. "Gerçekten çok çirkin. Biliyorum. Ama ben seviyorum. Aslında kırk ila seksen derece arasındaki sıcaklıklarda iyi çalışıyor."

"Bu kullandığınız ciddi bir mantık."

Başını sallıyor. "Evet."

Rekor bir hızla anahtarlarını çantasında bulmayı başarıyor ve eğilip yanağıma iffetli bir öpücük konduruyor. Göğsümdeki gümbürtüyü duymazdan geliyorum. "Görüşürüz, Theo. Bugün için teşekkürler."

"Görüşürüz, Laney."

Ole Faithful üçüncü denemede çalışana kadar bekliyorum ve uzaklaşmasını izliyorum.

**#twisterballet #newbestfriends
#karateinthebasement #suckityoga
#therightwaytosunsetpic #livingourrealestlife**

Grannizm-Kimseye tüm haritayı vermeyin ve sadece birkaçına yol tarifi konusunda güvenin.

OceanofPDF.com

eleven

Laney

Kampüste dolaşırken bir adam sağımdan, "O da peşinden gidiyor," diye sesleniyor. Onun görüş açısını takip ederek, Era Ağacı'nın altında dizlerinin üzerine çökmüş bir başka aşk budalasını görmek için dönüyorum.

"Biri daha tozu yuttu," diye mırıldanıyor bir adam, kollarını kavuşturup manzaraya sırtırken.

"Evet, evlenme teklif ediyor," diyor bir diğeri.

Era Ağacı, dev bir gövdenin etrafında zemini takip eden gülünç derecede uzun dalları olan genişleyen bir meşedir. Bu kadim meşe kampüsün simge yapılarından biridir ve aynı zamanda bir TGU geleneğinin de mekânıdır. Efsaneye göre, Era Ağacı'nın altında yalnız yürürseniz sonsuza kadar yalnız yürürsünüz, ancak üniversite sevginizle yürürseniz, ömür boyu birlikte çimentolanırsınız.

Ve bundan vebadan kaçır gibi kaçıyorum.

Adam kızın elini tutuyor ve kız ayağa kalkıp onu kendine çekmeden önce başını sallıyor, bu sırada kız adamın kollarında ciyaklıyor.

"Bence çok tatlı," diyor yanımdaki kız çantasını omuzlayarak ve toplanan kalabalığın geri kalanıyla birlikte alkışlayarak.

Gerçek aşk vardır. Ben buna inanıyorum ama belki de ailemdeki kadınlar için değil.

Çok gürültücü, bağımsız ve inatçıyız. Ya da belki acıkmışımıdır.

"Onlar benden daha iyi," diyorum topuklarımın üzerinde dönüp konuşan bir kayaya çarpmadan önce.

"Daha fazla katılamazdım." Büyük, kaslı eller beni asfalta yayılmaktan alıkoyan tek şey.

"Özür dilerim," diyorum başımı kaldırıp güneşe bakmadan önce. Gözlerimi kısıarak kalın dudaklar, parlak düz dişler ve eğlenen parlak mavi gözler görüyorum. "Özür dilerim," diye tekrarlıyorum, kör edici ışığı devasa varlığıyla perdeleyen adam görüş alanıma girdiğinde. Paslı sarı saçlar, inanılmaz bir yapı, öldürücü bir gülümseme. Tepkim anında oldu. "Hayır," diyorum, onu atlatarak.

"Hayır mı?" Kıkırdayarak soruyor. Elimi çözmediğini fark ettiğimde bir adım daha uzaklaşmıştım.

"O kol bana ait," diyorum usulca, gözlerim botlarımda.

Yukarı bakma. BAKMA. BAKMA. BAKMA. YUKARI.

Gözlerim kendiliğinden kalkıyor, teknik olarak bu benim kendi kendimi sabote eden şeytani Va-Gina'm.

Kahretsin, Gina!

Onu içime çekerken çok aşına olduğum bir his içime yayılıyor. Vagonda olabilirim, ama yine de mükemmel erkek örneğini takdir edebilirim.

Zehirli Sarmaşık da güzelmiş, Gina. Burada işimiz bitti.

"Hepsi senin," diyor, ellerini tereddütle çekerek.

O yalanma. Oyalanma. Ona fırsat verme.

Ama oradalar, kelebekler uçuşmaya hazır bir şekilde kanat çırpıyor... ben oyalanırken.

"Beni bir yolculuktan kurtardığın için teşekkürler," diye cevap veriyorum. "Her zaman."

"İyi günler," diyorum saçma sapan bir reveransla ve kararlı bir şekilde sıvışıp gidiyorum.

İki adım. Üç. Dört.

Sonra yanıma geldi. "Bana o hayırın ne hakkında olduğunu söyler misin?"

"Sadece benimle benim aramda bir şaka." O rahat nefes alırken ben gülünç derecede hızlı yürüyorum, uzun bacakları bana mükemmel bir zamanda ayak uyduruyor.

"Beni çürütüyorsun, güzelim. Bu hayır, senin tipin olmadığım anlamına mı geliyor?"

"Aynen

öyle."

"Ouch."

"Eminim sizin boyutunuzdaki bir ego bunun üstesinden gelebilir."

"O kadar emin değilim, beni dersten uzaklaştırıyor."

"O zaman şerit değiştirsek iyi olur, geç kalmak istemeyiz." "Ya yanılıyorsan?"

"Ya haklıysam?"

Telaşla gözlerimi onunkilere diktim. Ve Pretty Woman'ın "Büyük hata, büyük" anını yaşıyorum. Hızlı düşünerek, sanki bir titreşim hissetmişim gibi duraklıyorum, çantamdan telefonumu çıkarıyorum ve sahte bir arama yapıyorum.

"Kusura bakma, bunu almam gerek." Baktığımda hiç de inanmadığını görüyorum ama ellerini kot pantolonunun içine sokarak kovalamacasını durduruyor. Gözleri üzerimde geziniyor ve beni kaldırımda sıcak bir karmaşa içinde bırakıyor. "Utanç verici," diyor iğrenç derecede mükemmel dudaklarıyla, sonra başını sallayıp yönünü değiştiriyor.

Sahte aramamda Gina'yla konuştum. "Bu raunt benim, kaltak."

#####

Kamyonetimin içinde güvendeyken Theo'ya mesaj atıp ne yaptığını soruyorum. Her gün antrenmanı ya da başka bir yükümlülüğü vardı ve Pazartesi günü buluştuğumuzdan beri onu yakalayamadım. Eğer sezgilerim beni yanıltmıyorsa, projemizden saklandığından şüpheleniyorum ve eğer durum buysa, mahvoldum demektir.

Laney: Yedi yüz takipçimiz var. Sizin. Yedi yüz takipçiniz var.

Laney: Tamam. Aldım. Ne yapıyorsun? Theo:

Bir şey üzerinde çalışıyorum.

Laney: Çok muğlak?

Theo: Açıklaması zor.

Laney: O zaman göster bana.

Theo: Bir ara, belki.

Laney: Bu ayrıcalığı hak etmek zorunda

mıyım? Theo: Evet.

Laney: Tamam. Beni yarın geceye yaz. Theo:

Ne için?

Bir şey.

Theo: ^^ Ne yaptığını anladım. Laney:

Sinir bozucu, değil mi?

OceanofPDF.com

twelve

Theo

Şenlik ateşi. Bilmem gerekirdi. Laney ölüm tuzağını park edecek bir yer bulmak için araba sıralarının arasında dolaşırken içimi bir korku kaplıyor. Yemin ederim bu şey sigara içenlerin çingırağını andırıyor. Partiden bir futbol sahası uzakta bir yer bulmayı başardık. Park ettikten sonra kabin lambasını yakıyor ve çantasından bir matara çıkarıyor.

"Bu ne için?"

"Buz kırıcı." Bana uzatmadan önce bir yudum alarak açıklıyor. Dikkatle bakıyorum. "Bu kadar namuslu olma. Seninle sarhoşken tanıştım."

"Doğru." Şişeyi alıyorum ve aşağı inerken yanıkla irkiliyorum. "Bu rom değil."

"Viski," diyor, bir yudum daha alarak. "Göğsümüze biraz kıl koyacak."

"Sakin ol kızım," diye azarlıyorum.

"Sadece üç atış ölçtüm. Sadece biraz rahatlamak için."

İşte o zaman görüyorum, tedirginliği. "Gergin misin?"

"Birazcık."

"Ciddi olamazsın. Sen tanıdığım en açık sözlü insansın."

"Gerçekten büyük kalabalıklar beni endişelendiriyor."

"Bu yüzden mi pek maça gitmiyorsunuz?"

"Kısmen."

"Huh. Sen yürüyen bir çelişkisin."

"Önemli bir şey değil. Sadece biraz gerginim." Duraklıyor, şişeyi dudaklarına götürüyor. "İlk akıllı telefonumu on beş yaşıma kadar almadığımı biliyorsun. Ve çok fazla ana akım bir şey izlememe izin verilmedi."

"Gerçekten mi?"

"Tanrım, ne kadar çok şey öğrenmem gerekti. Sanırım halkla ilişkileri bu yüzden bu kadar büyüleyici buluyorum. Yıllarca kendimi döngünün dışında hissettim. Yani o kadar da kötü değildi, çevirmeli bağlantımız vardı ya da elime bir cetvel takıldı falan gibi bir şey değildi." Kaşlarını birbirine bastırıyor. "Annem ve büyükannem beni kendi yöntemleriyle yetiştirdiler. Eski moda yöntemlerle sanırım."

Babasını sormaya zahmet etmiyorum çünkü aralarındaki ilişkinin sallantılı olduğunu biliyorum.

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor."

"Hiç de değil," diye sırtıyor. "Ama benim evimde Pazar günleri hala sabah kilisesi, aile ve arkadaşlarla büyük yemekler için bir araya gelmek anlamına geliyor."

"Bizim evde Pazar günleri annem ve kız kardeşlerim için alışveriş yapılır, babam ve ben de televizyon izlerdik çünkü Pazar günleri sadece bize aitti."

"Büyükannem satın alma, yap derdi. Bu bok biraz utanç verici olabilir." Şişeyi bana uzattı. "Peki, hiç partiye gittin mi?" Partiye doğru başını sallıyor.

"Buraya son geldiğimde kız arkadaşımı kaybettim ve ayağı takılıp başka birinin yatağına düştü."

"Kahretsin, şenlik ateşinde mi?" "Evet."

"Bak," diyor usulca, "gidebiliriz. Burada olmak benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"O zaman neden buradayız?" "Sosyal deney mi?" "Ah, proje."

"Şart değil. Gitmek istiyor musun?"

Gitme teklifinde samimi ama ben iki kat yüksekliğindeki kükreyen ateşe bakıp başımı sallıyorum. "Kalabiliriz."

Şenlik ateşine bakıyor ve bana dönüyor. "Hayır, benim daha iyi bir fikrim var." Otoparkı kısa bir süre taradıktan sonra telefonunu açıyor ve bir resim listesine göz atmadan önce birkaç not defteri uygulaması arasında geziniyor. Tatmin olmuş görünerek el frenini bırakıyor ve sonsuz araba kuyruğunda yavaşça ilerlemeye başlıyoruz.

"Laney?"

"Evet?"

"Ne yapıyorsun?"

"Biz," o hareketleri arasında Biz,
"Biz içinde Bu bir arada."

"Peki bu?"

"Şşşt, konsantre olmaya çalışıyorum."

Birkaç dakika sonra bir Volvo'nun önünde yavaşça durur.

"Bingo."

"Ne yapıyorsun?"

Parmağını kaldırıyor ve aramaya başlıyor. "Selam Greg. County Road'daki şenlik ateşindeyim. Meşgul müsün? Tamam, güzel, kamyonetini getir, hatta üç tane getir. Temizlemek üzereyiz."

Aramayı sonlandırır ve elindeki telefonla dışarı atlayıp el fenerini Volvo'nun ön camından içeri tutar. Memnun bir sırıtışla kamyonu geri döner.

"Şimdi bekleyeceğiz."

"Ne için?"

"Gizemli bir şeyler bırakmalıyım," diye alay ediyor, biz yine araba denizinin etrafında dönmeye başlamadan önce.

"Ne bulmayı umuyorsun?"

"Houseman, benden daha kötü oluyorsun," diye küçümsüyor, bir yandan da dikkatle otoparkın etrafında dönüyor ve birkaç saniyede bir telefonunu kontrol ediyor. On dakika sonra Laney dikiz aynasından bakıyor ve son on dakikadır engellediğimiz arabaya doğru camdan dışarı bir parmak atıyor. Arkama baktığımda bir çekicinin süzülerek gelip arabayı bağladığını görüyorum.

"Birini mi çektirdin?"

Ellerini neşeyle birbirine sürtüyor. "Bu gece iyi işler yaptığımızı düşünmek istiyorum. Kimse buradan ayık çıkamaz. Onları daha kötü bir kaderden kurtarıyoruz."

Park alanını yavaşça incelemeye devam ediyor, kamyonu geri atlayıp bizi takip eden çekiciye işaret etmeden önce dışarı atlayıp cep telefonunun işığını n camlara tutuyor.

"Tamam, kayboldum. Ne haltlar dönüyor burada?" "Sana söyledim, bir kamu hizmeti yapıyoruz." "Uh huh."

"Hey, bir kız her şekilde hayatını kazanmak zorunda ve şu anda o kadar meteliksizim ki dikkatimi veremiyorum."

"Ve arabaları işaret ederek para mı kazanıyorsunuz?"

"Ben bir çeşit dedektifim." Tam kiraz kırmızısı bir Toyota'nın yanından geçerken frene basıyor. "Aman Tanrım. İki aydır bunu arıyordum! Bu salak asla ğrenemeyecek. Tampon etiketi onu ele veriyor." Bana döndü. "Sürücü koltuğuna geç ve ben yumrukladığımda sen de yumruklan iyi edersin. Beni kaybetme."

"Ne?"

Ben arkasından bağıırken o dışarı atladı. "Laney, bunu sremem! Hangi cehenneme gidiyorsun?"

"El frenini unutma!" diye Toyota'nın alarmı üzerinden bağııyor. "Onu kullanmalısın, yoksa takla atar."

Ve sonra arabaya biniyor, saniyeler sonra arka lambalar kırmızı yanıyor. ılgın geri vites becerileriyle park yerine fırlayıp kendi kamyonetinin üzerindeki taşları tekmeliyor, içinden manyakça bir kahkaha yükseliyor! "Kahretsin, evet! Sahip olmak kanunun onda dokuzudur. Kuyruğuma yakın dur, Houseman!"

"Lanet olası bir araba mı alıyorsun?"

"Acele etsen iyi olur, bu dve çantasında bir roscoe taşıyor!" "Roscoe nedir?"

"Bir silah. Geçen sefer bana ateş etti." Yola koyuluyor, ben de gazı kklyorum ve eski eser nihayet hızlanmadan önce duraklamayla birlikte öne doğru savruluyorum, göğsüm bir direksiyon simidine dayanıyor.

her an çıkabilir. İlk çukura girdiğimde bir kız gibi çığlık atarken Laney hızla ilerliyor. Ona ulaştığımda kel lastiklerden başka bir şeyim kalmayacağından korkarak direksiyonu kırıyorum. On, dayanılmaz derecede uzun dakikalar sonra şehre varıyoruz ve o bir benzin istasyonunun otoparkına girip zafer dansı yaparak bana doğru zıplıyor.

"Bunun için bir kısayol tuşu vardı!" Ben yana kayarken sürücü koltuğunu geri alarak haykırıyor.

"Laney, ne oluyor? Araba mı kesiyorsun?"

Parmağını kaldırıyor ve telefonu hoparlöre veriyor.

"Polk County acil olmayan durum."

"Ben Laney Cox, Mueller's Wrecker'dan."

"Evet, hanımefendi."

"County Road'da dört haciz olduğunu bildirmek için arıyorum."

"Bu şenlik ateşi, doğru mu?"

"Evet, hanımefendi."

"Çalıntı bir araç için şimdiden bir çağrı aldık."

Laney, çektiği tüm araçların şasi numaralarını, marka ve modellerini okuyor ve görüşmeyi sonlandırıyor.

"Araba mı satıyorsun?"

"Evet." Başını öne eğiyor. "Sayılır. Kamyonları ben kullanmıyorum ama tespit ettiğim her araba için bir bulma ücreti alıyorum. Şenlik ateşine katılmayarak altı yüz dolar kazandım."

"Araba başına yüz elli mi?"

"Evet. Bazen daha fazla, eğer banka borcunu kapatmak üzereyse."

"Fena değil. Ama hiç vuruldun mu?"

"Sadece o deli inek tarafından."

"Ve bu senin için, ne bileyim, normal mi?" Alaycı bir şekilde tükürdüm.

"Elbette hayır, ama şu anda kimse bize ateş etmiyor. Bu sadece iş, Houseman. Ve hiç kimse üniversite öğrencilerinden daha komisyoncu değildir. Eskiden bunun için kendimi suçlu hissedirdim, ama size söylüyorum, bazı bahaneler saçmalık ve hepsini duydum. Ben

Şimdi onlara biraz sorumluluk öğretmek için ağır bir elim olduğunu düşünüyorum. Ve bu bir adrenalin patlaması, değil mi?"

"Silahtan çıkan adrenalini pek sevmem."

"Alışırsın."

"Yapmayacağıma eminim."

Çekici yanaşıyor ve bizim yaşlarımızda bir adam sırtarak yanımıza geliyor.

"İyi iş, Laney."

"Greg, sakın arabasını geri vermeye kalkma."

Laney'ye dönmeden önce onun yanında oturan bana gözlerini kısarak bakarak, "Eğer öderse vazgeçmek zorunda kalacağız," diyor. "Bu kim?"

"Theo, bizim mesleğimizin hayranı değil."

"Hayır mı?" Bana çok aşına olduğum bir bakış attı. Buna 'sen bir korkaksın' deniyor ve ondan hemen nefret ediyorum. Ama Laney'i bir kurt gibi yalayıp yuttuğu için daha da çok nefret ediyorum.

"Neler olduğunu sana mesaj atarım."

Laney başını sallar. "En azından onu biraz terlet."

"Senin için yapacağım. İyi geceler." Aksanı da en az onunki kadar kalın. "Evet, geri dönüp koyunlarla ilgilenmeliyim."

Mırıldan.

"Hey, o iyi bir adam. Ve klişeleştirmemelisin." "Beni gördüğü anda yaptı. Bana korkak dedi." "Demedi!"

"Senin dolambaçlı yorumun yüzünden bana attığı bakıştan anladım."

"Hoşuna gitmedi."

"Hiçbir uyarı almadım ve sırf benimle uğraşmak için bu işi şaibeli gösterdiğini biliyorsun çünkü sen çizmeli küçük bir teröristsin. Ve bilmeni isterim ki gerçek mühimmat içermeyen pek çok başka erkekçe şeyden hoşlanıyorum. Seni temin ederim ki bir sikim var." Ve Troy'unkinden daha büyük. Bazen hayat teraziyi senin için dengeler. Ama şu anda kendimi savunduğum için daha çok korkak gibi görünüyorum.

Harika.

"Pekala, Bay Ukala, bir dilim alçakgönüllü pastaya ihtiyacınız olduğunu hissediyorum. Erkeklik becerilerinizi test etmek ister misiniz?"

"Yeri ve zamanı söyle," diye içimden kendime kafa sallıyorum.

"Bunun geri kalanını iç," diye meydan okuyor ve gözlerinde hınzır bir parıltıyla şişeyi bana uzatıyor. "Buna ihtiyacın olacak."

"Geri mi dönüyoruz?"

"Hayır, ama kemerini bağla."

"Emniyet kemeriniz yok."

"Mecazi anlamda söyledim. Bir maceraya çıkıyoruz." "Bu yeterince maceraydı."

İç ışığı kapatmadan önce bana şeytani b i r sırıtışla bakıyor.

"Zamaniçin koy senin para nereden senin ağız ukala."

thirteen

Theo

"Yine nereye gidiyorduk?" Ben çarpışmayı beklerken Laney karanlık yollarda gözleri bağlıymış gibi ilerliyor. En kötüsüne hazırlandığımı görünce kıs kıs gülüyor.

"Huntin'. Açık hava becerilerinizi test edeceğiz, Bay Sikim Var."

"Bu bir iğnelemeydi. Bu yönümü sevdiğini sanıyordum?"

"Elbette seviyorum, çoğu zaman, ama eğer benim olsaydın

seni bir iki adım aşağı çeker."

Bir çukurun üzerinden uçuyoruz ve ikimiz de koltukta zıplıyoruz. "Az önce Super Troopers'tan alıntı mı yaptın?"

Sperm olduğumdan beri çalışmadığına emin olduğum hız göstergesinin turuncu ışığında sırtışı büyüyor. "Bunu bilmene bayılıyorum."

"Benim favorimdir. Ne için avlanıyoruz?" "Nadir bir kuş."

"Geceleri mi?"

"Dışarı çıktıkları tek zaman bu. Gececidirler." Ağaçlarla kaplı çakıllı bir yola girip farlarını söndürdüğünde viski muhakeme yeteneğimi gölgelemeye başlıyor. Tamamen karanlığa gömüldüğümüzde taşaklarımın büzüştüğü gerçeğini maskeleyemeye çalışıyorum. Camlar çoktan inmiş ve tekerleklerin altındaki çıtırtı ruhumla oynamaya başlarken, gecenin içinde başka şeyler de çarpmaya başlıyor.

"O bir baykuş muydu? Daha önce hiç şahsen duyduğumu sanmıyorum."

"Yırtıcı kuşlar birlikte hareket eder." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Sorun nedir, büyük şehir çocuğu, korkuyor musun?"

"Banliyöler, Laney, ben banliyölerde büyüdüm ve gerçekten avlanacak biri değilim."

Gözlerini devirdiğini hissedebiliyorum. "Tamam, Bay Ukala. Bir silaha ihtiyacımız var. Torpido gözünü aç."

Yapıyorum ve içerideki loş sarı ışıktaki bir kutu dev BB'nin yanı sıra lastik bir sapan görüyorum. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Burası Cumhuriyetçilerin ülkesi ve senin avlanmak için doğru düzgün bir silahın yok mu?"

"Beceri bunun neresinde?" Homurdanıyor.

Eğilip siper alıyorum.

"Ne halt ediyorsun, Theo? Daha kamyonundan inmedik bile."

"Binlerce gizli Teksas avcısının gazabının çalılıklardan çıkıp üzerimize yağmasını bekliyorum."

"Ekim ayının ilk günü, av sezonunun başlamasına daha bir ay var."

"Bizi yasadışı avlanmaya götürmeyi sana bırakıyorum."

"Bu kadar korkak olma, Houseman. Burası özel mülk."

Eski kamyonetinden iniyor, kapı menteşeleri uğursuz bir ses çıkararak gıcırıyor ve ben de irkilmemi gizlemeye çalışarak onu takip ediyorum. Eğer o ormanın ortasında korkmadıysa, ben de korktuğumu göstermeyeceğimden eminim.

"Peki, stratejimiz nedir?"

"Çok basit. Ne kadar çok gürültü yaparsan, onları o kadar çok çekersin. Telefonunun fenerini aç." İkimiz de ışınlanıyoruz ve ışığı her yere, özellikle de ayaklarımın etrafına tutuyorum. Beni rahatlatmak için çok az şey yapıyor.

"Gece vakti bir kuş mu? Saçmalık kokusu alıyorum," diye mırıldanıyorum, o kısa bir süreliğine sık ağaçların arasında kaybolurken ve ben ayağımı bulmak için el fenerimi ayakkabımın üzerinde tutarken

yetişmek için çabılıyor. "Bu aptalca bir iş. Yeterli ışık olmadan hiçbir şeyi yakalayamayız. En azından gece görüş gözlüklerine ihtiyacımız var. Belki bunun için bir uygulama vardır."

Tam kontrol etmek için telefonumu kaldırdığımda elime tokat atıyor. "Bırak şu lanet telefonu. Onda da beceri yok. Çocuklar ve onların lanet oyuncakları. Hadi ama."

"Peki bu nadir kuşu avlamanın değeri nedir?"

"Övünme hakkı," diyor iç çekerek.

"Bakın, ben duvarıma bir şeyler doldurup monte eden biri değilim. Ben daha çok soyut sanat türünde bir adamım."

"Şaka yapıyorsun değil mi?" İki büyük Manolya ağacının ortasında durdu ve bana döndü.

"Bu iyi. Işığımı söndüreceğim. Seninkini cebinde kısı. Ne zaman çekeceğini ben sana söylerim. Bana sapanı ve biraz havalı tüfek ver. İlkini ben alacağım."

Cephane ile birlikte teslim ediyorum.

"Ciddi misin, Laney? Ne gibi bir zarar verebiliriz ki? Birini incitecek değilsin ya... Ah, Tanrım!" Kalçamda az önce vurulan yeri ovuyorum. Elleri az önce bana saldırdığı yerde havada asılı duruyor.

"Bu bir kuşu kolayca indirebilir. Şimdi, dikkatli olmalısın. Kendilerini tehdit altında hissettiklerinde biraz saldırgan olurlar, tıpkı yabani hindiler gibi, bu yüzden sana işaret verdiğimde ışığı çek, ben de onları patlatayım."

"Yani boş zamanlarında yaptığın şey bu mu?"

"Kapa çeneni, Houseman, ve hazırlan." Ürkütücü bir sessizlik var ve benden uzaklaşırken çalılardan arasındaki ayak seslerini duyabiliyorum.

"Tamam, yerimi aldım."

Tam arkamdan bir baykuş sesi geliyor ve görmediği için şükrederek geri sığıyorum.

"Avcılıktan pek anlamam ama buranın pek de iyi bir görüş noktası olduğunu sanmıyorum."

"Bana pısırlık yapma Theo. Bu benim ilk seferim değil."

"Pansuman yapmıyorum. Sadece söylüyorum. Elimizde lastik bir sapanla ormanın ortasındayız. Ve ilk tehlike işaretinde seni önüme atmayacağımı bir an bile düşünme, çünkü ben o adam değilim. Önce sen öleceksin."

Birkaç metre öteden kahkahaları yükseliyor. "Kesinlikle Batman değil."

"Ne?"

"Hiçbir şey."

"Hakaretler savurma. Bizi buraya sürükleyen sensin. Bizi bu duruma düşürdüğün için önce sen ölmeyi hak ediyorsun."

Ben ciddiylim. Ama onu özleyeceğim.

Ormanda örtülü bir şekilde durduğumuz süre uzadıkça daha da korkmaya başlıyorum. Bu noktada, kamyonun yönünü bile hatırlayamıyorum. Viskinin verdiği buz kırıcı cesareti toplayarak sesimi sabit tutmayı başarıyorum.

"Her neyse, hadi yapalım şunu." "Teddy, korkuyor musun?"

"Şimdi, kesinlikle önce senin ölmene izin veriyorum." "Tamam. Biraz gürültü yap."

"Ne?"

"Evcil hayvan çağırır gibi dilini şaklat." "Bu çok saçma."

"İşe yarıyor. Gürültü bazı hayvanları çeker. Yaban domuzları için de aynı şey geçerli. Göreceksiniz."

Boğazımdaki kıl yumağını yutuyorum. "Buralarda hiç var mı? Yaban domuzu?"

"Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" "Bu saçmalık."

Dilini tekrar tekrar tıkırdatıyor ve ben de isteksizce ona katılıyorum.

"Güzel. Şimdi ellerinizi çırpın, ama normal bir el çırpma gibi değil, golf el çırpma gibi."

"Ciddi misin lan sen?"

"Genç gibi görünüyorlar. Sadece yap."

"Peki." Avuç içimin etini elime vuruyorum.

"Şimdi, ikisini de yap."

"Neden ses çıkarmıyorsun?" Ay'ın Teksas'ı tamamen unutup unutmadığını merak ederek boşluğa doğru tartışıyorum.

"Gürültü yapmıyorum, dahi çocuk, çünkü eğer benim iyi bir atış yapamayacağım. Hadi, Theo." "Tamam, ama bu çok saçma."

"Sızlanmayı kes."

Orada dururken, her sesi not ederken görme kaybım duyularımı artırıyor. Lanet olası baykuş tepemden varlığını duyururken birkaç metre öteden bir dalın uzaktan gelen çıtırtısı duyuluyor. Bunu gelecekteki kâbuslarımda da duyacağıma eminim.

Ve sonra onu duyuyorum, bir hareket fısıltısı, uzaktan gelen bir çıtırtı. Bir şey yaklaşıyor.

"Duydun mu?" Laney heyecanlı bir fısıltıyla soruyor.

Onu duyabiliyorum. Belirgin. Burada kesinlikle bir şey var. Birkaç metre ötedeki çalılıklardan gelen bir başka hışırtı beni alarma geçiriyor. "Evet, duyuyorum. Kuş olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü gürültü diğer hayvanların çoğunu korkutur. El çırpmaya ve tıklamaya devam edin." Fısıltıyla bağılıyor. "İşe yarıyor."

Mahcup bir şekilde, dilimi öfkeyle tıkırdatırken Tiger Woods'u Masters'ta izliyormuşum gibi alkışlıyorum.

"El fenerini hazırla!"

"El çırpıp feneri alamam," diye mırıldanıyorum.

"Tamam, anladım." Işığı yanıyor ve ben geçici olarak kör oluyorum, önümde hiçbir şey göremiyorum.

"Sanırım onu gördüm," diye heyecanla ilan ediyor.

"Bir bok göremiyorum," sesine doğru bir daire çizerek çılgınca el çırpıyorum.

"Şimdi, Theo, şimdi!" dediğini duyduğumda altıma işlemek üzereydim.

Cebimden el fenerimi çıkarıp kuşlar için etrafı tarıyorum, tüm vücudum adrenalinle titriyor.

"Onu göremiyorum, Laney!" Bağıriyorum, yeri sağa sola tarıyorum. "Çek şu feneri üstümden!" Çılgınca yeri ararken bir çocuk gibi çığlık atıyorum ve birkaç metre öteden boğuk bir inilti duyunca geri sıçırıyorum. Feneri botlarının üzerinde durdurup yukarı kaldırdığımda Laney'i görüyorum... elinde cep telefonu ile birlikte bir av köpeği tutuyor... cep telefonu doğrudan bana doğrultulmuş.

"Gülümse, Teddy! Vuruldu!"

O kahkahalarla ulumaya başladığında tüm adrenalin beni bir anda terk ediyor.

Hiç eğlenmedim. "Sen şeytansın."

"Max," diyor boğuk kahkahalar arasında, "dünyanın en büyük ahm a ğ ı y l a tanış, Theo."

Histerik bir şekilde gülererek ağaca doğru geri çekilirken ona doğru hücum ediyorum.

Onu köşeye sıkıştırdığımda, elimde olmadan omzumun üzerinden ışığı yakıyorum, bu da onun daha çok gülmesine neden oluyor.

"Kapa çeneni, Laney. Bunu duydun mu?"

"Bu çok iyi. Şimdi paranoyaklaştın."

"Paranoyak değilim. Bir şey duydum."

"Kendi korkunun sesini duydun."

Elindeki köpeğe bakıyorum ve gülümsediğine yemin edebilirim.

"Memnun oldum Max, ruhları cehenneme götüren cenaze levazımatçısı sen misin?"

"Aferin oğlum," diye mırıldanarak Max'i başının üstünden öpüyor. "Bir yarasa kadar kördür ama bir eşeğin kokusunu bir mil öteden alır. Tanrım, daha önce hiç vurulmadığın için ne kadar şanslıyım. Google icat edildiğinden beri kimse bu tuzağa düşmedi."

"Tam olarak kanmadım."

Elindeki telefonu kaldırıyor. "Aksini gösteren video kanıtım var."

"Bu arkadaşlığı ciddi olarak yeniden düşünüyorum."

Telefonunda oynat tuşuna basıyor ve ben de el fenerlerimizin birleşik ışığında yüzünün pancar kırmızısına dönüşmesini izliyorum.

"Evet! Şu golf alkışına bakın!"

"Birçok açıdan berbat birisin," diye inliyorum.

"Bu şu anda yükleniyor. Yaşayan son çulluk avcısını hashtag'le."

"Artık senden hoşlanmıyorum, bu yüzden iyi geceler."

"Hadi ama," diye alay ediyor arkamdan, ben birkaç ağacın yanından geçerken. "Biraz fazla ukala olmaya başladın."

Ona doğru dönüyorum ve Max bana gerçekten de yaşayan en büyük ahmakmışım gibi bakarken o gözlerini kocaman açarak bir adım geri çekiliyor.

"Sanırım bir gece için yeterince adrenalin aldım."

"Hayır, gitmiyorsun. Beni takip et."

"Nereye kadar takip edeyim? Burası beni eğlence olsun diye yüzüne deri diken kardeşle tanıştıracığın yer mi?"

"Saçmalama, tamamen çıplak bir kıyafete terfi etti."

"Ben almayayım."

"Theo, nerede olduğunu bilmiyorsun ve arabayı ben sürdüm."

"Ben Uber'leyim o zaman," diyerek uygulamayı açıyorum. "Neredeyiz, Şeytan'ın ininde mi?"

Gülüşü yavaşça kıkırdamaya dönüşüyor. "Gerçekten kızdın mı?" Işığın altında bana bakarken gülümsememe engel olamıyorum.

"Hayır, ama intikam cehennemdir. Bunu hatırlamak sana iyi gelecektir."

"Gerçekten endişeliyim," diyor Max'i ayağa kaldırırken.

Ona dönüp ışığımı yüzüne tutuyorum. "Öyle olmalısın."

"Sadece titriyorum dostum. Şimdi, daha önemli konulara geçelim. Eggrolls. Hadi beyler," diye bağırarak beni ağaçların arasından geçiriyor ve aydınlık bir ön verandanın arkasında bir çiftlik evinin bulunduğu açıklığa götürüyor. Eski hasır mobilyaların etrafındaki her köşeden bitkileri tutan örgülü makrome ipler sarkıyor.

"Bekle," diye suçlayıcı bir bakışla ona dönüyorum, merdivenleri çıkarken dudağını ısırtıyor.

"Bunca zamandır senin ön bahçende miydik?!"
Sonunda kahkahalarla patlamadan önce kapı arkasından tokatlanıyor.

#####

"Eğer bunlara ketçap koyarsan, ormana geri dönerim."

"Saçmalama," diye sesleniyor ocağın başında durduğu yerden, "bunların tadı ballı hardala batırılınca çok daha güzel oluyor."

"Sen garip bir kuşsun."

"Ne kadar şaşırtıcı bir kelime seçimi."

"Beni sınıyorsun," diye homurdanıyorum, bu da bana bir gülümseme kazandırıyor. "Peki, sapan gerçekten ne için? Korunmak için olmadığı kesin."

"Fazla bir şey olmadığını biliyorum ama tek seçeneğim bu. Eskiden bir şok tabancası taşıyordum. Ama ondan kurtulmak zorunda kaldım."

"Zorunda mıydın?"

Çekmecedan biraz folyo çıkarmadan önce duraksıyor. "Küçük bir travma nedeniyle. Kendime güvenmiyorum ve etrafımdakiler bunun için daha güvende."

"Bu beni şaşırtmadı. Ne oldu?" "Hiçbir şey."

"İnkâr etmekte çok hızlısın, suçlusun."

"Ciddi bir şey değil," diye burnunu kırıştırıyor, "ciddi anlamında ciddi. Ama olay gerçekleşmeden önce değil. Ciddileşti, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

"Hayır, hiç de değil."

"Bana sadece güleceksin."

"Muhtemelen, ve bunu hak ediyorsun, o yüzden ortaya çık." İki elini kalçalarına koyar ve bir nefes üfler.

"Yanlışlıkla bir polise şok verdim."

"Hayır," diyorum kıkırdayarak. "Sen değil."

Sırıttıyor. "Kapa çeneni. Ehliyetimi ve ruhsatımı çıkarıyordum ve bir silahım olduğunu göstermek istedim, bilirsiniz, tam açıklama ve her şey için."

"Uh huh."

"Yeterince Cops izlememiş olmalıyım çünkü göstermemeniz, anlatmanız gerekir. O kadar gergindim ki ona sigorta kanıtı vermek yerine bir sürü volt verdim."

"Tanrım, Laney."

"Kendine geldiğinde mutlu değildi. Tanrı'ya şükür, büyükannemin eski bir arkadaşıydı. Saldırı suçundan ciddi bir süre yatabilirdim. Sanırım olanları kabul edemeyecek kadar utandığı için paçayı kurtardım. Hay aksi."

"Sadece siz ağır bir suçu "hop" diye adlandırırsınız."

"İnan bana, o sırada komik olduğunu düşünmemiştim," diyor telefonunu karıştırırken. "Buna inanmayacaksınız ama çulluk avı şimdiden altı yüz beğeni aldı."

"Sadece yedi yüz takipçimiz olduğunu sanıyordum." "Beni kastediyorsun."

"İyi, sen."

"Şimdi üç katı."

"Ne!?"

"İnsanların ilgisini çekeceğini söylemiştim." "Evet, ama sadece bir hafta oldu, değil mi?" "Daha az," diyor gururla.

"İyi iş çıkardın." Max masada ayaklarımın dibinde durduğu yerden beni dürtüyor ve ben de seksenlerin sonlarında bir yerlerde zirveye ulaşmış gibi görünen mutfağı incelerken parmaklarımı onun kısa tüylerinde gezdiriyorum. Laney eski bir yumurta zamanlayıcısını kuruyor ve kaşımakta olduğum köpeğe ürkütücü bir şekilde benzeyen tuzluk ve biberliklerin yanına yerleştiriyor. Evdeki her şey modası geçmiş, tıpkı mobilyalar gibi. Tiğ işi battaniyeler asılı

her kanepenin arkasında. Dekor, bir antika dükkanının birkaç yıl sonra nasıl görüneceğini hayal ettiğim gibi.

Evin kendisi bir zaman tüneli olsa da, rahat ve yaşanmış bir havası var. Yılların resimleriyle darmadağın olmuş. Bazılarının çerçevelerinin kenarları sararmış ve yıpranmış.

Laney beni dikkatle izleyerek, "Modası geçmiş, biliyorum," diyor. Büyükanmemindi; o ilk hastalandığında annemle ben taşındık. Üç yaşındaydım."

Nasıl geçtiğine dair yüz ifademdeki soruyu okuyor.

"Kanser. Bir kere yenmişti. Hayatımın büyük bölümünde remisyondaydı ama bu sefer çok geç yakaladılar. Şubat ayında vefat etti."

"Özür dilerim."

Yutkunuyor ve başını sallıyor. "Henüz kendimizi hiçbir şeyi değiştirmeye ikna edemiyoruz."

Yüz hatlarında kısa bir hüznün görüyorum. "Tatlı çay olur mu?" "Olur."

Hava sessizlikle kalınlaşıırken ikimize de birer bardak dolduruyor. Gürültünün dikkatimi dağıtmasına alışkınım. Bu benim için değişmez bir şey. Odadaki tek ses, karşımdaki koltuğa otururken sandalyesinin kayması ve eski plastik bir saatin tik takları.

"Burası çok sessiz."

"Huzurlu," diye
düzeltiyor. "Annen
nerede?"

"Geceleri çalışıyor. Polk'ta bir bakımevinde LPN olarak çalışıyor."

"Yani, geceleri burada yalnız
mısın?" "Birdenbire endişelendin
mi?"

"Orada ciddi değildim. Sana koşarak bir başlangıç yaptırırdım."

"Bunu şimdi mi
söylüyorsun?" Bir
sırıtiş paylaşıyoruz.

"Çocukken Devin'le birlikte orada kamp yapardık. Onu özlüyorum."

"Neden Şimdi yapamıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Korkarım o zamanlar olduğu kadar büyölü olmayacak. Ayrıca, düğününü planlamakla çok meşgul."

Gülümsememi saklamaya

çalışıyorum ama

başaramıyorum. "Ne?"

"Aksanın. G harfini unutup duruyorsun."

"Aksanımın kalın olduğunun farkındayım. Bazı insanlar bunun büyüleyici olduğunu düşünüyor."

"Tuvalet kağıdı gibi mi?"

Başını sallar. "Göt. O küçük egzersiz sana hiçbir şey yapmadı. Görünüşe göre bir dilim daha alçakgönüllü pasta yiyebilirsin."

"İyi alışkanlıklar zor

ölür." "Bu eski

alışkanlıklar." "Patates,

patates." "Har, har."

Gözlerini devirerek zamanlayıcının sesiyle ayağa kalkıyor, tığ işi fırın eldivenlerini takıyor ve fırından sıcak ekmeleleri çıkarıyor. "Sonunda ölü bir gergedanın kıcını yiyebildim."

İşte o zaman başımı öne eğiyorum ve kendimi kaybediyorum.

**#newbestfriends #thelastlivingsnipehunter
#lookatthatgolfclap #livingourrealestlife**

**Grannizm-Tuvalet kağıdında ucuza kaçmayın,
sadece yapmayın.**

OceanofPDF.com

fourteen

Theo

Eczane görevlisi için camı açıp kartımı uzatırken Laney'nin neşeli selamlaması arabamın hoparlörlerinden duyuluyor.

"Theo! Burası şeytanın anüsünden daha sıcak! Gerçi şeytanın kendisinin Teksas'ta emlak alacağından emin değilim."

"Laney, sen-"

"Buna inanamayacaksınız. Ghostin' the Whip'in kendi versiyonunu yapıyorum. Mother FORKER, bu çok ateşli! İyi haber şu ki, talihsizliğim yüzünden neredeyse bin beğeni aldım."

"Limonata yapmanın yolu, Cox!"

"Kahrolası A, Houseman! Bu gerçek hayat-oh kahretsin!" "Neyin var?"

"Radyatör kapağı, sanırım az önce kendime ilk dövmemi yaptım... avucuma."

Yanıma yanaşan yaşlı bir kadın mahcup bir ifadeyle camdan dışarı eğildi. "Çocuklarınızın böyle konuşmasına izin vermemelisiniz."

Yansımamı kontrol etmek için dikiz aynasını kendime doğru çekiyorum. Evet, hala 21 yaşındayım.

Bir yandan kartımı alırken bir yandan da Bluetooth bağlantısını kesmek için taban döşemesindeki telefonuma uzanmaya çalışan eczacıya "Geri döneceğim," diyorum. "Kırıksıklık karşıtı krem eklemek için çok mu geç?"

Laney bir dizi küfür daha savururken veznedar sırtarak, "Çok kişisel algılamayın, o doksan dört yaşında," diyor.

"Bunun için teşekkürler. Artık yolda kendimi çok daha güvende hissediyorum."

Laney'nin söylevi arabaya servis bölümünün duvarlarında yankılanırken o gülüyor, gözleri eğlenceyle parlıyor. "Bunu halletsen iyi olur."

Laney daha renkli sözcükler söyleyip sesi kısarken iç çekip başımı sallıyorum. "Bunun evcilleştirilebilecek türden bir kadın olduğunu sanmıyorum."

"Buna inanıyorum." Mavi saçlı kadın bir araba ötede diyor. Karşı çıkmama engel olamıyorum.

"Evet, annesine onu radyatöre bağlamamız gerektiğini söyledim. Ama o artık bedensel cezaya inanmıyor."

"Bu da ne?" Mavi saçlı, arabamın hoparlörlerinden gelen rahatsız edici sesi daha fazla duyabilmek için eğiliyor.

"Babam eve geldiğinde onun çıplak kığını iyice tokatlayacağımı söyledim." Ona yavaşça göz kırpmıyorum ve gidiyorum.

Bu yanlış olabilirdi, ama çok doğru hissettirdi.

"Theo!" Laney bağırıyor. "Beni dinliyor musun?"

Bir ağacın altına park ediyorum ve telefonumu alıp hoparlörden çıkarıyorum.

"Fazla seçeneğimiz yok hanımefendi. Ben ve Rite Aid'in iyi insanları sizi yüksek sesle ve net bir şekilde duyduk."

"Ne?!"

"Hoparlördeydin. İnhalerimi dolduruyordum. Sorun yok. Pencereye ulaşmam sadece otuz dakika sürdü." "Özür dilerim."

"Çok iyi, yapacak daha iyi bir şeyim yok ve dünyadaki tüm benzin benim. Peki, senin "Ghostin' the Whip" versiyonun? Bence Ole Faithful o kadar da sadık değil."

"Hava bugün onun için on derece fazla sıcak." "O şeyi bırakmalı ve gömmelisin."

"Bakın efendim, bu bebek neredeyse kırk yıldır hayatta ve doğru parçaları bulabildiğim sürece zamanın sonuna kadar çalışacak."

"Bu çok eski. Bir motelde form doldururken araç, Tip: Dinozor, Renk: Pas?"

Sessizlik. Çok ileri gittim. Onu gücendirdim.

"Evet," diyor sessizce.

"Ne?"

"Ben de tam olarak bunu koydum."

"Şaka yapıyorsun," diye sırtarak söylüyorum.

"Hayır. Bu harika. Siz, sevgili bayım, benim cümle tamamlayıcım olabilirsiniz."

"Neredesin? Gelip seni alacağım."

"Tahmin et."

"Taco Bell."

"Yaşadığım ve nefes aldığım gibi!"

"Laney, bu noktada bu sadece tahmin

edilebilir." "Dorito. Taco. Kabuklu."

"On dakikaya oradayım."

"Sen gerçek bir kahramansın, Houseman."

"Hayır, sadece çalışan bir aracım var. Benim seviyeme gelmelisin."

"Seni duyamıyorum," diye alay ediyor kuru bir sesle.

"Çiğniyorum. Yakında görüşürüz."

#brokeandbroke

#myversionofghostinthewhip

#whylortwhy #livingmyrealestlife

Grannizm-Sıkı çalışın ama zor günlerin işini viskiyle yapın.

OceanofPDF.com

fifteen

Laney

Theo: Nasıl gidiyor?

Çalışıyorum.

Kahve dükkanı mı?

Laney: Hayır, Bingo.

Bingo mu oynuyorsun?

Bu seni etkilemeli. Kovulmadığım üç işten biri bu. Etkilendim.

Laney: Haftada 50 dolara. Polk'un yaşlı insanlarına alfabeyi bağırarak öğretiyorum. Üzücü tarafı, harfler arasında uyuklayan çoğunu korkutuyorum. Evet, O harfi Bayan Morgan'ın altını ıslatmasına neden oldu. Zor bir iş ama benzin paramı çıkarıyor.

Theo: Seni tutmayacağım.

Ben iyiyim. Ne var ne yok?

Bu gece bir kahraman partisi var.

Laney: ?

Kişisel kahramanınız gibi giyindiğiniz bir Cadılar Bayramı öncesi partisi gibi. Ben gitmeyecektim ama yapacak daha iyi bir işin yoksa birlikte gidebiliriz diye düşündüm.

Hadi yapalım. Şenlik ateşine katılmayan iki kişi olarak üzerimizdeki tozu silkeleyebiliriz. Ne giyeceğimi biliyorum!

Sormaya çok korkuyorum. Seni 9'da alayım

mı? Laney: Kovboy gibi mi giyiniyorsun?

Hayal kurmaya devam et.

Kesinlikle başarabilirsin.

Theo: Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama içimde kovboy yok.

Laney: Tamam. Görüşürüz o zaman.

Dokuzu on dakika geçe kapımın çalındığını duyuyorum ve kapıyı açıp çerçeveye yaslanarak boğucu bir poz veriyorum. "Eee, Helluurrrr."

Theo kıvrıcık gri peruğumu, büyük boy gözlüklerimi, kat kat incilerimi, çiçekli muumu, atletik çoraplarımı ve sürgülerimi görünce hemen kahkahayı patlatıyor.

"İyi akşamlar, Bayan Doubtfire."

"Aman Tanrım," diye kızgınlıkla söylendim. "Beni hayal kırıklığına uğrattın, Houseman."

İşte o zaman onu tamamen içime çekiyorum ve bu gece... Houseman ateşli görünüyor, hem de çok ateşli. Siyah bir tişört, yakası yukarı kıvrılmış bir tüvit ceket, bir İskoç eteği ve yüksek topuklu Converse'lerini giymiş. Tüm saçları jöleli ve her yöne doğru uzanıyor, geri kalanı yüzünü çerçeveliyor. Avucunu pürüzsüz çenesinde gezdiriyor ve işte o zaman fark ediyorum. Sakalı gitmişti.

"Onsuz garip görünüyor muyum?"

"Hiç de değil. Sen kim oluyorsun ki?" "Angus Mohr, yani Angus Mohr'un bir üyesi. Onlar bir İskoç-İrlandalı rock grubu. Aklıma başka bir şey gelmiyordu ve dolabımda bu vardı, ben de işe yaramasını sağladım."

"Etrafta bir etek mi buldun?" Çenesini kaldırıyor.

"Çoğu gerçek erkeğin vardır."

"Benim açıklamam bu mu?" "Alacağın açıklama bu."

"Her geçen dakika daha da gizemli oluyorsun Houseman, ama bunu hissediyorum." Onu bir kez daha baştan aşağı süzdüm. "Oldukça ateşli bacakların var."

Ağzı orantısız bir sırtışla kalkıyor. "Öyle mi?"

"Evet," diye dürüstçe başımı sallıyorum, onu bu halde görmenin şaşkınlığını üzerimden atmaya çalışırken kalın baldırlarını inceliyorum. Soğuk gecede dışarı çıkmadan önce eski püskü bir bornoz giymeme yardım ediyor.

"Tahmin etmen için sana bir şans daha vereceğim," diyorum verandanın ışığı altında, çantamdan dolu siyah bir su tabancası çıkarıp öldürmek için şakağına doğru tutuyorum. Başımı eğerek çılgın gözlerimi büyütüyorum. "Bir wort daha söyle, aptal. Bir tane daha. Bir tane daha. Wort, ve ben hapse geri dönüyorum."

Kıkırdıyor. "Hiçbir fikrim yok."

"Tha Lort beni test ediyor. Madea, dostum, Madea!" "Oh evet." Başını salladı. "Şimdi anladım."

Gözlerimi deviriyorum. "Bir palavracıya palavra sıkmaya çalışıyorsun." "Peki, Madea'ya hiç benzemiyorsun. Her şeyden önce, sen

kadın kemik yapısına sahip beyaz. Kimse bunu anlamayacak." Yutkunuyorum ve tekrar deniyorum.

"Helllurrrr."

"Evet, üzgünüm, kimse tahmin edemez." "Beni hafife alıyorsun."

Kapımı kapatıp kilitlerken "Bunun politik olarak biraz yanlış olduğunu düşünmüyor musun?" diye soruyor.

"İstersem cross-dressing yapan, cinsiyet değiştiren, renkli bir kahramanım olabilir. Ve o benim ahlaki pusulama göre hareket ediyor, ki bu da sinirlenene kadar hoş bir şey."

Kıkırdıyor. "Sen öyle diyorsan."

"Sadece arabayı sür, Houseman."

Theo kontağı çevirir ve hoparlörlerden gayda sesleri yükselir.

"Bu gürültüye müzik mi diyorsunuz?" Kulaklarımı kapatarak çığlık atıyorum. "Gerçek bir yaşlı kadın gibi konuştun!" Sırıtarak sesini açtı, ve inliyorum.

"Zevklerini genişletmelisin, Laney."

"Kral George yanımda. Emin ellerde olduğuma sizi temin ederim." "Kral George mu?"

"Aman Tanrım, sen ülke hakkında hiçbir şey bilmiyor musun? George Strait."

"Uh huh. Şunu dinle, takdir etmelisin o."

Müziği karıştııyor, gaza basıyor ve gidiyoruz. Bir süre sonra Şarkının birkaç saniyesinde ona baktım ve omuz silktim. "Korkunç değil, sanırım."

"Çünkü bahse girerim tanıdık geliyordur. Bekleyin." Bir parmağını kaldırır.

"Oh, Johnny Cash söylüyor!"

"Ring of Fire "ın İrlanda versiyonuna başlıyorum ve peruğumun başımın üstünde gülünç bir hızla sallanmasına neden olan tempoyla başımı coşkuyla sallıyorum. Theo bana bakıyor ve bir kahkaha patlatıyor.

"Ne?"

Sırıtarak başını sallıyor ve kostümümü inceliyor. "Sen delisin."

"Sadece bilgece bir söz. Herhangi bir kadın için delilik, iltifatların en iyisi ya da hakaretlerin en kötüsü olabilir. Bu kelimeyi bir kadına nasıl söylediğinize dikkat edin."

"Tavsiye için
teşekkürler." "Ne
zaman istersen,
dostum."

Neden bilmiyorum ama gözlerindeki mizah ve merak karışımı, kalbimin küt küt atmasına neden oluyor. Bu bakışı seviyorum. Sevecen ve içimi sıcaklıkla kaplıyor. Karşınızdakine sizi tanımaya değer bulunduğunu söyleyen türden bir bakış. Benim için bu bakış her zaman bir şeylerin gelişmekte olduğunun ilk işaretidir.

Theo'yla bir şeyler yapmak istiyor muyum?

Çok uzun bir penis talihsizliği serisinde arkadaş olduğum ilk erkek. Arkadaşlığımız benim için zaten önemli ve bunu mahvetmek istemiyorum. Tipik tipim olmasa da, birlikte zaman geçirdikçe kendimi garip bir şekilde ona çekilmiş buluyorum.

"Ne?" Bizi arabamdan uzaklaştırırken bakışlarımı hissederek soruyor.

"Sakalsız haline alışmaya çalışıyorum."

"Kahretsin, çok fazla olduğunu biliyordum."

"Hiç de değil, çok hoşuma gitti. Ama neden tıraş ettin?"

"Movember için yeni bir tane başlatıyorum."

"Ah. Yani, bu bir nevi toprağı havalandırmak gibi." Kıkırdıyor. "Sanırım öyle."

"Her iki şekilde de hoşuma gidiyor. Benim fikrim önemli değil."

"Alabileceğim her yardımı kullanabilirim." "Ah. Bu gece şanslı olmaya mı çalışıyorsun?"

"Her zaman." Bana yavaşça göz kırpmıyor. İtirafı pek hoşuma gitmedi ama eğer böyle ifadeler kullanıyorsa, belki de benimle arkadaşlıktan daha fazlasıyla ilgilenmiyordur.

"Eğer şansın yaver giderse, yoluna çıkmama izin verme." Kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, gerekirse eve gitmek için bir Uber çağırırım. Seni yavaşlatmama izin verme, tamam mı?"

"Evet, elbette," diyor, ön paneldeki GPS'e bakarak bizi partiye yönlendiriyor.

Yolun geri kalanında sessiz kaldık ve Theo bu sessizliği duyduğum en garip müziklerden oluşan bir çalma listesiyle doldurdu. Rusça ve Fransızca rap, daha çok İrlanda rock'ı ve bir parça EMO. Durduğumuzda kulaklarım çınlıyor, çantamdan mataramı alıyorum ve tam Theo beni durdurmak için elini şişeye koyduğunda geri devirmeye başlıyorum.

"Buna ihtiyacın yok."

"Yani, bu bir parti. Zaten yarım saat içinde ayık olmayacağız. Anlıyor musun?"

"Biliyorum. Ama ilaç kullanmak zorunda olmadığını bilmelisin. Düşündüğünden daha güçlüsün."

O kadar içten ki, ona inanmaya çalışmaktan kendimi alamıyorum. "Sadece buz kırıcıyım, ama evet, tamam."

Kapağını kapatıyorum

ve o kaşlarını kaldırırken çantamdan tütün sarılmış bir sigara çıkarıyorum.

"Bu gerçek bir eklem değil. Sadece bir dekor."

"Ve bu senin davana hiç yardımcı olmuyor. Şimdi esrar içen Bayan Doubtfire gibi görüneceksin."

#####

Bir saat sonra, ot bulutlarından kaçınarak partinin etrafında dönerken ikimiz de biraz sıcak ve bulanık hissediyoruz. Bu partiye bir değil, arka bahçelerini birleştirmiş iki büyük komşu ev ev sahipliği yapıyor. Birkaç ateş çukuru hepimizi ısıtırken az giyimli periler etrafta dolaşıp içki dağıtıyor. Bu partinin bir grup kampüs profesyoneli tarafından düzenlendiği açık. Theo da ben de etkilendik.

Ellerimizi ısıtırken başında durduğumuz ateş çukurunu inceliyorum. "Bunu kesinlikle evde yapacağım."

"Ne?"

"Bak." Torbayı tekmeliyorum. "Çukuru inşa etmek için yaptıkları tek şey beton torbaları paketin içinde ıslatmak, onları bu havalı desende istiflemek ve üzerlerini boyamaktı. Bum. Ateş çukuru. Ve yasal görünüyor."

Theo çantaları inceliyor. "Oldukça zekice."

"Eminim bu fikri Pinterest'ten almışlardır. Annemle kendim için bir tane yapacağım. İyi bir ateşe bayılırız."

"Sana yardım edeceğim."

"Ben halledebilirim."

Kaşlarını çatıyor ve birkaç metre öteden adı seslenince konuşmaya başlıyor.

"Houseman!" Arkasında kız arkadaşını taşıyan benzer etekli bir adam yaklaşıyor. Kız eski moda bir koşu şortu, Sun Drop tişörtü ve kırmızı saç bandı giymiş sevimli bir sarışın.

"Aman Tanrım, bayıldım! Sun Drop kızı!" Adam ellerini kaldırıp Snoop Dogg'un "Drop It Like It's Hot" şarkısını beatbox'lamaya başlarken kız da beceriksizce beyaz kızı parçalamaya başlar.

Solucanın korkunç bir versiyonunu uygularken kahkahalarım arasında "Bu harika," diyorum. "Keşke bunu ben düşünseydim."

"Teşekkürler," diyor sırtarak.

"Pekâlâ Houseman, evin etrafında kiltleri olan iki adam hakkında saçmalık diyorum."

"Gizemi canlı tutmak lazım," diyor Theo tam kız konuşmaya başlayacakken. "Zach, Lindsey, bu Laney."

"Helllluuurr!" Enerjik bir şekilde ikisine de tanıma umuduyla bakarak söylüyorum.

"Bayan Doubtfire!" Theo bana kaşlarını kaldırmış 'ben sana söylemiştim' der gibi bakarken hep bir ağızdan söylüyorlar ve ben de yenilgiyle başımı öne eğiyorum.

"Bayan Doubtfire değil mi?" Zach kıkırdarak söylüyor. "O zaman kim?"

"Sakin onlara söylemeye kalkma," diye tehdit ediyorum Theo'yu. "Üzgünüm ama tahmin etmek zorundasın."

İkisi de başını sallar. "Hiçbir fikrim yok."

"Hiçbir ipucu yok."

"O size gelecek," diye onları temin ediyorum.

İkisi de omuz silkiyor, daha doğrusu Lindsey kollarını gecenin serin havasına sürterek ürperiyor.

Zach onu kendine doğru çekiyor. "Üşüdün mü bebeğim?"

"Biraz, şortları iyice düşünmeliydim."

Lindsey'e "Neden sen ve ben gidip bir bira içmiyoruz ve sonra da ateşin başında toplanmıyoruz?" diye öneriyorum. "Sen ısınırsın, Zach de biraz ekürilik yapar."

Theo hissedilir bir endişeyle bana döndü. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Sus, zaten biraz kadın konuşmasına ihtiyacım var. Ben senin gizeminin bir kısmını çözmeye çalışacağım. Sen git ve biraz İrlanda şansı bulmaya çalış."

Lindsey'i tutup uzaklaşmaya başlıyorum, omzumun üzerinden bakınca Zach'in konuştuğunu görüyorum, Theo ise gözlerini benden ayırmıyor. Elimle onu uzaklaştırıp ağzımı açıyorum. "Git."

"Birlikte değil misiniz?" Lindsey güvenli bir mesafeye geldiğimizde soruyor.

"Biz sadece arkadaşız. Ve son zamanlarda onun zamanını tekeline alıyorum, bu yüzden kendimi suçlu hissediyorum. İskoç eteği de neyin nesi?"

"Zach'in bir grubu var ve geçen Aziz Patty Günü'nde bunları kullandılar."

"Theo bir grupta, grup mu?"

"Bazen diğerlerinin yerine geçiyor."

Ateşe yaklaştığımızda ellerini birbirine sürtüyor.

"Birbirinizi ne zamandır tanıyorsunuz?"

"Sadece birkaç hafta," diyorum.

"Bir şey olmadığına emin misin?"

"Hiçbir ortak noktamız yok." "Bu eğlenceli olabilir."

"Onunla takılmayı seviyorum ama erkeklerle aram iyi değil."

"Seni anlıyorum kızım, Zach'e kadar ben de penissiz bölgedeydim."

"Oyun değiştirici, ha?"

"Kesinlikle. Üç yıl ve artıyor." "Vay canına.

Aferin sana."

Lindsey yine titriyor, ben de bornozumu çıkarıyorum. Minnetle kabul etti.

"Bu aptalca bir fikirdi," diyor etrafını sararken titreyerek. "Bira içmenin soğuğu keseceğini düşünmüştüm. Ama şu anda meme uçlarımla odun kesebileceğime eminim. Dün hava seksen dereceydi!"

Cübbemin cebinden matarayı çıkardım. "Teksas'ı sevmek lazım. Şimdilik seni ısıtması için bunun üzerinde çalış. Hemen birayla döneceğim."

Geniş avluyu tarayarak bir fıçı sırası bulmayı başarıyorum ve etrafımı saran kahramanları inceleyerek yerimi alıyorum. Hepimiz bir adım öne çıktığımızda Austin Powers bana dönüp bakıyor ve gözlerinde bir soruyla kostümümü inceliyor.

"Helluuuurr," diyorum, çivileyerek. "Ah, Bayan Doubtfire."

"Hayır, dostum. Bu Helluuuuu. Helluuuuurrr dedim." "Uh, tamam bebeğim. Kulağa aynı geliyor."

"Evet, aksanın berbat."

Sıra bana geldiğinde sıraya girerken arkamdan belli belirsiz bir kıkırdama yükseliyor. "İki tane lütfen," diye ciyاكلarken Trump maskeli bir adam dökmeye başlıyor, ben de evden yükselen müzik eşliğinde kıcıımı biraz sallıyorum.

Kutlama için kalçalarımı hafifçe eğip ikram edilen köpük dolu iki Solo bardağı kaptığımda yine aynı gırtlaktan gelen kıkırdama duyuluyor. Omzumun üzerinden arkama baktığımda tüylerim diken diken oluyor... Batman, hayal edilebilecek en gerçekçi parti kostümüyle karşımda duruyor. Film setinden fırlamış gibi görünüyor. Yarasa maskesinin önünde ve ortasında ışıltı ışıltı mavi gözler parlıyor. Mükemmel kauçuk burnun altında, kalın dudaklar.

"Hayır," diyorum, onu atlatarak.

"Hayır mı?" Gözleri büyüyerek tekrarlıyor. "Hey, seni tanıyorum." "Hayır, tanıımıyorsun," diyorum, aklımı başıma toplamaya çalışarak.

Elini koluma koyarak beni durdurdu. "Ve şimdi beni hatırladığını biliyorum."

"Yine yanlış. Son zamanlarda mağaracılık yapmadım." "Seni düşünüyordum."

"Şunu kesmelisin."

Kıkırdıyor. "Buraya kiminle geldin?" "Bir randevumla."

"Ondan bıkmadın mı daha?"

"Şimdilik bir kız." HEPİNİZİN CANI CEHENNEME, GINA!

"Daha da iyi."

Gözlüklerimin kaymasını engellemek için burnumu kaldırıyorum, o da eldivenli parmağını kaldırıp bana yardım ediyor ve yavaşça yerine oturtuyor. Teşekkür etmek için ona kıllı bir göz işareti yapıyorum. "Tabii ki böyle söyleyeceksin."

"Sadece erkek olmadığına sevindim

demek istedim." "Ben de onlardan

biriyle buradayım." Al sana, Gina!

"En azından numaranı alayım."

Kostümünü inceledim, inanılmazdı. Hiçbir erkek kalın gri taytlar içinde bu kadar iyi görünmemiştir. O iki kaslı kalçanın arasındaki şişkinlik ağzımı sulandırmaya yetiyor. Lort beni büyük, büyük bir yarasa gibi test ediyor.

Gökyüzüne bakıyorum. "Neden? Ben çok iyiydim. Kiliseye gidiyordum. Sadece bir kez çakırkeyif geldim."

Derin bir kıkırdama duyuluyor ve dikkatimi tekrar düşmanıma çekiyor.

"Belki de bir araya gelmemiz O'nun isteğidir."

"Lort'u gündemin için bir bahane olarak kullanma." "Seni dışarı çıkarmayı çok isterim."

"Evet," diyorum, birayı kaldırıp yarısını boşaltıyorum, sert bir nefes vermeden önce kaşlarımı kaldırıyorum. "Ve bana iyi vakit geçirecek misin?"

"Aynen öyle."

"Hayatımın en iyi on beş dakikası mı?"

"Ah," diyor, tam boyuna uzanırken yarasa pelerini rüzgâra kapılıyor, göğsü dışarıda, konuşurken sesi çakıllı. "Bundan çok daha iyi bir takılma zamanım var, söz veriyorum. Ama ben daha çok akşam yemeği ve sinema gibi bir şey düşünüyordum. Düzgün bir randevu."

Gina beyaz bir bayrak sallayarak sıranın önüne fırladı.

"Bana yemek ısmarlamak istemezsin."

"Şey, kostümünüzden daha çok yaşlı adam nehri gibi bir şeyle ilgilendiğinizi görebiliyorum, ama belki bunu düzeltmeyi deneyebilirim."

"Bir kaçınızla çıktım ve size söz veriyorum, ben Binlerce bat-ting. Kelime oyunu yapıyorum."

"Çok hoş. Ama seni gerçekten dışarı çıkarmak istiyorum."

İçimdeki Madea'yı çağırıyorum. "Bak evlat, ihtiyacın olan tek numara 9. Onet. Onet. Anladın mı? Anlamanın zor olduğunu biliyorum."

Kıkırdıyor. "Sen Madea mısın?"

Neden Lort? Neden sadece o almak zorunda?

Eğiliyor, kolonyasının kokusu beyin hücrelerimin kaybını artırıyor.

Tehlike. Tehlike. Tehlike.

"O peruk ve o gözlükler ne kadar güzel olduğunuzu gizleyemez."

Geri çekiliyorum. "Yağcılık beni hamile bırakır. Yetmiş yaşındayım. Bunu gerçekten istiyor musun? Ben erkekleri çoktan geçtim- da-pause."

Başını gülererek arkaya atıyor. "Hadi güzelim, bana adını söyle."

"Anne, lanet d-e-a'ya. Madearrrr ve ben artık batmenlerle çıkmıyoruz, duydun mu beni?"

Üzerimde yükseliyor, erkekliği göz kamaştırıyor. Sesi kısık bir şekilde tekrar konuştuğunda incilerimi tutmamak için elimden gelen tek şey bu. "İpeksi siyah saçlar, günlerce süren bacaklar, parlak, mükemmel öpülesi dudaklar, sizi çok iyi hatırlıyorum Bayan Nope."

"Doğru, Bayan Nope, no-pe-nis gibi." Kalın dudakları ve göz kamaştırıcı gülümsemesiyle yarasa başını sallarken nutkum tutuluyor. "Şimdi mağarana git ve yaşlı bir kadını yalnız bırak."

"Sadece bir randevu mu?"

"Lort hayır, seni aştım! Şimdi gerçekten gitmeliyim."

"Kalbimi kırıyorsun."

"İşte buradasın," diyor Lindsey Batman'i tepeden tırnağa süzerken, gözleri benimkilerle buluştuğunda biraz genişliyor. "Ve seni neyin tuttuğunu görebiliyorum." Sesini kesmek için birayı ona doğru itiyorum ve o almadan önce bira elime bulaşıyor.

"Bay Kara Şövalye sadece bazı adaletsizliklerle savaşmaya gidiyordu."

"Buradaki tek adaletsizlik, seni dışarı çıkarmam için bana bir şans vermemen."

Sınırıma ulaştım. "Mağarada yaşayan sert kıcını al!"

Uzun bir nefes veriyor ve ben titreyen bacaklarımın üzerinde dururken tekrar eğiliyor. "Vazgeçmiyorum. Seni bulacağım."

"Sana iyi şanslar, artık radarında değilim."

"Sadece an meselesi," diyor Batman dudaklarının arasından ve Lindsey yanımda baygınlık geçiriyor.

Lindsey'i kolundan tutup, omzumun üzerinden ona veda sözleri söylerken, sik kafalı kıcını sürükleyerek uzaklaştırıyorum. "Evet, eğer verandamın ışığının yandığını görürsen, bu sinyal değil, yeni yarasa zapper'ımdır. Adil bir uyarı."

Ben fincanımda kalanı yudumlarken o gırtlaktan gelen ve gülünç derecede seksi bir kahkaha atarak başını sallıyor.

"Tanrım, Zach'i severim ama bu çok seksi bir Batman'di."

"İnanın bana, bu neon bir 'uzak durun' işaretiydi."

"Böyle görünen bir arkadaş bulmakta zorlanacağından şüpheliyim, ama neden onu geri çeviresin ki?"

Biramın kalanını boşaltıyorum. "Çünkü bu gece, süper insan gücüne sahip olan benim. Ve sana söyledim, vagondayım."

"Vay be," diyor yüzünü yelpazeleyerek, "aferin sana, ama bununla oynayacağın rolü hayal edebiliyor musun?"

"Va-gina'mın var, dostum," diyorum ve hâlâ beni izlediğini görmek için ona doğru dönüyorum. Açık bir pişmanlık sergileyerek yakalandığımda ağzından yavaş bir sırıtış yayılıyor.

"Kimin?"

"Kimse yok, Lort, kızım, buradan çıkmama yardım et."

Kıkırdıyor, beni kolumdan tutup götürüyor ve sonra durup bana dönüyor, yüzü tanıdıkça aydınlanıyor. "Oh, şimdi anladım, sen Betty White'sın!"

#####

Çocuklarımızı bulduğumuzda, Lindsey Zach'in yanına sokulup onu bir öpücükle selamlarken Theo'nun onunla rahat görünen bir esmerle konuştuğunu gördüğümde yürüyüşümü yavaşlatıyorum.

"Bu bornoz bana garip şeyler yapıyor," diye mırıldanıyor Zach saçlarına doğru ve o da gülüyor. Ben garip bir şekilde onun yanında dururken Theo'yla sohbet eden kız bir elini göğsüne koyuyor. Rahatsız edici birkaç dakikanın ardından partiyi adımlamak için hareket ediyorum

Ama eliyle muumu muu çekıştırıp beni kendisine doğru çekmesiyle duruyorum. Koyu kahverengi gözleri kısa süreliğine benimkilerle buluştu.

Kalmamı istiyor. Ben de kalıyorum.

Bir süre sonra ikimiz de tek başımıza partiden ayrılıyoruz, o kabinin ısıtıcısını açmadan önce titriyoruz. Eve dönüş yolumuz tuhaf bir sessizlikle dolu ve tabii ki bunu bozmak zorunda kalıyorum.

"Peki, kimdi o kız?"

"Kahvaltı hazırladığım kızlardan biri."

"Ha?"

"Ev arkadaşlarım yatıya kaldığında, genellikle kızlara kahvaltı hazırlarım."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Sanırım onlar için üzülüyorum."

"Onlar kurban değil, biliyor musun?"

"Biliyorum ama daha iyisini hak ettiklerini düşünmeden edemiyorum."

"Var ama bunu kendi başlarına çözmeleri gerekiyor. Ve sana tekrarlamak ister gibi bakıyordu, ama oda arkadaşınla değil."

"Bu benim tarzım değil," diyor pasif bir şekilde. "Biliyorum."

"Kız kardeşlerimin kalpleri kırıldığında ne kadar zorlandıklarını hatırlıyorum. Bunu herhangi bir kadına yapan adam olmak istemiyorum, anlıyor musun?"

"Sen gerçekten iyi bir yumurtasın, Theo. Öyle kal." "Denerim."

Daha fazla sessizlik.

"Bu gece şeytanın kendisi tarafından ayartıldığımı ve sınavı başarıyla geçtiğimi bilmekten gurur duyacaksın."

"Öyle mi?" diyor, gözlerini yoldan ayırmadan.

"Evet. Ve o boku bir patron gibi Kung Fu'ladım."

"Seninle gurur duyuyorum," diyor evime yanaşırken. "Tamam, ne oldu?"

Burnunu kırıstırıyor. "Hayalet ağrıları.

Sanırım." "Eski sevgilin mi?"

"Sayılır."

"Açıkla, yoksa bu Honda'dan çıkamam."

"Nora ve ben eskiden Zach ve Lindsey ile çok takılırdık."

"Bu ikisini yalnızken izlemek çok zor."

Başını koltuk başlığına yaslıyor ve göğsü bir kıkırdamayla inip kalkıyor.

"Bu daha iyi. Peki, hayalet acısı tam olarak nedir? Onu özölüyor musun?"

"Hayır, onu öyle özlemiyorum," sesi alçak ve geçmişinde bir yerlerde olduğunu görebiliyorum. "Sanırım hayalet acısı, bir zamanlar sahip olacağını düşündüğün geleceği hatırlamaktır." Boğazını temizliyor. "Önemli bir şey değil. Ben bir aptalım."

Avucumu yanağına koyarak yüzünü kendime doğru çektim. "Sen, dostum, pek çok şeydin ve zaman zaman ukalasın ama aptal değilsin. Ve bir gün hayalet acıları çekmeyi çok istiyorum. Bu, birini çok sevdiğim ve sonunda iyi bir yaşam sürdüğüm anlamına gelecek." Yavaşça eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum.

"İyi geceler,

Theo." "İyi

geceler,

Laney."

**#heroparty #notmrsdoubtfire #matothedamndea
#newbestfriends #heworeaskirt #butlookatthoselegs
#livingourrealestlife**

OceanofPDF.com

sixteen

Theo: Nasıl hissediyorsun?

Sanki derimi soymak istiyorum. Annem evdeyken bana fırın eldiveni taktırıyor. Nasıl oldu da 21 yaşında su çiçeğine yakalandım?

Daha kötüsü de olabilirdi. Zona olarak da gelebilirdi. Onların çok daha acı verici olması gerekir.

Laney: Nereden biliyorsun?

Theo: Araştırdım.

Laney: Sonunda işe gitti ve ben kaşınmadan duramıyorum. Gelip sırtıma tırmıkla vurman için tüm birikimimi veririm.

Yapamam. Bugün ne yaptın?

İbadet için büyük bir Doritos piramidi yapıştırdım.

Laney bir resim gönderdi

Bu oldukça etkileyici.

Laney: Ellerimle bir şeyler yapmalıydım. Ve iki bin beğeni aldı. Theo: O kadar çok mu?

Laney: Sayfayı hiç kontrol ediyor musun? Neredeyse dokuz bin takipçimiz var. Theo: WTF!

Evet. Ghostin' the Whip gönderisinden bu yana ivme kazandık.

Dur.

Theo: Sanırım

nedenini anladım.

Laney: Neden?

Theo: Bu tartışmayı şimdilik bir kenara bırakıyorum.

Her neyse. (göz devirme emoji) Bolca göğüs dekoltem olduğunu biliyorum. Theo: Şu anda ne yapıyorsun?

Rock of Love adında eski bir reality şovu izliyordum.

Ne hakkında?

Laney: Seksenli yılların Poison adlı saç grubunun eski solisti ve onun kalbi için yarışan yirmi kadın. İronik bir şekilde, bütün gün peruk takıp takmadığını anlamaya çalıştım.

Theo: Neden Google'da aratıp öğrenmiyorsun?

Laney: Çünkü bu bir tren enkazı ve tahmin etmesi çok daha eğlenceli.

Theo: Ne kadar süre bulaşıcı olacaksın?

Laney: Birkaç gün daha. Su çiçeği geçirdin mi?

Annem henüz haber vermek için mesaj atmadı. Özür dilerim. Yaklaşan bir maçım var ve bunu şansa bırakmak istemiyorum.

Laney: Kahretsin, sanırım bu peynirin tek başına

kaşınması gerekecek. Theo: Ve Cadılar Bayramı'nda

(üzgün emoji)

Biliyorum. İĞRENÇ! Bu evde tek başıma korku filmi izleyemem, dehşete düşerim, ve Max kabuslar görecek. Bana da mısır şekeri yok. #livingmysuckiestlife Theo:

Üzgünüm. Ama seni daha iyi hissettirecekse, seninle izlerim.

Mecbur değilsin. QT.

Hangi bölüm?

Laney: Birinden başla. Tekrar izleyeceğim.

Beş dakika sonra.

Kesinlikle bir peruk.

Biliyorum. Zavallı adam. Bir saç grubunun lideri olarak tanındığınızı ve tüm saçlarınızı kaybettiğinizi hayal edebiliyor musunuz? Ah hayat, ah.

On dakika sonra.

Bu kadınlar aptal.

Laney: Bazıları, evet. Bazıları bunu kariyerlerini ilerletmek için yapıyordu. Theo: Ne olarak?

Laney: TV kişilikleri. Ayrıca, bu saf pazarlama dehasının bir sonucu. Hiçbir şeyi nasıl bir şeye dönüştürdüklerini izleyin. Etki için nasıl durakladıklarını. Bir gün halkla ilişkiler için orta yaşta bir rockçı bulabilirim. Bu iyi bir araştırma.

Theo: Bu boku senin eğitimi iyileştirmek için izlediğimize inanmamı mı istiyorsun? Laney: Benimle çalış.

Yirmi dakika sonra.

Theo: Bunu izlediğim için kendimi daha az zeki hissediyorum.

Ama gözlerini kaçıramazsın, itiraf et! Sana söylediğim şeylerin üzerine koydukları dönüş. Ve Brett mükemmel bir elebaşı. Barış koruyormuş gibi davranıyor ama aslında düşman.

Neden, neden onun için ağlıyorlar? Onu sadece birkaç gündür tanıyorlar ve o bir drag.

Bence çok tatlı. Ateşini kontrol et.

Laney: Ciddiyim, güzel gözleri var.

Göz kalemi sürüyor. İzleyecek başka bir şey bulmamızı talep ediyorum. Ona guyliner deniyor. Tamam, sen bir şey seç.

Theo: *Antik Uzaylılar.*

Laney: Oh, hayır, beni programım için eleştiriyorsunuz, ama şu eski astronot teorisyenlerinden bazılarının saçlarını gördünüz mü?

Theo: En azından bir kısmı mantıklı.

Çoğu saçmalık.

Tamam, ikinci bölüme geçiyoruz.

Laney: Biliyordum, bağlandın! Theo:

QT Bölüm iki

Otuz dakika sonra.

Tanrım, Fransız kızın altyazısını bile doğru yazmamışlar. Kızın konuştuğu g i b i heceliyorlar. Z arabası. Gerçekten mi?

Laney: Sadece sen onun kocaman Fransız göğüsleri hakkında yorum yapmak yerine bunun için endişelenirdin.

Theo: Fransız olduklarından şüpheliyim.

Laney: Senin tipin değil mi?

Theo: Meme uğların alev alev yandığını gördüğümde aletim küçüldü. Sınıf yok. Laney: Senin tipin ne? Dur tahmin edeyim, *Scooby Doo*'dan Daphne mi?

Theo: Neden seninle konuşuyorum? Laney: Çünkü ben eğlenceliyim.

Ha. ^^ Bu kullandığın ilk G harfi. Ben hala eğlendirici olarak okuyorum. Sen bir pislisin.

Theo: Yemin ederim bunu söylediğini duydum. Çünkü ben senin arkadayım.

Dur.

Baktırdım.

Bu seni şaşırtmazdı.

Korkunç görünüyorum. Seni bağışlayacağım. Eminim o kadar da kötü değildir.

Laney bir fotoğraf gönderdi

Yalan söylemeyeceğim. Çok kötü. Bu pembe lekeler de ne? Kaşıntıya iyi gelmesi gerekiyordu. Etmiyor.

Zavallı bebek.

Bahse girerim bu senin tipin değildir.

Dur.

Laney: Sadece dalga geçiyordum. Theo: Bence çok güzelsin.

Dur.

Orada mısın?

Evet. Gözyaşlarımı siliyordum. Ben savunmasızken bana vurdun. Çok kötü hissediyorum ve sanırım bu beni biraz duygusallaştırdı. Bu gerçekten acıtıyor. Kötü gibi, oww gibi.

Acı çektiğin için üzgünüm. Laney:

Sadece birkaç gün daha, değil mi?

Theo: Doğru.

Öylesin, biliyorsun. Gerçekten çok güzelsin. Ciddiyim.

Laney: Dur, beni ağlatacaksın ve kaşındıracaksın.

Üzgünüm.

Hayır, sen harikasın. Gerçekten, teşekkür ederim. Bunu duymaya ihtiyacım vardı. Her zaman. Biraz daha *Rock of Love*?

Laney: Zorunda değilsin.

İstiyorum.

Sen gelmiş geçmiş en iyisisin. Üçüncü bölüm?

Tamamdır.

Cadılar Bayramın kutlu olsun, Houseman. (balkabağı emoji)

Theo: Mutlu Cadılar Bayramı, Laney. (mısır şekeri

emoji) Laney: Aww, bana mısır şekeri almışsın.

**#chickenpoxingit #itchin
#freddiekruegeraintgotshitonme #snackstax
#doritosarelife #notreatsforme #thishouseisaprison
#livingmyrealestlife**

**Grannizm - Bir öpücük bin kelimeye bedeldir derler,
ben ise el ele tutuşmak derim.**

OceanofPDF.com

seventeen

Laney

İki gün sonra, ikinci duşumdan sonra yatakta oturmuş saçlarımı tararken telefonum Theo'nun FaceTime isteğiyle aydınlandı.

Boş ver. Hasarı çoktan gördü.

Kaydırıyorum ve cevap veriyorum. "Hey, maç nasıldı?" Tanımadığım bir adamın yüzüne soruyorum. "Aman Tanrım," telefonumu kucağıma bırakıyorum ve iki elimle yüzümü kapatıyorum. "Sen de kimsin?"

"Rahat ol bebeğim, uyarıldık."

Parmaklarımın arasından ekrana bakıyorum. "Uh huh. Merhaba. Sen kimsin? Ve Theo nerede?"

"Ben Pete," diye sırtıyor ve çarpık ön dişi, dağınık kahverengi saçları ve açık mavi gözleriyle bile çok sevimli olduğunu fark etmeden edemiyorum. Omzunun üzerinden başını sallıyor. "O burada. Seni aramamı istedi."

"Oh? Ne için?"

Gözlerinde yaramazlık parlıyor. "Geçmiş olsun kartlarından ben sorumluyum."

Kafam karıştı, eğildim. "Ne?"

Arka planda duyuyorum. "Dostum, taşaklarımdan çekil, çok yakın duruyorsun."

"Bu bir otobüs, göt herif, herkes çok yakın."

"Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

"Bu boku kaydetmiyor olsan iyi edersin, Pete."

Sırada Theo'nun sesi var. "Çenenizi kapatır mısınız?"

"Otur şuraya!" Otobüs şoförü olduğunu tahmin ettiğim kişinin seslendiğini duyuyorum.

"Kahretsin, Schmitti şimdiden sızlanmaya başladı. Acele et!"

D12'nin "My Band" şarkısı çalmaya başladığında Pete çarpık bir şekilde gülümsüyor ve Theo'nun önde ve ortada durduğu bir grup Ranger ortaya çıkıyor. Tanıdığım diğer tek kişi Zach ve onlar rutinlerine başlarken coşkuyla ona el sallıyorum. Birbirlerinin üzerine yığılmış, bazıları otobüsün koridorunda, bazıları koltukların arkasına sarkmış bir şekilde hareketli bir şekilde rap yapmaya başladıklarında gülmeye başlamıştım bile.

"Bu destansı!" Beni duyamayacaklarını bile bile bağıriyorum. Telefon Theo'ya dönüyor, o da sinsi bir omuz fırçalaması yapıyor, Eminem'le birlikte kelimesi kelimesine rap yapıyor, sonra hepsi sırayla sözlerini söylüyor, kamerayı çalıyor ve dikkat çekmek için birbirlerini itiyorlar. Bu çok komik ve kalbimi ısıtıyor. Kulaktan kulağa sırtıyorum, Pete kendi mısrasını söylemek için kamerayı kendine çevirmeden önce kamera için yaygara koparmalarını izliyorum. Çok iyi düzenlenmiş ve çok etkilendim. Şarkı bittiğinde, çocuklar teker teker ekranda belirip iyi dileklerini sunuyorlar.

"Geçmiş olsun, Laney!"

"Geçmiş olsun, Laney!"

"Noktalarla bile çok seksi." Pete telefonu kendine çevirir.

"Yani, kendini daha iyi hissettiğinde, biz-"

Theo homurdanarak telefonu elinden kapıyor. "Bundan sonrasını ben hallederim, göt herif."

Megawatt gücünde bir gülümsemeden önce gözlerini devirerek ortaya çıkıyor.

"Hey sen, nasıl hissediyorsun?" "Bu inanılmazdı!"

Sırtışı genişliyor, içimi ısıtıyor. "Bunu takdir edeceğini düşündüm."

Şoförün onları otobüsten atmakla tehdit ettiğini duyuyorum, o sırada bir ses bağılıyor. "Ye şu sammich'ini, Schmitty!"

Theo ve ben gülmekten kırıldık.

"Cidden, bu epikti. Bunu ne zaman bir araya getirdin?"

"Eh, otobüste her iki yönde de bir sürü saat geçirdiğinizde yaratıcı olursunuz. Bu eski ama iyi bir şey."

"YouTube'a yakıştırdı, yemin ederim, bayıldım, teşekkür ederim," onu incelerken göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. Ceketinin düğmelerini açmış, altına boynunu ve göğsünü biraz açıkta bırakan beyaz bir V yaka giymiş. Nemli saçlarının uçları kulaklarının etrafında kıvrılıyor ve alnına doğru savrulan sırlıklam yelesinin altından bir saç bandı görünüyor. Devre arasından ziyade bir rock konserinde sahne almış gibi görünüyor. Çok seksi ve dudaklarını ve gözlerindeki bakışı incelerken yanaklarımın ısındığını fark ediyorum.

"Beğendiğine sevindim, utanç verici olabilirdi." "Kimin için? Ben senin bu tür şeylerden hoşlanmadığını sanıyordum. utandım."

"Bunu ciddiye alıyorum. Bu bizim ilk çıkışımızdı." "Eğlenceli bir gruba benziyorlar."

"Kesinlikle."

"Grup dışında çok takılıyor musunuz?"

"Zamanım olduğunda Zach ile takıyorum. Geri kalanı, kığımız yeşil deriye gömülene kadar onsuz da yapabilirim."

"Bunu duydum, pislik."

Theo omuz silkerek, "Ben de seni kastetmiştim," diye karşılık veriyor.

"Yani," diye açgözlülükle onu içime çekiyorum. "Seninle ne görürsen onu alırsın, ha?"

"Hemen hemen."

Birbirimize aptallar gibi sırtıyoruz. Ve o zaman zor geliyor, gördüğüm şey hoşuma gidiyor. Çok hoşuma gitti.

eighteen

Laney

"Son zamanlarda seni pek göremedim," diyor Devin, bana sinsi bir yan bakış atarak. Son elbise provası ve müstakbel kayınvalidesinin ayarladığı şampanyalı öğle yemeği için yola çıkıyoruz.

"Üzgünüm, okulla meşguldüm ve-"

"Theo."

"Ondan hoşlanıyorum, tamam mı? Çok eğlenceli biri. Zeki ve komik ve partilere falan birlikte gidiyoruz, böylece tek başımıza uçmak zorunda kalmıyoruz. O da benim gibi yalnız biri ve tanıdığım en iyi adam."

"Ama hiçbir şey olmuyor mu?"

"Hayır." Bana bakıyor ve ben de canavar kamyonetinin ön koltuğunda onunla yüzleşmek için dönüyorum.

"Bak, ondan etkilendim, tamam mı? Bunu kabul ediyorum. Yavaş yavaş içime işledi ve şimdi bunun tamamen farkındayım."

"Çünkü bu noktada sizi cezbeden şey dış görünüşten çok daha fazlası."

"Ama çok yakışıklı."

"Aynı fikirde değilim," diyor bir ışıktta yavaşlarken. "Onda belli bir şey var."

"Ama, yani ama, hiç böyle bir erkek arkadaşım olmamıştı. Hem de hiç. Her şey hakkında konuşuyoruz. Ve her şeyi kastediyorum. Birbirimize karşı acımasızca dürüstüz."

"Bu çok iyi."

"Öyle."

Pencereden dışarı bakıyorum ve iç çekiyorum. "Benden etkilenip etkilenmediğini bilmiyorum. Geçen gün bana çok güzel olduğumu söyledi ama çiçek hastalığı geçirdiğim zamandı. Ama ciddi olduğunu hissettiğim bir şekilde mesaj attı. Ama beni terk ederken kapımda beklediği falan yok."

"Ve sen onun yapmasını istiyorsun?"

"Ya yaparsa?"

"Soruya cevap ver, Laney." Gelinlikçinin önüne park etti ve bana döndü.

"Olabilir miyim?"

"Bir kudret yüzünden arkadaşlığınızı yakmayın." "Aynen öyle."

"Yani onunla olan arkadaşlığınız gerçek." "Öyle. Evet."

"Chase ile aramızdakine çok benziyor. Bunun gibi arkadaşlıklar iyi ve kalıcı bir ilişkinin temelini oluşturur."

"Farkındayım."

"Ama sen hiç yaşamadın, bu yüzden bunu belirtmem adil olur." "Doğru."

"Ama emin olana kadar Gina'yı bu işin dışında tut." "Tutacağım."

"Ne kadar oldu?"

"Neredeyse bir buçuk aydır penisim yok."

"Etkileyici."

"Benimle alay etme," diyorum, kamyonetin kapısını kapatıp onu küçümsemek için kaputunun üzerine eğilerek. "İki kez günaha girdiğimi bilmeni isterim, sadece bu da değil, aynı iyi kışlı adam tarafından ve galip geldim. Bu işte o kadar iyi olmaya başladım ki, benim gibiler için bir 'nasıl yapılır' el kitabı yazmanın görevim olabileceğini düşünüyorum."

Tam cümlemi bitirirken Chase cipiyle yanaşıyor, kabini şişkin, terleyen erkeklikle dolu. Dışarı çıktıklarında ağzımı kapalı tutmak için yapabileceğim tek şey, sabah egzersizlerinin ardından kasları dalgalanıyor.

Devin başını eğiyor ve yüz ifademi sırtarak tartıyor. "Doğru, daha sağdıçlarla tanışmadın."

Sertçe yutkunarak uzun boylu, esmer ve gülünç derecede yakışıklı adamın gözleriyle karşılaşıyorum ve gözlerimi kaçırarak dik duruyorum.

"Evet, ben olsam kalemimi henüz mürekkebe batırmazdım," diyor Devin, nişanlısı onu kollarının arasına almadan hemen önce ve ben dükkân kapısının diğer tarafına sağ salım geçiyorum.

OceanofPDF.com

nineteen

Theo

Laney: Günaydın. Benimle gurur duymalısın. Gurur duymalı mıyım?

Laney: Evet, dün bir kez daha test oldum ve başarıyla geçtim. Sanırım daha sonra bekarlığımı kutlamak için kendime bir taco alacağım.

Seninle gurur duyuyorum.

Tehdit eden kıskançlık duygusunu görmezden geliyorum. Cadılar Bayramı'ndaki itirafım dışında, platonik duygularım dışındaki her şeyi ilişkimin dışında tuttum. Ama o diğer duyguları görmezden gelmek giderek zorlaşıyor. Onları hissetmeye başladığımda kahraman partisinden eve dönüyordum. Bana neyin yanlış olduğunu sorduğunda, gerçeği biraz karıştırmıştım. Gerçek şu ki, Nora'ya yaptığım hatayı Laney'e de yapmaktan korkuyordum. Nora'ya karşı fazla rahat davranmış, bu yönümden hoşlanmayacağı korkusuyla herhangi bir atılganlık göstermekten korkmuştum. Laney'leyken, bir hamle yapmalı mıyım, hâlâ emin değilim. Ve eğer yaparsam, tepkisi ne olur?

Başka kızlarla takılmakta kendimi özgür hissetmemi istemesi ve bunu yaparsam bana engel olmayacağını söylemesi beni rahatsız etti. Gerçek şu ki, onun umursamasını istiyorum. Bu kadar basit. Yolculuğun bir kısmını, bu duygular tek taraflı olarak büyümeye devam ederse arkadaşlığımızı sürdürmeye değip değmeyeceğini tartarak geçirdim. Ama zaman zaman bana daha fazlasını ima eden bir şekilde baktığını görüyorum ve bu bana umut veriyor.

Artan çekimim Teddy bölgesinde başa çıkabileceğimden daha fazla olduğunu kanıtlıyor. Ve bana her baktığında, çekimi reddediyorum. Bazen onu öpmemi istediğini hissetsem bile, bunun onun 'iyi adamı deneme' merakı olduğundan emin değilim. Onun kobay faresini oynayabilirim ama bunun bana maliyeti ne olur? Ben artık o adam değilim. Bir kızın beni isteyip istemediğini ikinci kez tahmin etmemeyi kendime borçluyum.

Sadece bu değil, ilişki kısmı da beni çok korkutuyor. Laney'nin geçmişi ve benim ilişkiler konusundaki eğilimim arasında tam olarak uyuşmuyoruz. Kendisi bana birkaç kez çingene kalbi olduğunu söylemişti. Bu da başlı başına bir felaket reçetesi. Bu ifadeyi gerçek değeriyle kabul etmeliyim ve eğer öyleyse, birlikte neye başlayabiliriz?

Laney: Dersten önce kahve içmeye gel. Benden. (kahve emoji)
Theo: Kulağa hoş geliyor.

Partiden beri her gün olduğu gibi, bu düşünceleri itiyorum. uzakta. Emin olana kadar, bir ipucu yüzünden arkadaşlığımızı mahvetmeyeceğim. Top olduğu yerde zıplamaya devam edecek. Ama orada olduğunun farkına varmasını sağlamanın zamanı gelmiş olabilir. Evin merdivenlerinden iki ev arkadaşına da ait olmadığını bildiğim hafif adım sesleri geliyor. "Günaydın," diye selamlıyorum tavadan damlayan pastırmayı alırken. "İstersen otur, tam zamanında geldin. Süslü bir şey değil, sadece yumurta ve pastırma. Umarım sorun olmaz?"

"Theo?"

Vücudumdaki her kas o sesi tanımak için kenetleniyor.

Mutfağın girişinden aval aval baktığını görmek için dönüyorum, Troy'un formasından başka bir şey giymeden dururken geniş gözleri üzerimde geziniyor.

"Hafifçe çırpılmış, değil mi?"

Ağzı açık, geldiği yöne bakıyor. "BEN-BEN-" "Kaçıp gitme. Ne kadar oldu, bir yıl mı? Yakalamalıyız

yukarı," I Söyle, itmek ve yumurta etrafında ve pan yapıyor

Kendimi toparlamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. "Nesin sen... uh..."

"Burada mı? Burada yaşıyorum," diye cevap veriyorum, kahvaltısını hazırlayıp masaya koyarken. "Çarşafımız yeni bitti," diyorum, bir kağıt havlu koparıp çekmecedен plastik bir çatal çıkararak. "Nasıl olduğunu bilirsin. Çok fazla trafik var."

"Ben sadece-"

Metal sandalyeyi çekiyorum ve gürültüyle yere sürtünüyor.

"Oturun. Antrenmandan sonra günün en önemli öğününü kaçırmamı istemem."

"Hiçbir fikrim olmadığına inanmalısın." "Otur, Nora."

Gözleri benimkilerde asla bulamayacağı bir empati arıyor, yavaşça koltuğa gömülmeden önce dudakları titriyor. Onu masaya rahatsız edici bir şekilde yaklaştırmak için acele etmiyorum.

"İşte buradasın. Meyve suyu?"

Troy'un son suyunu da ona doldururken başını sallıyor. "Nasılsın?"

"Şeftali." Boş kutuyu masaya çarpıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Sen mi?"

"Ben-"

"Bunu duyduğuma sevindim." "Çıkarken ziyaretçi defterini imzalamayı unutmayın."

"Theo, lütfen inan bana. Hiçbir fikrim yoktu. Seni asla böyle incitmezdim."

"Canımı mı yaktın?" Göğsümü işaret ederek homurdanıyorum. "Hayır. Artık bana zarar verme yeteneğin yok. Bu incinme değil Nora, bu iğrenme. Ye bakalım."

"Aç değilim." Gözyaşlarının eşliğindeydi ve benim umurumda bile değildi.

Arkasından eğilip ellerimi masanın iki yanına koydum ve kulağına fısıldamak için eğildim. "Burası her zamanki moral konuşmamı yaptığım kısım."

Bilirsin, kullanıldığına pişman olacak kadar vicdanı olanları rahatlatmak için. Ama endişelenme Nora, senin bir vicdanın olmadığına farkındayım. Ve senin hakkında zaten düşündüğümünden daha azını düşünmeme imkan yok. Ama sana şu konuda söz verebilirim, dün gece o kapıdan içeri girdiğinde nasıl bir kızsın hâlâ aynı kızsın."

Gözyaşlarına boğuldu ve garip bir şekilde ben tatmin olmadım.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Troy mutfağa girip Nora'ya baktıktan sonra suçlayıcı gözlerini benimkilere dikerek soruyor.

"Güzel, ona eşlik edebilirsin. Benim bütün günüm dolu."

"Ne oldu?" Troy eğilip denemek için soruyor ve Onu teselli ediyor, duruşu samimi, bu da beni daha da çileden çıkarıyor. Onu tanımak, ezberlemek, ona tapmak, onu sevmek için yıllarımı harcadım ve o onu benim asla tanıyamayacağım bir şekilde tanıyor. Bu saf ve basit bir kıskançlık ve söz konusu o olduğunda bunu hâlâ hissedebiliyor olmam beni şaşırtmalı. Onu kovan ben olduğum halde mağara adamı gibi davranıyorum. Ve iyi bir sebepten dolayı.

Yine de sırtıma saplanan tırtıklı bıçak affetmiyor.

Troy aramızda hiçbir şeyden habersiz görünüyor. Her ikisinin de kendi kendine zarar veren ve narsist davranışları nedeniyle berbat durumlara seyirci kalmaları beni biraz rahatlatmalı ama ben sadece kızgıyım. Önemsediğim için kendime kızgıyım.

"Bunun için tebrikler, o nadir bulunan bir şey. Gerçekten, türünün tek örneği. Mükemmel bir geleceği var. Ama dikkatli olun, keskin bir makası var ve sizi uyarmadan kesip atabilir."

"Ne oluyor lan?" Troy saçma bir savunmayla önümde eğilerek "Ne oluyor lan?" dedi.

"Az önce becerdiğin kız hakkında sana daha fazla bilgi verirdim," diyorum, kelimeyi niyetle tükürerek, "ama zaman değerli ve onun için yeterince zaman harcadım."

Koridordan eşyalarımı toplarken, ön kapıyı çarpıp Honda'ma doğru ilerlemeden önce karşılıklı fısıldaşmalarını duyuyorum. Troy yaklaştığında öfkeyle çantamı ve sırt çantamı arka koltuğa fırlatıyorum.

"Tanrım, dostum. Hiçbir fikrim yoktu."

Kapıyı çarparak kollarımı kavuşturdum. "Tabii ki yapmadın."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Elini yüzünde gezdiriyor. "Her şeyi berbat ettim."

"Onunla hiç konuştun mu?" Yumruklarımı sıkıp açıyorum. "Onlardan herhangi biriyle gerçekten konuştun mu?" Sessizliği sağır edici. "Onu yatağına çekmek için beş dakikadan fazla zaman harcasaydın, noktaları birleştirebilirdin. Onun yerine, eski sevgilimi becerdin!" Fokur fokur kaynıyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

"Bunu düzeltmek için ne yapmam gerektiğini söyle."

"Hiçbir şey yapamazsın." Kazanmamın mümkün olmadığı bir kavgaya doğru tehlikeli bir şekilde atılıyorum. O artık buna değmez, ama öyle olduğunu düşündüğüm zamanlara işaret etmeden de edemiyorum. "O kız benim için yıllarca her şey demekti ve sen onu beceriyorsun ve ona tek kullanımlıkmiş gibi davranıyorsun. Bunun ne kadar yanlış olduğunu göremiyor musun?"

Gözlerini yere indirir; başını sallar. "Bana ne yapacağımı söyle."

"Biraz büyümeye ne dersin?" "Bu bir hataydı."

"Hayır, kesinlikle hayır," diyorum o suçlu gözlerini benimkilere dikerken. "Bunu iddia edemezsin. Bu kasıtlıydı. O benim hatamdı. Senin içinse sadece dün geceydi."

Sürücü kapımı kapatıp kontağı çevirdiğimde Nora verandada beliriyor. Porselen teni gözyaşlarının izleriyle lekelenmişti. Kendime engel olamıyorum, onu içime çekiyorum. Uzun koyu sarı saçları, koyu mavi gözleri. Bir şekilde onu suçüstü yakalamış olsaydım böyle hissedeceğimi biliyorum, ama o zaman milyonlarca kez daha kötü olurdu. Benim çoğu

Öfke, aradan geçen zamandan ve ona aksini söylememe rağmen hala beni yakabilme yeteneğine sahip olmasından kaynaklanıyor. Çünkü bugün beni fena yaktı. Peki neden? Çünkü benim gibi enayiler için şiirsel adalet yoktur.

**Grannizm-Herkes arada bir çılgınca bir Şeyler
yapmalı, ruha iyi gelir.**

OceanofPDF.com

twenty

Laney

Theo sıranın en arkasında duruyor, gözlerini siyah yüksek topuklu ayakkabılarına dikmiş. Bugün koyu renk kot pantolonu, V yakası ve kareli kazak yeleğiyle çok sevimli görünüyor. Giyim tarzını seviyorum -hazırlığın rock'n roll ile buluşması- ve tarzı tamamen kendine ait. Sakalını biraz kesmiş ve yüzüne yaklaştırmış. Kulak hizasındaki kahverengi saçları uçlarından hafifçe kıvrılarak çenesini çerçeveleyiyor.

Son derece şık giyinmiş olmasına rağmen duruşu sönük. İkinci kez baktığımda ve siparişi karalarken gözlerimi yakalamaya çalışmadığında bir şeylerin yanlış gittiğini anlıyorum.

Kapuçinonun üzerine mükemmel bir penis yerleştirmeyi yeni bitirmiş olan iş arkadaşım Carrie'yi dürtüyorum. Carrie de çoğunlukla erkek olan müşteri kitlemizin hayranı değil. "On tane alıyorum. Bu çok önemli."

Başını sallıyor, bir sonraki siparişi almak için önüne geçiyor, ben de sıranın aşağısına doğru yürüyüp Theo'ya yaklaşıyorum, o da sıkılı yumruğunu alnına sürtüyor. Elini çekip yüzüne bakıyorum.

"Hey, sen. Neler oluyor?"

"Bu sabah kahvaltı hazırladım." Çalkantılı gözlerini benimkilere çevirmeden önce yutkundu, "Nora için."

"Tanrım, Theo," diye fısıldadım. "Hadi ama." Elini çekip kendi elimle sarmalıyorum, o da elimizi sıkıca kavrayıp sıkıyor. Bana ihtiyacı var. Göğsümdeki zonklamayı görmezden gelmeye çalışıyorum

Onu kahvenin arka tarafına götürürken farkına varıyorum. Açık arka kapıda duruyoruz ve elini benimkinden çekip volta atmaya başlıyor.

"Ne oldu?"

"Ne oldu? Troy onu becerdi. Benim evimde, benden metrelerce uzakta. Ve ben kıskandım. Bu acınası değil mi?"

"Hayır. Kim olsa kızardı."

"Bu beni iğrendiriyor," diye sıkılmış çenesinin arasından konuşmayı başarıyor. "Bunca zaman sonra nasıl bir şey hissedebilirim. Onun yaptıklarından sonra?"

"Bence sahip olamayacağımız şeyleri istemek için yaratılmışız. Böyle hissetmen yanlış değil. Aldatıldın ve sadece burnun sürtüldü."

"Neden, neden o? Neden onun gibi adamlar? Böyle bir adamı bu kadar çekici kılan ne söyle bana. Bakın, tüm gen piyangosu kazananlarının içlerinin boş olduğunu söylemiyorum. Ama söyleyin bana, neden bazılarının neyin peşinde olduğu apaçık ortadayken, kadınlar yirmi anlamsız dakika için geçici olarak ahlak kurallarını gevşetmeye karar veriyor?"

Yutkunuyorum. "Ben sözcü değilim."

"Hayır, ama sen de aynı türden bir pisliğin abonesisin."

"Size söz veriyorum, vızıltı geçtikten ve duygular ya da duygusuzluk devreye girdikten sonra oldukça boktan hissedebilirsiniz."

Suçlayan gözler benimkilerle buluşuyor. "Yine de daha fazlası için geri dönüyorsun." "Vay, aşağı çocuk, alışkın," **diye** hatırlatıyorum ona, "ve dur o kılıcı bana doğrultarak. Ben düşman değilim."

"Ondan nefret etmek istiyorum. Ondan nefret ediyorum. Bölgeci ve kıskanç olduğum için ondan nefret ediyorum."

"Theo, sen hâlâ bir erkeksin ve o evin her yerine işedi. Anlıyorum. Çok mantıklı."

"Bu sana nasıl mantıklı gelebilir? Bunu hiç hissetmedin." "Hey," mesafeyi kapatıyorum. "Yardım etmeyi bırak."

"Özür dilerim," diyor ellerini pantolonunun içine sokarak. Arka kapının çerçevesine yaslanıyor ve bana bakıyor.

Çaresiz gözleri. Acısı aramızdaki havada dolaşıyor.
"Ciddiyim. Özür dilerim."

"Sorun değil."

"Tanrım, oraya asla geri dönmeyeceğim."

"Evet, ylesin," diyorum usulca. "Bu da geçecek. Ve sen... sen," gözlerimi kaçırıyorum, "gerçekten iyi görünüyorsun, Theo. şu anda pişmanlık duymamasına imkân yok."

"Troy'un boyu 1.80'in üzerinde ve kaslı, bende de mabs var."

"Mabs?"

Bana isteksiz bir sırıtış atıyor. "Belki karın kası?"

Ben kahkahalara boğuluyorum, o ise inleyerek başını sallıyor.

"Kadınlara karşı bir adım ne çıkamıyorum.

Asla."

"Ben de aynı durumdayım. Ve bana bir iyilik yap, beni asla o pislikle tanıştıрма."

"Bunu planlamıyordum, ama neden?"

"İlk neden çok açık, o benim kriptonitim. Ama ikinci neden Asıl sebep taşaklarını vücudundan ayıracak olmam."

Dudakları yukarı kalktı.

"şaka yaptığımı düşünmen çok hoş." "Yapacağından hiç şüphem yok."

"Oh, yapacağım. ılgın Laney'nin asla tanışmak istemeyeceğiniz bir versiyonu."

"Sen iyi bir arkadaşsın, Laney." Sesi yumuşak, yüzü ise eski kız arkadaşının oda arkadaşıyla seviştikten sonraki halinin yakıcı görüntüsünden dolayı çökmüş durumda.

"ok özür dilerim. Ama sizi temin ederim, bu özel zehir markasının tadı asla ilk yudumdaki kadar tatlı değildir. Ondan sonrası sadece kötü bir tat. Karın kasları kesinlikle adamı yapmaz."

Yanağını avuluyorum. "Bunu sana açıklarken biraz utangaç davranmış olabilirim Theo, ama sen hapşırılacak bir şey değilsin. Hem de hiç."

Gözleri benimkilerle tam olarak birleşiyor ve gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir tür tanıma var.

Beni dikkatle incelerken, "Sana söylemek istediğim zamanlar oldu," diye sinirleniyor. "Sadece itiraf etmek hiç uygun olmadı, çünkü biz arkadaşız."

Havada ağır bir şey dolaşıyor ve elimi geri çekiyorum. Arkadaşlıktan fazlasını isteyip istemediğimden emin olana kadar ona tekrar dokunmama izin yok. Ama bilmiyor muyum? Şu anda onun eski sevgilisini kıskanmasını kıskanıyorum. Bu yeterli bir işaret değil mi?

Hey, Gina, şimdi konuşmanın tam zamanı.

Ama her saniye daha hızlı titreşen alt bölgem değil, en çok ses çıkarmaya başlayan göğsümdeki organ.

"Her neyse, bugün için bir şeyim var." Dolabımı açarak, dostum Fraz'ın acil durumlar için bana verdiği metal kabi çıkardım ve Theo'ya yaklaşımadan önce açtım. "Bana güveniyor musun?"

"Uzaktan bile değil." Sakıza bakıyor. "Nedir bu?" "Bu bir sakız, bilirsin, yenilebilir bir şey." Elimi sallayarak kaşlar.

"Esrar kullanmıyorum."

"Kimse esrar 'iç' demiyor. İçiyorsunuz. Ya da bizim durumumuzda, yersin.

Ve bunu birlikte yapacağız."

"Çantanda bununla ne yapıyorsun?"

"Yeni en iyi arkadaşımın sinir krizi geçireceği günler için saklıyorum. O gün geldi, dostum."

Bana temkinli bir bakış attı. "Bir saat sonra dersim var."

"O zaman ders çok e ğ l e n c e l i olacak. Süper olması gerekiyordu

Hafif. Sanırım."

"Sanıyor musun?"

"Yani sigara içmiyoruz, bu yüzden o kadar sert olamaz, değil mi?"

"Bilmiyorum. Daha önce hiç yapmadım." "Ben de yapmadım. Seninle yapıyorum." "Bunun cevap olduğunu sanmıyorum."

"Eski sevgilini takıntı haline getirmek de öyle ve akşamdan kalma havasında değilim. Biraz yaşa, Houseman,"

diyorum.

diskini ikiye bölüp ağzıma atıyorum. Diğer yarısını ona doğru tutarak, "Kapaktan aşağı," diye talimat verdim. "Hüznü dağıtmak için küçük bir vızıltı."

"Doğru," sakızın yarısını alıyor, çiğniyor ve yutmadan önce hıçkırıyor. "Az önce bunu yaptığımı inanamıyorum."

"Eski nefret sana aptalca şeyler yaptırır ve şimdi ikimiz de tavşan deliğinden aşağı iniyoruz. Seni hangi sınıftan alayım?"

"Müzik Kompozisyonu. Sam Houston binası. 203."

"Tamam, dışarı çıktığında kapının önünde bekliyor olacağım. Git, okula gidene kadar seni etkilememeli."

"Bu aptalcaydı," diyor başını sallayarak ve sırt çantasını yeniden ayarlayarak.

"Birkaç ay önce eski bir lise arkadaşımdan aldım. Ona güveniyorum. Bu harika olacak, göreceksin." Parmak uçlarımda yükseliyorum ve kollarımı ona doluyorum. O da bana sarılırken alçak sesle "Teşekkür ederim" diye mırıldanıyor.

Geri çekilerek çenesini öpüyorum, sakalının dudaklarımı gıdıklamasını seviyorum. Gözlerinde gördüğüm şey içimde bir ateş yakıyor. Bakışları dudaklarımda geziniyor ve geri çekilmek için tereddüt ettiğini hissediyorum ve göğsümde kaynayan ateşi daha çok merak ediyorum. Onun tarafından öpülmek istiyorum ama başka bir kadınla olan geçmişinin yasını tutarken değil. Omzunu dürtüyorum.

"Git. Birazdan görüşürüz."

Kırk beş dakika sonra.

"Devin. Devin mi? Devin! Beni duyabiliyor musun? Saatlerdir bu banyodaymışım gibi hissediyorum."

"Evet, evet, seni duyabiliyorum, bağırmanı kes, moron. Ne oldu?"

Telefonumu kulağıma yaklaştırıp fısıldıyorum. "Fraz bu sakızın içine ne koydu?"

"Aman Tanrım, sen mi aldın?"

"Hayır, sadece yapmadığımı söylemek için aradım. Her şey tamamen normal ve kendimi okuldaki tuvalete kilitlemedim. Uçmak böyle bir şey mi?"

"Bilemem, kafam iyi değil. Neden bunu envanter gününde yapmak zorundaydın? Çıldırmanı izlemeye bile gelemem."

"Vardiyamdan çıktım ve söz verdiğim gibi Theo'yu almak için okula geldim. Ama koridorda yürümeye başladığımda bacaklarım eriştaye döndü ve boynumdan sakinleştirici bir okla vurulmuş gibi hissettim. Her şey yavaşlıyor. O zamandan beri bu tuvalette saklanarak oturuyorum ve yemin ederim bu şarkı sonsuza dek çalıyor."

"Kızım, araba kullanma."

"Yürüyemiyorum bile."

"Ne kadar aldın?" "Diskin yarısını."

"Sadece sekizde birini alman gerekiyordu! Bu yenilebilir şeyler çok güçlü!"

"Olamaz," diye ellerimi önüme kaldırıyorum. "Sanırım ellerim ağ örüyor. Bu normal mi? Umarım Theo iyidir."

"O da mı aldı?!"

"Evet."

"Onca zaman benimle kafayı bulmanı istedim ve yapmadın ama onun için yapacaksın, öyle mi? Ve Theo böyle bir şey yapacak bir tipe benzemiyor. Aklından ne geçiyordu?"

"Beni suçlu gibi göstermeyi bırak."

"Sen değil misin?"

"Evet. Ama iyi bir sebepten dolayı. Büyük silahları çıkarmak zorunda kaldım. Acil durum kafası. Oda arkadaşları dün gece eski sevgilisini becermiş. Sefil sürtük. Bütün gün onu düşünmesini istemedim. Çok üzgündü."

"Kıskanmış gibisin."

"Onun için çok kızgıyım. Ona çok değer veriyorum." "Uh huh."

"Şu anda Noel şarkıları söylemeye başlarsan yemin ederim."

"Yapmayacağım."

"Güzel, lütfen bana banyodan nasıl çıkacağımı söyler misin?"

"Tanrım. Belki babam beni korur da ikinizi kurtarabilirim."

"Ben hallederim. Eve Uber'le gideceğiz."

"Lort'a yemin eder misin?"

"Aww, beni Madea'ladın. Beni gerçekten seviyor olmalısın."

"Tabii ki seni seviyorum, seni aptal. Hemen okulu terk etmelisin. Theo'yu al ve daha sert vurmadan önce oradan uzaklaş."

"Üstünde. Bekle, daha sert mi vuracak?" "Bilmiyorum, git getir onu."

"Bu tuvaleti kimin yaptığını bulmalıyım. Kışım da jöle gibi hissediyorum."

"Ciddi misin?"

"Çok rahat."

"Laney, git getir onu. Eğer o da senin kadar kötü durumdaysa, bu bir felaket olabilir."

"Oh," diye homurdanarak tuvalet kağıdını çekiştiriyorum. "Doğru ya."

Grand Band Man olarak bir ünü var."

"Ve o burslu, hatırladın mı? Okulda kafayı bulmanın hoş karşılanmadığından eminim."

Bu beni ayılttı. "Onu kurtarmalıyım!"

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Sanırım bu şarkı tekrar ediyor."

"On beş saniye falan oldu."

"Sana inanmıyorum," diye mırıldanıyorum banyo kabinine göz gezdirirken. "Bu tuvaleti denemelisin."

"Laney, odaklan! Theo'yu al ve oradan çık!"

"Tamam. Hallediyorum. Devin?"

"Evet, kızım?"

"Neden birlikte daha fazla jöle yemiyoruz?"

twenty-one

Theo

Ne kadar istesem de bacaklarım hareket etmiyor. Sanki yıllardır burada oturuyormuşum gibi hissediyorum.

Her şey titriyor.

Öleceğim.

Telefonumu çıkarıp Laney'e mesaj attım.

Gitmem gerek. Bunun yumuşak olduğunu sanmıyorum. Selam. Şimdi gelebilir misin? Jöle üzerinde çalışıyorum.

Theo: ?

Laney: Bu şarkı ne kadar uzun!

Biliyorum. Ben kedi ördek yağımı

hissediyorum. Theo: Fet

Fet!

Seni köle etmeye geliyorum.

"Hey dostum," diyor solumdan biri ve ben koltuğuma geri sıçrayıp telefonumu göğsüme bastırıyorum.

"Ne istiyorsun?" Homurdanıyorum, bir omzumu kaldırıyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

Adam gözlerini büyütürken üç sıra öğrenci dönüp bana bakıyor. "Seninle konuşmuyordum kardeşim, sakın ol."

Daha normal görünmek için gözlerimi onunki kadar açmaya odaklanıyorum ve yanımdan gelen bir kıkırdama duyuyorum.

"Hey, iyi misin?"

"Ayağımda bir şey var."

"Kahretsin, muhtemelen Molly'nin peşindedir," diye fısıldıyor kız. Laney gibi güzel değil.

"Değilim," diye fısıldadım. "O konuda değil." "Kafası güzel."

"Lütfen bunu insanlara söyleme," diye sızlanıyorum. Tam o sırada sınıfın kapısı açılıyor ve öğretmenim de dahil olmak üzere herkes açık kapıdan Laney'nin bir uçağı indirilişine bakıyor. Ağır çekimde ağzını açmış bana bakıyor ve ben de onu duyabilmek için sırama yaslanıyorum.

"Dostum, sanırım o senin için burada."

Laney sınıfa doğru birkaç adım atarak konuşur. "Affedersiniz efendim, öğrencilerinizden biriyle acil konuşmam gerekiyor."

"Dersimi bölüyorsunuz, genç bayan."

Mükemmel bir anlayışla başını sallıyor. "Polislik yapıyorum. İlaçlarına karşı alerjik bir reaksiyon gösteriyor ve buna ihtiyacı var." Bir EpiPen çıkardı. Muhtemelen onun yanındayken reaksiyon gösterirsem diye almıştır çünkü o benim dünyadaki en iyi arkadaşım. Ve onunla sürekli seks yapmak istemiyorum.

"Devam edin."

Laney beni yanına çağırıyor.

"Kıçımın ilacı," diye homurdanıyor aşağıdan biri.

"Oh adamım," dedi yanımdaki adam. "Şu anda senin seviyesinde olmak için sol taşağımı verirdim. Hem de onunla, lanet olsun."

Başımı salladım. "Olan şey bu değil. Ayaklarımın hareket etmemesine izin vermeyeceğim."

Laney bana bakıp ellerini yavaşça sallarken kıkırdayarak "Tamam," diyor.

O kadar güzel ki göğsüm ağrıyor. Yumruğumla ovuyorum ve ayağa kalkmadan önce görebilmesi için ona doğru tutuyorum. Ayaklarımın üzerinde tedirgin bir şekilde, her birine içten bir minnettarlıkla teşekkür ederek yavaşça basamakları iniyorum. "Size minnettarım." Son basamağa ulaştığımda Laney kolumu tuttuğu sırada sağ tarafımda kahkahalar patlıyor.

"Muhtemelen geri gelmeyecek," diyor Laney. "Bunun için üzgünüm."

Sınıfın dışında, iki eliyle yüzümü kavırıyor ve beni kendisiyle göz hizasına çekiyor. Dudakları elmas gibi parlarken bal rengi gözleri benimkileri delip geçiyor.

Boğazımda bir yumru hissederek ona "Onlara asla geri dönemeyebilirim," diyorum.

"Neye döneceksin?"

"Ayaklarıma."

"Dayan, tamam mı?"

"Ellerinin yüzümde olmasını seviyorum."

"Beni dinle, Houseman. Çok fazla yedik. Chronic Olimpiyatları'nda Snoop Dogg gibi uçtuk. Beş dakika içinde bir Uber gelecek. Ayaklarını bulman gerek."

"Bilmiyorum, bu çok saçma."

#####

"Beyaz Taurus'taki Dave, Doritos'a inanıyor musun?" Ben kot pantolonumun üzerinde dans eden çizgileri incelerken Laney arka koltukta yanımdan soruyor.

"Doritos'a inanıyorum," dedim ona.

Elimi tuttu. "İnandığını biliyorum. Dave'in inanıp inanmadığını bilmek istiyorum."

"Neden? O senin erkek arkadaşın değil ki." "O bir insan."

"Saçsız Havuç Top'a benziyor."

"Bu hiç hoş değil, Houseman. Dave, bence taco yemek için durmalıyız."

"Bizim tacoya ihtiyacımız yok. Bana ayak lazım." "Tanrım, siz ikiniz sarhoş musunuz? Saat sabahın 10:30'u."

Laney dudakları titremeden önce usulca, "Ot çekiyoruz," diye homurdanıyor. "Bizi affet."

Dave dikiz aynasından ona gülümsüyor ve ben ona böyle gülümsememesini söylemek istiyorum ama dilim şişiyor. "O apik kaleme ihtiyacım var."

"Ona ihtiyacın yok. Söz veriyorum."

"Sanırım siz ikiniz pek ot kullanmıyorsunuz."

"İlk kez gelenler!" Laney ilan ediyor. "Bu pencere aşağı iniyor mu?"

"Elbette," diyor Dave. "Taco için gideceğiniz yeri değiştirebilir misiniz?"

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Taco yok. Herkes bize neler olduğunu biliyor."

"Bize neler oluyor?" Laney düğmeye tekrar tekrar basarak soruyor. Parmaklarımı saçlarında gezdirmeden önce elini durduruyorum.

İnliyor. "Bu çok iyi hissettiriyor."

"Teşekkür ederim. Bunu bazen çok yapmak istiyorum."

"Bunu her zaman yapabilirsin," diyor Laney, başını kucağıma koymak için eğilerek.

"Beni ağlatacaksın," diye göğsümü ovuyorum.

Elini aşağıdan yüzüme koyuyor ve ciddi gözlerle bana bakıyor. "Ağlama, Theo."

"Siz ikinizi ayırmaktan nefret ediyorum ama hâlâ buradayız." "Üzgün müsünüz?"

"Beş dakika önce geldik."

Laney yavaşça doğrulup oturur ve pencereden dışarı bakar. "Canlan, Houseman. Başardık."

"Gözlerim çok kaygan." Onları tekrar tekrar kırıştırıyorum.

"Hadi," diyor Laney, kolumdan çekştirerek. "Dışarı çıkmamız gerek."

Dave kapıyı açıyor ve kafasından yansıyan güneş yüzünden irkiliyorum. "İçeride yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Sadece hissetmeye ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum, duygularım boğazımı tikiyor. Dave, "Her şey yoluna girecek, dostum," diyor.

Konuşurken o kadar yakın ki, ondan uzaklaşıyorum.

Laney elimi tutup beni arabadan çekti. "Yanımdayım Theo. Hoşça kal Dave."

"Siz ikiniz dikkatli olun."

Laney kolumu omzuna atarak, "Biz pozitifiz," diyor.

"Sence ayaklarımı hissedemediğimi biliyor mudur?"

"O farkında. Sen olduğun yerde kal." Beni verandasına bıraktı. "Sanırım biraz yumurtalı ekmeğim var."

"Oh, onları çok istiyorum. Onları bana getirir misin?"

"Senin için getireceğim."

"Teşekkürler, Laney."

OceanofPDF.com

twenty-two

Theo

Güneş, kapalı gökyüzünün altındaki bir bulutun arasından göz kırparak beni uyandırıyor. Ağzımda bir tutam saç, üzerimde uyuyan bir Laney ile uyanıyorum. Kalemizin tepesindeki çadırın penceresinden sıcaklık süzülüyor. Bulanık anılar dalga dalga geri geliyor. Laney evinin yanındaki barakadan eşyalarının yarısını çıkarmış, birkaç saat sonra vardiyası başlayacak olan annesini rahatsız etmeyelim diye kamp yapmamız için ısrar ediyordu. Aklımız başımızdan gitmiş bir halde, evinin ön bahçesindeki ağaçların arasına yırtık pırtık çadırı kurmamız sonsuza kadar sürdü. Kozamızda güven içinde, saatlerce süren kahkahalar attık. Ve eminim ki pizza teslimatçısının altına sıçmasına neden oldu, çünkü teslimatın ön kapıya ulaşmasını engellemek için ellerini deli gibi sallayarak yola fırladı. Adamın yüzündeki ifadeyi hatırladığımda kıkırdamama engel olamıyorum.

Gülmekten karnım ağrıyor.

Hayal edilebilecek en kötü sabah olarak başlayan gün, kolayca hayatımın en güzel günlerinden birine dönüştü. Onun sayesinde.

Yer değiştiriyor, göğsüme yayılmış uyuklarken kalın bukleleri burnumu gıcıkıyor. İçime daha da gömülürken çadırın içindeki hava ısınıyor, pazumu kavırıyor ve bir kalçasını karnıma doğru uzatarak beni kendisine doğru tutuyor. Tuvalete gitmem gerekiyor ama huzuru bozmamak için kendimi zor tutuyorum. Bunun yerine, ona bakıyorum, ezberliyorum

Kusursuz kahverengi bir ten, çilli bir burun, koyu kirpikler ve dolgun, arı sokmuş dudaklar.

Asla öğrenemeyeceğim.

Daha bu sabah Nora'nın kırmızı bayrağı yüzüme fırlatılmış olsa bile, Laney ile gerçekten birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Bu noktada onu incelerken bağlılığım çok belirgin ve son zamanlarda onu düşünmediğim zamanlarda yaptığım tek şey bu gibi görünüyor. Farklılıklarımızı düşünmek istemiyorum. Üzerime bu kadar mükemmel oturmuşken olmaz. Ne kadar durdurmaya çalışsam da onun büyüüne kapıldım. Beni arzulatıyor, hem de sık sık.

Görmezden gelinemeyecek kadar büyük bir kadın.

Başının tepesine bir öpücük kondurarak, kendine özgü nane ve narenciye kokusunu içime çekiyorum. Kokuyu seviyorum ve bu şansa sahipken kendimi şımartmama izin veriyorum. Onu kendime doğru çekerek başparmaklarımı teninde gezdirip okşuyorum. İkimiz de tamamen giyinik durumdayız ama düşüncelerimle, hala kozamızın içinde olmama rağmen kendimi açıkta hissediyorum.

Ben onun yanında tamamen kendimim, o da benim yanımda. Bunu biliyorum. Aramızdaki bağı ya da arkadaşlığımızın gerçekliğini sorgulamıyorum. Eksik olan kimyamız değil, hissetmem gereken onun hazır olması. Ve kafedeki o konuşmadan sonra her şey değişti, en azından benim için.

Artık Laney'e karşı sevimli olmak istemiyorum.

Bu açıklık kalbimi sızlatıyor ve gözlerimi faltaşı gibi açıyor. Artık Laney'nin arkadaşı olamam.

O hareket edene kadar aletim taş gibi sertleşiyor, yumuşak iniltisi sadece arzumu körüklüyor.

Uyku tulumları derme çatma kalemizde altımıza yığılmıştı. Hayatımda hiç olmadığım kadar rahatım, ereksiyon halindeyken bile. Yüzlerimizde gülümsemelerle cümlelerin ortasında uyuyakaldığımızdan eminim.

Laney kıpırdanıyor ve çenesini kaldırıp açık kahverengi gözlerini benimkilere çevirirken saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum.

"Hey."

"Hey."

Çok yakınız, o kadar yakınız ki gözbebeklerinin etrafındaki soluk yeşil halkayı ve içindeki kehribar rengi altın benekleri görebiliyorum. O da beni aynı dikkatle inceliyor ve ben de onun üzerimde bu kadar mutlu bir şekilde dinlendiğini hissederek rahatlıyorum.

"Tembel bir kedi gibi hissediyorum."

"Kıpırdama," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı saçlarında gezdirirken.

"Çok iyi hissettiriyor." Onun hışırtılı sesiyle aletim sarsılıyor ve nabzım hızlanıyor. "Üşüdün mü?"

"Hayır," sesimde uyku süsü vermeye çalıştığım açık bir sıcaklık var. "Ben iyiyim."

Gözlerini kaçırmadan önce gözleri doluyor, göğsümü incelerken kirpikleri yanaklarının üzerinde geziniyor. O da tahrik oldu. Bunu sesinden anlayabiliyorum. O zaman hissediyorum, ondan. "Destansı bir uyku."

"Uzun zamandır uyuduğum en iyi uyku."

Göğsümü avuçlayıp kalbimi kapatırken utangaç bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

"Burada iyi hissediyor musun?" "Mükemmel."

"Gerçekten mi?"

"Evet, kafeden beri bunu hiç düşünmedim."

Gözleri parlıyor ve işte o zaman anlıyorum. "Güzel."

Tam yüzünü kavramak üzereyken boynuma doğru kıkırdıyor. "Almamız gerekenin dört katını aldık. Benim hatam."

"Başka bir whoops?"

"Evet," diye gülüyor. "Üzgünüm ama o kadar da kötü değildi, değil mi?"

"Hayır," parmaklarımı sırtındaki ipeksi saç tellerinin arasından geçiriyorum. "Seninle asla öyle olmaz." Onu nazikçe dürtüyorum. "Hey, ne zaman EpiPen aldın?"

Gülümseyerek oturmak için benden uzaklaşıyor ve çantasını karıştırmaya başlayarak ince beyaz bir kap çıkarıyor. "Bu

EpiPen değil. Bu şu gizli tampon tutucu şeylerden biri. EpiPen'e benziyor, değil mi?"

Sırıtiyorum. "Zekice."

Korkulu gözler benimkileri arıyor. "Gerçekten çok üzgünüm. Başın büyük belaya girebilirdi."

"İlaçlara karşı bir reaksiyon mükemmel bir bahaneydi. Sadece sen beni kurtarmaya gelecek ve bir tamponla beni kurtaracak kadar yaratıcılığını kullanabilirdin."

"Tampon tutucu. Ve bu doğru. Ben bir dahiyim."

Gözlerimi deviriyorum. "Ben o kadar ileri gitmezdim."

Göz kamaştırıcı gülümsemesi göğsümdeki ağrının geri dönmesine neden oluyor. "Bugün şimdiye kadarki en güzel gündü."

"Katılıyorum."

Pantolonumdaki şişkinliği örtmek için yeleğimi aşağı çekerek doğruluyorum. "Beni kurtardığın için tekrar teşekkürler."

"Her zaman," diyor omzunun üzerinden bana bakarak. "Ciddiyim."

Onu kendime çekip öpmek için tüm gücümü harcıyorum. Bunun yerine telefonunu kaldırıp bana son paylaşımımızı gösteriyor ve ben de resme ve hashtag'lere bakıp gülmekten kırılıyorum.

"Bugünü tanımlamak için mükemmel bir resim."

Bana baktığını görmek için ona doğru bakıyorum. "Evet. Öyle."

**#outlaws #gummietuesday
#nexttimefollowdirections #campinginthefrontyard
#bestdayever #whoops #whoneedsfeet
#thefaceoftwopeoplewhoshouldvebeenarrested
#uberdaveisasaint #believeindoritos
#bestfriendssolidified #livingourealestlife**

OceanofPDF.com

twenty-three

Theo

"Böyle giyinmiş nereye gidiyorsun?" Ceketimi
ç e k e r k e n Troy soruyor.

"Prova yemeği," diye mırıldandım. Bütün hafta ondan kaçtım ve o da bana izin verdi. Konuşmak için bodruma inmeye çalıştı ama ben onu dışarıda bıraktım.

İstediğim zaman bir pislik olabilirim.

Ben son dakika incelemesi yaparken Troy kanepede oturmuş futbol topunu havaya atıyor.

"Kim evleniyor?"

"Bir arkadaşımın arkadaşı. Sana ne bundan?"

Yüksek sesle, bıkkın bir inilti onu terk ediyor ve ben ona doğru dönüyorum.

"Tanrım. Daha kaç kere özür dilemem gerekiyor?"

"Yapamazsın. Ben bunu aştım." Ve bunu ne kadar içten söylediğim beni şaşırtıyor.

"Ciddi misin?"

"Yani seninle kucaklaşmak istemiyorum ama evet, onu tamamen aştım. Çok daha iyi bir ilişkim var."

"Öyle mi?"

"Öyle. Bana bir iyilik yap ve buraya başka birini getirmeden önce incelemeye başla. Başka eski sevgilim olduğundan değil. Ama bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver, seninkini istemiyorum ve senin de benimkine ikinci kez bakmanı istemiyorum."

"Anladım. Onu bir daha görmeyeceğim." Gözlerimi devirmemek için elimden geleni yapıyorum. Ayağa kalktı ve cüzdanından birkaç banknot çıkardı. "Sana olan borcum için."

Parayı iyi niyet göstergesi olarak kabul ediyorum ve ayaklarının dibindeki çantayı görüyorum. "Nereye gidiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Birkaç adam bu hafta sonu Shreveport'a gidiyor. Ben gidip bir bakacağım. Lance buzdolabının üzerine Salı gününe kadar dışarıda olduğuna dair bir not bırakmış, yani ev tamamen senin."

"Güzel."

Dışarıda bir korna sesi duyulur ve Troy çantasını yerden alır. "Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz, dostum."

Ön kapıda duraklıyor. "İyi miyiz?" "Evet, iyiyiz."

#####

Arabayı dairesel yola çekip valeyi bekledim ve Laney'e mesaj attım. Şehir kulübü devasa bir golf sahasının kenarında yer alıyor. Diğer tarafta ise kelebek havuzları var. Sonbaharın sonlarında bile manzara mükemmel ve Devin'in düğünü için neden burayı seçtiğini anlayabiliyorum.

Buradayım, vale için sıra bekliyorum.

Tanrıya şükür. Eğer bu aptal sağdıcin yeni Camaro'sunu anlatmasını bir dakika daha dinlemek zorunda kalırsam. (göz devirme emoji) Sanırım ona hayran olmadığımı söylediğimde gözünde bir yaş gördüm. Erkekler ve onların aptal oyuncakları.

Theo: Ama o güzel mi?

Evet. Ve ilgilenmiyorum. Şimdi gel de kurtar beni.

Yoldayım. Ve sen kesinlikle boktan bir karakter yargıcısın.

Yine mi bu? Sana söyledim, Brett onu daha genç olduğu için seçti. Birbirlerine ait olduklarını söylemedim.

Yarı yolda onun için yanlış olduğunu anladım.

Bir canavar yarattım. Reality TV bağımlısısin. Bunu başlatan sensin.

Bir iki adım aşağı in, Houseman.

Çadırdaki o günden bu yana, programlarımızın elverdiği ölçüde birbirimizden ayrılamaz hale geldik. Laney hala üç buçuk işte çalışıp derslerine devam ederken, ben de her boş dakikamı onunla geçirebilmek için hafta sonlarımı otobüste kışımı yırtarak ders çalışarak geçiriyorum. Vuruyor ya da ısıkalıyoruz ama yürütüyoruz. O günden beri gözlerinde birden fazla kez o 'öp beni' bakışını gördüm, ama nadiren yalnız kaldık ve hiçbir zaman doğru zaman olmadı. Ve bir bakıma, hala izin bekliyorum. Eski alışkanlıklar zor ölür, ancak onları kırmak için sevgi nesnem kadar kararlı olduğum noktaya geldim.

Anahtarlarımı verdim.

"Güzelce temizleniyorsun, Houseman."

Gülümseyerek başımı kaldırdığımda Laney'nin çift kapılı girişin yanından bana baktığını görüyorum, elinde telefonu, kıvrımlarını saran, vücuda oturan siyah elbisesi içinde nefes kesici görünüyor. Saçları gevşek dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor. Göz makyajı biraz daha koyu, dudakları da öyle. Yakası aşağı doğru iniyor ve göğüslerinin güzel kıvrımlarını sergiliyor. O evrenin merkezinde dilimle yapabileceğim şeyleri hayal ederken ağızım kuruyor.

"Çok güzel görünüyorsun." Beni beklediği yerde ona katılıyorum. Nefesi kesiliyor. "Bunu kastettiğini biliyorum. Bunu hissettim."

"Güzel."

Ayak parmaklarının üzerinde yükselip yavaşça eğilerek dudaklarını sakallı yanağıma bastırıyor ve başımı çevirmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Geldiğiniz için
teşekkürler."
ağırladığınız için
teşekkürler."

twenty-four

Laney

Theo içkisini yudumladıktan sonra gülerek başını arkaya atıyor, Chase ise ellerini hareketli bir şekilde hareket ettiriyor. Söyledikleri tek kelimeyi bile duyamıyorum ve gözlerimi ondan ayıramıyorum. Mint yeşili düğmeli bluzu ve üzerine tam oturan pantolonuyla muhteşem görünüyor. Uzun perçemleri alnına doğru savrulmuş ve dağınık saçlarının geri kalanı kulaklarının arkasına toplanmış. Gülümsemesi kör edici, başka bir şey görmemi engelliyor. Mutlu görünüyor. Yabancılarla dolu bir odada bile, bana çekici gelen türden bir özgüven yayıyor. Etrafımdaki içkileri ısırmamak için elimden geleni yaparken imrendiğim bir özgüven. Gerginim. Bu benim şimdiye kadarki en büyük ek işim ve en iyi arkadaşımın mutluluğu sadece bunu aksamadan yürütmeme bağlı.

Şu anda Theo'nun elindeki içkiden bir yudum alsam fena olmazdı. Ama bardaktan değil, ona bağlı dudaklardan. Bu transferin ortasında dudaklarının neler yapabileceğini hayal etmek bile beni tahrik ediyor. Bu akşamki içki tercihinin viski olduğunu gördüğümde içimden küçük bir gurur geçiyor.

Ben onu biraz etkiledim, tıpkı onun beni etkilediği gibi. Kendimi onun müzik zevklerine giderek daha fazla açılırken buluyorum ve arada bir, daha çok benim seçtiğim bir şeyle DJ'lik yapmama izin veriyor.

Birbirimize uyum sağlıyoruz ve bir çiftin rutinine sahip olmaya ürkütücü bir şekilde yaklaştık. Dışarıdan bakan herhangi biri için, bir çift gibi görünüyoruz, bu noktada eksik olan tek kısım benim yapamadığım kısım.

Hayal kurmayı bırak. Gina artık onun yanındayken sessiz kalmıyor, hatta çenesini bile kapatmıyor. Ama Theo yanımdayken onun sesi beni saran duyguların yanında ikinci planda kalıyor. Şu anda, manyetik bir çekim hissediyorum ve o arabasından indiğinde bacaklarımın işe yaramadığı kanıtlandı. Son iki aydır, bu adamın katmanlarını bir bir soyuyormuşum gibi hissediyorum ve hâlâ keşfedilecek çok şey var.

Birkaç kısa tanışma faslından sonra onu bırakıp Devin'le ilgilenmekten başka çarem kalmamıştı ama görünüşe göre bu gece tanıştığı herkesi büyülemiş. Ve nedenini çok net görebiliyorum, acı verici olmaya başladı. Bunu daha önce nasıl göremedim?

Önümde saatlerce sürecektir nedime görevlerim var ve tek istediğim onunla vakit geçirmek.

İçkisinden bir yudum daha alıyor ve ben dikkatim dağılmış bir şekilde garsona çarparken elini yeni kesilmiş sakalında gezdiriyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum kurbanımın gözlerine bakamayacak kadar utanarak ve hızla partideki adımlarıma devam ediyorum.

Pek sakal seven biri değilimdir ama onda yakışıyor. Ve iyi de oluyor çünkü son zamanlarda hayal gücümün aşırı hızlanmasına neden oldu. Yardım edemiyorum ama kalçalarımın üstünden fırçalandığını hayal ediyorum.

Theo sanki beni duyuyormuş gibi gözlerini kaldırıyor, karanlık bakışları partiyi tarıyor ve dudaklarında yavaş bir gülümseme belirmeden önce onu izlediğimi fark ediyor.

Devin'in sesi beni üzerinde süzöldüğümü fark etmediğim yere geri döndürüyor. "Laney! Uğurlama poşetlerini kullanamayız. Kuşların yemesi için çok tehlikeli. Hepsini yeniden yapmam gerekecek! Bunu nasıl bilemedim?"

"Ben hallederim," diyorum gözlerimi artı birimden ayırarak ve elinden bir içki daha alarak. "Kendini aptal gibi içmeye çalışmayı bırak. Bunun hafif bir vızıltı gecesi olacağı konusunda anlaşmıştık, unuttun mu?"

"Hala katlanacak programlarımız var!"

"Annem vardiyasından sonra yapacak. Yarın getirecek. Ve sana binlerce kez söylediğim gibi, hiç kimse

bir düğündeki programlar."

"Annem onları istiyor!" Devin ılık atıyor, beyaz elbisesi içinde muhteşem görünüyor, saçları mükemmel bir 'güney prensesi' gibi toplanmış. Görünüşünü bozan tek şey gözlerindeki dehşet ifadesidir.

"Dayan, tamam mı? Ben senin kızınım. Bu gece çiçekler üzerinde çalışmak için birkaç saatim var. Sonra her şey hazır olacak."

"Şehir dışından gelenlere hoş geldin paketini verdin mi-" "Verdim, giriş yaptıklarında hepsi aldı."

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye abartılı bir ses çıkarıyor.

"Devin, her şey tamam. Tam istediğın gibi olacak. Ve eğer bir şeyi unutursak, hatırlayacak kadar önemli değildir. Şuradaki adamı görüyor musun?" Chase'in onu ilk kez görüyormuş gibi baktığı omzunun üzerinden başımı sallıyorum. Görüş alanımı takip ediyor ve yüzündeki bir damla gözyaşını silerek başını sallıyor.

"Şu anda eksik olan tek şey o ve nişanlısıyla biraz baş başa kalmaya ihtiyacı var gibi görünüyor."

Devin sulu gözlerle bana döndü. "Tanrım, o geline dönüşüyorum, değil mi?"

"Hayır, sadece mükemmel olmasını istiyorsun, ama bunun tek nedeni onu çok sevmen. Bir ara ver, onu birkaç dakikalığına yalnız bırak ve ona şüpheli ve yaramaz şeyler yap, seninle süitte buluşuruz. Ben hallederim. Yapmasaydım, konuşurdum."

Bana geri döndü. "Sarah henüz gelmedi."

"Az önce ona mesaj attım. Prova için işten zamanında çıkamamış ama buraya gelir gelmez her şeyi onunla birlikte gözden geçireceğim."

Devin'in dudakları titrer. "Sen en iyisisin."

"Devam et," diyorum ikimiz de bize bakan adamları topluca süzerken.

"Tamam," diyor titrek bir nefes vererek. "Ama sevgilinin sana herkesin içinde şüpheli şeyler yapmak istiyormuş gibi baktığını belirtmem gerektiğini hissediyorum."

Theo'nun bir eli siyah pantolonunun içinde, diğer eli de boş viski bardağını avuçluyor. Ben onu izlerken bile gözleri açlıkla beni tepeden tırnağa tarıyor ve başka tarafa bakma zahmetine girmiyor. Chase onu görmemizi engellemeden önce gözlerimiz bir an duruyor.

"Az önce bunu gördün mü?"
Fısıldadım. "Kızım, bunu hissettim."

Devin gözlerinde şaşkınlıkla bana dönerken tüylerim diken diken oluyor.

"Bana mı öyle geliyor yoksa Band Man bu gece çok mu seksi görünüyor?" "Sadece sen değilsin. Ve sadece bu gece de değil." Onu kavıyorum

Sanki hayatın sırrını paylaşacakmışım gibi ellerimi ellerimde tutuyorum. "Devin," diye yutkunuyorum, "o her zaman ateşliydi."

"Aranızda bir şey mi oldu?"

"Hayır." Evet. Sadece onun için ne zaman olduğundan emin değilim. "Henüz değil demek istiyorsun."

Her ne kadar bir en iyi arkadaşına diğeri hakkında sır vermek istesem de, şimdi bunun zamanı değil.

"Bunu daha sonra konuşabiliriz, balayınızdan sonra. Damadınız huzursuzlanmaya başladı ve sanırım anneniz onu köşeye sıkıştırdı.

İç çekiyor. "Yine mi?"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Kim bilir? Son zamanlarda çok sinirli. İşte bu yüzden annen yedekte olduğu için çok mutluyum."

"Evlenme konusunda fikrini değiştirmeden önce gidip onu kurtarsak iyi olur."

"İyi düşündün."

"Ben en iyisiyim."

Bana sarılıyor ve tüm gerginliği omuzlarından ayrılıyor. "Seni seviyorum."

"Sen de, Şeytan."

"Süitte görüşürüz."

OceanofPDF.com

twenty-five

Theo

Laney'nin Devin'in etrafında dönüp durmasını, birkaç dakikada bir elinden içkisini çekmesini ve bir yandan da çalışanlarla konuşmasını izliyorum. İşini ciddiye alıyor ve partinin tadını çıkarmaya bile vakit bulamıyor. Birkaç dakikada bir beni arıyor ve ağzından 'Özür dilerim' lafı çıkıyor. Bir gülümseme ve göz kırpma. Yabancılarla dolu bir odada olmama rağmen iyi vakit geçiriyorum. Devin'in damadı Chase, yemeğin büyük bölümünde benimle sohbet etti. Damatla yeni bir dostluk kurmasam bile, babamın şirket etkinliklerine yeterince katıldığım için nasıl geyik yapılacağını biliyorum. Kendi ortamımda yeterince rahatım ama Laney'nin bu noktada içkisini yudumlamamak için mücadele ettiğini biliyorum.

Gülümsemesinin ardında gergin ama şovu bir patron gibi yönetiyor. Elbisesinin içinde inanılmaz görünüyor ve ben gözlerimi ondan uzak tutmak için korkunç bir zaman geçiriyorum. Bu gece birkaç kez, o eteği kaldırıp ağzımla kötü şeyler yapmayı hayal ettim. Onun tadına bakmak istiyorum, bunu o kadar çok istiyorum ki, izin verildiğinde ona yapacağım tüm kirli şeyleri düşünmeme neden olan bir vızıltıya kendimi sarhoş ettim.

Soğukkanlı davranıyor olsa da omuzlarındaki gerginliği görebiliyorum. Yudumladıkça, o muhteşem bacaklarının arasında beş dakika geçirirsem, bu stresi azaltabileceğimi anlıyorum. Viski libidoma iyi geliyor.

İçkimi tazelediğim sırada yanıma geliyor, benden içkimi alıyor ve yarısını boşaltıyor.

"Üzgünüm, almak zorundaydım. Üç saat boyunca tek bir damla içmeden rekor kırdım. Ve vay canına, tadı çok güzeldi."

"Seni asla polis yapmak istemedim, sadece buna ihtiyacın olmadığını kendine kanıtlamanı istedim."

"Hey, eğitime ihtiyacım var. Etrafımdaki birkaç yüz kişiyle başa çıkamazsam, yabancı şehirlere tek başıma nasıl gideceğim? Beni kendim için iyi şeyler yapmaya ittiğin için mutluyum. Durma, tamam mı?"

"Söz veriyorum."

"Ayrıca, içki ağrıyan ayaklarım içindi. Topuklu ayakkabılardan nefret ederim." "Ama onların içinde çok iyi görünüyorsun."

Meraklı gözler asansör için Benim. "Sen flirtin' ile Ben mi, Houseman?"

"Olabilirim."

Ben onun iniltisini hayal ederken o dudağını endişelendiriyor. "Gördün mü, iyi viski insanı cesur yapabiliyor."

"Bunu yere bırakıp sana cesareti gösterebilirim." "Öyle mi?"

Bir an için nutkumun tutulmasına neden olan bir ihtiyaçla bana bakıyor, ben de eğilip onu öpebilmeyi dileyerek başımı sallıyorum. Ama yalnız değiliz. Hem de hiç.

"İyi misin? Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Teklifiniz çok tatlı ama ben halledebilirim."

"Bunu görebiliyorum. Aradığınızı bulamamış olabilirsiniz."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Gururla gülümsüyor. "Akşam yemeği için masa düzenini ben yaptım. Beğendiniz mi?"

"Çok zarif." Onları fark etmedim, ama kendimi savunmam gerekirse, bir penisim var ve şu anda doğrudan ona doğrultulmuş durumda ve bütün gece de öyle oldu.

"Bundan sonra bitirmem gereken salon çiçekleri ve beş gelin buketi var. Bütün gece burada olacağım. Yani hazır olduğunda gidebilirsin. Özür dilerim. Düğünden sonra sana hak ettiğin ilgiyi gösterebilmeliyim."

Flört ediyor. Bunu belli etmiyorum çünkü gergin ve bunun bizimle olan bu yeni mesaisinden mi yoksa düğünden mi kaynaklandığından emin değilim.

İçkimi barın üzerine bıraktım. "Yardım edeceğim."

"Hayır, hayır," diye kaşlarını çatıyor. "Olmaz, senin burada olman yeterli. Etrafta koşuşturup durduğum ve seninle fazla konuşamadığım için özür dilerim."

"Başka şekilde ifade edeyim. Laney, yardım etmek istiyorum." Kehribar gözler benimkileri arıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet, neden olmasın?"

"Bilmiyorum. Evde her zaman üzerinde çalıştığın ve bana söylemeyi reddettiğin şey üzerinde çalışmayı tercih etmez miydin?"

Kıkırdıyorum. "Hayır, sana yardım etmeyi tercih ederim."

Ayak parmaklarının ucuna kadar yükseliyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Bunu yapmaya devam et," diyorum, sesim viski ve tahrikle kaplanmış.

"Bana izin vermeye devam ediyorsun."

Yavaşça çekilmeden önce eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum.

Gülümsemeden önce gözleri açılıyor. "Bu ne içindi?"

"Var olmak."

Ben ona niyetle bakarken nefesi kesiliyor. Daha fazla dayanamayacağım ve gözlerindeki ifadeye bakılırsa o da dayanamayacak. Bu olmak zorunda. Bu kimyayı test etmeyi birbirimize borçluyuz. Sadece bu da değil, onun için hissediyorum. Onu hiç öpmediğim için kendimi rahat hissettiğimden çok daha fazlasını hissediyorum.

"Laney," diye sesleniyor kısa boylu esmer bir adam, elinde bir bavulla partinin kapısından içeri giriyor, gözleri panik içinde etrafı tarıyor.

"Bu Sarah, nedimelerden biri. Geç kalacak." Laney özür dileyerek bana baktı. "Töreni onunla birlikte yürütmek zorundayım. Fazla uzun sürmez. Bekler misin?"

Ellerinden birini tutuyorum ve başparmağımı elinin üstünde gezdiriyorum. Dudakları ayrılıyor. "Yapacağımı biliyorsun."

Bardan içkimi aldı ve ben eğilip fısıldarken bitirdi. "Bu iş sende."

Uzaklaştığımda gözleri kapanıyor, tüyleri diken diken oluyor. Şu anda onunla yalnız kalabilmek için her şeyi yaparım. Zamanlamaya lanet ederek, uzaklaşmadan önce bana "Teşekkür ederim" diye mırıldanıyor.

#####

Laney: Çok üzgünüm, beklediğimden uzun sürdü. Tatlı servisi yapıyor olmalılar. İşiniz bittiğinde, ben resepsiyonda olacağım, koridorun sonunda.

Anladım. Bir şey ister misin?

Hayır. Yarın elbiseme sığmayacağım. Zaten çok dar. Theo:

Çilekli kek?

Lanet olsun, Houseman. Evet, lütfen.

Tamamdır.

Sen arıların dizlerisin.

Bir elimde Laney'nin tatlısı, diğer elimde dördüncü kokteylim, düşün konukları girişte gürültülü bir şekilde seslenirken, arabalarını beklerken gecenin şenliklerinden sonra vızıldarken, kır kulübünün sessiz yarısına doğru ilerliyorum. Koridorun sonundaki odadan yumuşak country müziği yükseliyor. Sessizce kapıyı açıyorum ve Laney'yi devasa odanın diğer tarafındaki büyük sekiz masanın başında görüyorum. Topuklarını yana atmış, elindeki yarım düzine gülü koklayarak müzik eşliğinde yalınayak bir ileri bir geri sallanıyor. Varlığımı fark etmemesi için ayağımla kapıyı tutuyorum, kapıya yaslanıp onun etrafta dans edişini, açmış pembe gülleri sap sap kesip kristal vazolarla kaplı bir masanın üzerine dizişini izliyorum. Şarkıya eşlik ediyor, uzun saçları kalçalarının salınımının tersi yönde hareket ediyor. Ben tamamen sarhoşum

Onu bu şekilde görmek. Ve bunun viskinin içimi ısıtmasıyla hiçbir ilgisi yok. Birkaç gülü bir vazoya atmadan önce melodik bir daire çizerken gitar müziği havayı dolduruyor. Bir sürahi suyu kaldırıp yeni kesilmiş sapların üzerine döküyor ve beni fark ediyor, gözleri parlıyor.

"Beni mi izliyordun?"

"Evet," diyorum özür dilemeden, ona doğru ilerliyorum çünkü bunu yapmamamın imkânı yok.

Ben yaklaşırken, "Bu beni çok romantik hissettirdi," diyor. "Alabama."

"Ne?"

"Şarkı Alabama'dan. Old school country."

"Ah."

Burnunu kırıstırıyor. "Beğendin mi?"

"Hoşuna gitmesi hoşuma gidiyor."

İç geçiriyor, testi kaldırıp suyu vazolara bölüştürüyor. "Seni asla dönüştüremeyeceğim."

"Hayır, dinlemeyeceksin ama seni mutlu edecekse dinlerim."

Gözlerini benimkilere dikerek dökmeye ara veriyor. "Ne kadar tatlı bir şey söyledin."

"Tatlı demişken," diye gülümseyerek tatlısını kaldırıyorum. "Biraz rahatla ve bunu ye. İnanılmaz bir şey."

"Biliyorum. Menüde olmasını sağlayan bendim." Gözlerini koridorda gezdiriyor. "Hâlâ yapmam gereken çok şey var."

"Laney, bitene kadar kalacağım." Tatlıyı ve içkimi masaya bıraktım ve oturmasını işaret ettim.

Gergin bir şekilde kekeliyor. "Ben sadece nedimelerden biraz yardım alacaktım, ama Devin tam bir karmaşa içinde ve-"

"Laney, ben kalacağım."

"Ben halledebilirim,

sadece-" "Benden yardım

iste, Laney."

Düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Ne

soracaksın?" "Sor. Bana. için. Yardım."

Yemyeşil dudaklarının arasından sert bir nefes üflüyor.
"Bana yardım edecek misin?"

"Evet, şimdi," önündeki sandalyeyi çekiyorum, "otur."

"Gah," diyor, tatlısına bakarken. "Bu çok güzel görünüyor."

Onu sandalyeye çekiyorum ve çatalı ağzına götürerek tatlıyı kesiyorum. Teklif edilen lokmayı alıyor ve diline değer değmez gözleri kapanıyor. "Kesinlikle," diye mırıldanıyorum, eğilerek. Sandalyesini masaya yaklaştırırken tenine yayılan tüyleri yakalıyorum.

"Teşekkür ederim."

Masanın diğer tarafına geçerek, bekleyen poşet yığınının arkasına oturuyorum. "Yani, bunların içini bununla mı değiştiriyoruz?" Dolgu maddesi dolu yalıtımlı bir poşeti kaldırıyorum.

"Kesinlikle, ama kurdele zor-" kurdeleyi bütünlüğünü bozmadan çözerken bana bakıyor. "Bunu nasıl anladın?"

"Kız kardeşimin arkadaşlarından biri evlendiğinde ona yardım ettim. Kaltak işi yapmak zorunda kaldım."

"Bu orospu işi değil."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bir erkek için sıkıcı bir iş ve kız kardeşlerimin bana işkence etmeyi ne kadar sevdiğini biliyorsun."

O rekor sürede tatlısını yerken ben de poşetleri çabucak değiştiriyorum.

"Ordudaymışsın gibi yiyorsun," diye kıkırdıyorum. Yanakları kızarıyor, ben de kıkır kıkır gülüyorum. "Utaniyor musun? Seni beş dakikada yedi taco yerken gördüm."

"Kendimi domuz gibi hissettirmenin yolu,
Houseman." "Yemek yeme şekline
bayılıyorum, çok sevimli."

"Max'e azaltacağımıza dair söz verdim," diyor ağzındaki lokmayı yutarken, "iki ay önce."

"Mükemmelsin," diyorum, yarın bu saatlerde çöpe atılacağına şüphe olmayan poşetlerin etrafına dikkatlice bir kurdele daha bağlarken. "Tam bir israf. Tüm bu emek ve kimse bunu gerçekten hatırlamayacak."

Cevap vermediğinde, bana baktığını görmek için başımı kaldırıyorum.

Boğazını temizliyor. "Katılmıyorum. Ayrıntıları hatırlıyorum ve bence bu tür şeyleri özel kılan da bu."

"Sen öyle diyorsan," diyorum ve bir poşeti ona doğru sallıyorum.

"Yoğun işleri severim." Ayağa kalkıyor ve basit bir mutfak makası kullanarak birkaç gülün dikenlerini ve yapraklarını rekor bir sürede temizlemeye başlıyor.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?"

"Sekiz numaralı iş. En sevdiğim işti. Ondan da kovulmadım. Kapanmışlardı, iflas etmişlerdi. Neden başka bir yerde çiçekçi olarak iş bulmaya çalışmadım bilmiyorum, çok sevmiştim. Repodan çok daha fazla."

"Öyleyse, geri dön."

"Olabilir," diyor düşünceli bir şekilde. "Bunu gerçekten çok seviyorum. Bak," diyerek çiçeğin boyunu vazoya göre ölçüyor. "Bak, sapı kaba göre ölçmelisin, böylece dudaktan hafifçe sarkar ve sonra onları içe doğru daha uzun kesersin. Sunuma yardımcı olan şey budur. Çok fazla keserseniz çalışacak yeterli sapınız kalmaz. Tüm farkı yaratan kesimdir. Çoğu insan bunu bilmiyor."

"Büyüleyici."

"Ukala."

"Bayılıyorsun

."

"Seviyorum," diyor usulca. "Gerçekten istiyorum."

Gözlerimiz buluşuyor ve aynı kızarıklığın boynuna doğru süzüldüğünü görüyorum.

"Bazı insanlar çiçeklerin para israfı olduğunu düşünüyor ama ben onların gerçek bir hediye olduğunu düşünüyorum. Etraflarındaki her şeyi aydınlattıkları bu kısa yaşam sürelerine sahipler."

"En sevdiğin hangisi?"

Tereddüt ediyor. "Ah, karar veremiyorum. Sakın bana gülümseme!" Avuçlarımı teslimiyetle kaldırıyorum. "Bu hiç şaşırtıcı değil."

"Biliyorum. Ne diyebilirim ki? Bu benim tek gerçek zayıflığım."

"Kararsızlıktan bahsetmişken, bir dahaki sefere bana mesaj atıp Target'a, Walmart'a ya da ürün karşılığında para alışverişi yapılan herhangi bir yere gitmemi istediğinde cevabım hayır. Sonsuza kadar." Bana doğru bir gül sallıyor. "Son elektronik alışverişimizde gözlerindeki yaşları gördüm. Ama sanırım Kayıp Balık Nemo oynadıkları içindi." Bir gül kokluyor.

gülümsemesini gizlemeye çalışıyordu.

Suçlayıcı bir parmakla onu işaret ediyorum. "Alerjim var."

"Biliyorum. Tamam, tamam. Tamam, benimle alışveriş yapmanın ne kadar kötü olduğunu biliyorum" diye homurdanıyor.

"Üzülme, çoğunlukla şaka yapıyordum. Hayır, seninle bir daha alışverişe çıkmamakla ilgili kısmı kastediyorum. Gerçekten ciddiylim."

"Kapa çeneni," diyor sahte bir kızgınlıkla. "Hadi işe koyulalım, Houseman."

"Tamamen seninim." Onu dikkatle izliyorum ve ifadelerimin üzerini örtmesine bayılıyorum.

Üç saat sonra, o her masanın detaylarını tamamlarken ben boynumu kırıyorum, bembeyaz çarşaflardan düşen kalıntıları silmeden önce düzenlemeleriyle oynuyorum. Dans pistinin ortasında durup yaptığı işi kontrol ediyorum.

"Bu mükemmel."

"Gerçekten mi?" Etrafına hüznle bakarak soruyor. "Evet, gerçekten. Buraya gel."

Uzattığım elime doğru yürüyor ve bana ulaştığında tutuyor, ben de onu kendime doğru çekiyorum ve her türlü saygın arkadaşlık alanını kaldırıma atıyorum.

"Gördün mü?" Kolumu onun sırtına dolayarak, "Wicked Game "in yumuşak, kadınsı bir cover'ıyla sallanmaya başlamadan önce birbirine dolanmış ellerimizi kaldırıyorum. "Bu onların görüşü olacak."

"Bu harika," diye mırıldanıyor.

"Gerçekten öyle."

"Ben..."

"Ne?" Fısıldıyorum, onu kollarımda hissetmek hoşuma gidiyor.
"Gurur duyuyorum." Sesinde bir gülümseme var. "Bir an
i ç i n bunu başaramayacağımdan endişelendim."
"Sen yaptın. Bu profesyonel görünüyor."
"Vay canına," diyor baş döndürücü bir şekilde.
"Umarım onlar da öyle düşünüyordur."
"Düşünecekler."
Dönüp bana bakıyor. "Teşekkür ederim. Yardımınız
olmasaydı burada iki kat daha uzun süre kalırdım."
"Benim için zevk, Bayan
Cox." "Kötü bir dansçı
değilsin." "Ben
mükemmel bir
dansçıyım."
Bana sırtıyor. "Ve çok mütevazı." "O da
var."
"Bir dilim daha alçakgönüllü turta
yiyebilirsin." "Çatalımı hazırladım, nerede?"
O zaman anladım, niyetini. Bana pencereyi açıyor ve ben
de iki ayağımla pencereden atlamak üzereyim.
"Laney!" Koridorun girişinden bir ses sesleniyor ve ikimiz
de kesintinin olduğu yöne doğru bakıyoruz.
"Devin bir şekilde çantasına birkaç tane shot atmış.
Elbisesinin içinde, sarhoş, balkonda, avazı çıktığı kadar
"Bohemian Rhapsody" şarkısını söylüyor."
Laney bana şaşkın şaşkın bakıyor.
"Git," dedim, başımı sallayarak. "Yarın görüşürüz."
Onu hâlâ bırakmadım ve o da kıpırdamadı. "Sorun değil
eğer-"
"Git. Ben Devin. Bir dakika öncesine kadar ondan çok
hoşlanıyordum.
Yarın görüşürüz."
Gülümsüyor. "Tamam."
İsteksizce kolumu onun etrafından çekiyorum ve elinin
arkasını öperek uzaklaşıyorum.
"İyi geceler,
Laney." "İyi
geceler,
Theo."

**#lastnightasasinglelady #shesgoingoutwithabang
#dontdrinkandldo #policeweresummoned**

**#handcuffswerestolen #donttrythisathome
#mybestfriendswedding #livingmyrealestlife**

**Grannizm-Eğer doğru şeylere dikkat ediyorsa,
nadiren yol tarif etmeniz gerekecektir.**

OceanofPDF.com

twenty-six

Theo

"Büyük Teksas Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum. Chase, gelinini öpebilirsin."

Öpüştüklerinde Laney coşkuyla "Ahhhh," diye bağırıyor ve benimki de dahil olmak üzere birkaç kahkaha atıyor. Laney çiçeklerini havaya fırlatıyor ve fotoğrafçı deklanşöre basarken nedimelerin geri kalanı da onu takip ediyor. En iyi arkadaşı için duyduğu bulaşıcı heyecan hem duyulabilir hem de hissedilebilir.

Boku yedim.

Pembe tül elbisesi ve parlak yeni botlarıyla koridorda adımını attığı anda göğsümdeki his beni boğdu. Ve sonra benimkini bulana kadar yüzler denizini aradı, bana göz kırparken gülümsemesi daha parlaktı. Bekleyen gelin grubunun geri kalanına ulaştığında, sağdıcın açık bir niyetle onu süzdüğünü fark ettim. Hemen, onu nesneleştirme şekliyle dudaklarındaki kendini beğenmiş sırıtışı silmek istedim.

Onu pek suçlayamazdım, ıslıl ısıldı; saçları yumuşak bukleler halinde, yarı yukarı yarı aşağı, pembe taşlar ve elmaslar boynunun etrafında parıltıyor, kusursuz zeytin teninin üzerinde duruyordu. Ve o dudaklar, Tanrım, o parlak pembe dudaklar. Ama tören boyunca boğazımdaki yumruyu tutan şey beni gördüğünde kehribar rengi gözlerindeki ışıktı.

Ona gitme, onu sahiplenme ihtiyacı beni kör ediyor. Kendimi her zaman akli başında bir adam olarak görmüşümdür ama şu an dilimin ucunda bekleyen onca itiraf varken ona gitmemek için yeterince iyi bir neden bulamıyorum.

Yutkunarak, koridorda geri çekilmeye başladığında boşta kalmak için elimden geleni yapıyorum. Benim durduğum yere geldiğinde duruyor, kolunu bana doğru uzatıyor, ben de ona doğru yöneliyorum ve kolunu benimkine dolayarak yolculuğun geri kalanını onunla birlikte yapıyorum. Çift kapının eşiğini geçtiğimizde bana dönüyor, topuklarının üzerinde yükseliyor, yanağımlı öpmeden önce gözlerimi delip geçiyor. Tam konuşmak üzereydim ki, Chase ve Devin'i kucaklamak için koşmaya başladı.

"Sizi çok seviyorum çocuklar!" Geri çekilmeden önce ona sıkıca sarıldıklarında ciyaklıyor. Sonra tekrar işinin başına dönüp emir yağdırıyor. "Gidin, fotoğrafçı sizi bulmadan önce yaklaşık on dakikanız var." Devin'in buketini alır ve nedimelere döner. "Pekâlâ hanımlar, sıraya girin ve canlı görünün. Fotoğraf zamanı."

Herkes dışarı çıkarken ben kenarda duruyorum ve Laney bana dönüp başını açık kapıya doğru sallayarak bakıyor. "Geliyor musun?"

"Ben burada bekleyeceğim."

Kaşlarını çatıyor.

"Emin misin?"

"Elbette. Git hadi."

"K. Birazdan görüşürüz."

Bu 'biraz', resepsiyonun şık bir kokteyl saatinden herkesin serbest olduğu bir saate dönüşmesiyle bir saat ya da daha fazlasına dönüşür. Davete katılan herkes bütün gece 'A' oyununu oynamış gibi görünüyor. Tüm parti vızıldıyor, aşırı sevgi dolu ve bir gece kulübündeymiş gibi dans ediyor. Şimdiye kadar katıldığım en iyi düğündü.

Laney'i sadece birkaç kez gördüm ve gözlerimiz her birleştğinde göğsümden bir şimşek çıkıyor, aramızdan artık görmezden gelemeyeceğim bir enerji çatırtısı geçiyor. O kadar güzel görünüyor ki sürekli onu arıyorum, sadece

İstediğim her şeye göz ucuyla bakabiliyor ve aynı hızla kayboluyor. Boşluk kaldırılamayacak kadar fazla olduğunda, boynumu eğerek öfkeli partide ondan bir iz olup olmadığını araştırıyorum. DJ sağdıçları tanıtmak için siren sesini başlattığında rahatlıyorum. Hepsi çift kapıdan içeri giriyor, yerde bekleyen damadın yanında sıralanıyorlar. Sırtarak, çünkü yıllarca izlediğim videolardan ne olacağını biliyorum, Fergie'nin "London Bridge" şarkısı çalmaya başladığında kameramı girişe doğru kaldırıyorum, ağır bas balo salonunda çınlıyor.

Damadın ailesinin yakın bir arkadaşı olan ve sohbet ettiğim Mark, "Bu iyi olmalı," diyor, tam da damattan nefret eden sevgilisi söze girerken. "Bu çok abartılı." Çift kapı açılıyor ve Devin'i arkasında V şeklinde dizilmiş nedimeleriyle birlikte görüyorum. Toplu olarak ilk birkaç adımlarını atıp odadaki herkesin çenesinin düşmesine neden olana kadar hepsi için gerginim.

Devin pistin sahibi, kirli şarkı sözlerini damadına söylüyor, gözleri sadece onu görüyor, kışını sallarken elbisesi hafifçe kalkıyor ve ona doğru ilerliyor. Göz kamaştırıcı görünüyor ve onu izlerken nasıl hissettiğini sadece hayal edebiliyorum.

"Bayanlar ve Baylar, Bayan Chase Hart!"

Laney onun arkasında daha iyi görünmeye başladığında kalabalık çılgına dönüyor ve hepsi sanki yıllardır yapıyorlarmış gibi senkronize bir şekilde dans ediyor. Vücudunu sağa sola oynatırken çok seksi görünüyor, salınımını taşımak için botlarını dışarı çıkarıyor. Sanki bu onların işiymiş gibi dans etmelerini izlerken kalbim göğsümde acıyla çarpıyor.

"Tamam, kabul ediyorum, bu iyi," diyor Hatorade yanımda. "Evet, öyle," diye fısıldıyorum, gözlerimi çizmeli seksi ıslak rüyadan ayıramıyorum. Benim için dünyadaki tek kız

ilgili.

"Bayanlar ve baylar, baş nedime, Elaine Renee Cox!"

Tam adından nefret ettiğini bildiğim için sırtıyorum ama isimleri teker teker söylenirken gelin partisinin geri kalanıyla birlikte adım atarken bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

Devin sonunda Chase'e ulaştığında, Chase kollarını açmış onu bekliyor ve Devin de kollarına atlıyor. Onun ağzını yalayıp yutuyor, odanın geri kalanı alkış tutarken içimden bir şey kopuyor ve baş nedimeye doğru bir hamle yapıyorum.

Laney ona ulaşmadan hemen önce beni görüyor ve elini tutarak onu çıkışa doğru yönlendiriyorum.

"Aman Tanrım, elbisem külotumun içine sıkışmış, değil mi? Aşağıda çok fazla hava hissettiğimi sandım" diyor, bana ayak uydurmak için arkamda debeleniyor.

Tek bir kelime bile edemedi, onu vızıldayan Teksaslıların sonsuz kalabalığına doğru sürüklüyorum.

"Theo, nereye gidiyoruz, sorun ne?"

Resepsiyonun dışında, salonda onu duvara yaslıyorum, çenesini kavriyorum ve ağzımı onunkine yapıştırmadan hemen önce nefesinin kesildiğini duyuyorum. Bu cesur bir ifade ve bunu düğünün sarhoş yarısının önünde yapıyorum, verecek hiçbir sikim yok. Bana kalırsa dudaklarımız birbirine değdiği anda hiçbir şey bize dokunamaz.

Şaşkınlığını yakalayıp bunu kullanarak dilimi onunkine doğru kaydırıyorum ve beni içeri çekmek için ceketimin üstünü yumruklarken açılarak tam erişimime izin veriyor. Rahatlama beni kısa süreliğine kaplıyor ve onu itirafımı öpüyorum. Sakladığım her şeyi, hissettiğim her şeyi ona göstermek için onu uzun uzun ve sertçe öpüyorum. Onu o kadar derinden öpüyorum ki, kendimi ayırıp ayıramayacağımdan emin olamıyorum. Bana yapışıyor, dilimi tekrar ve tekrar soktuğumda gevşiyor, kalbim yükseliyor, dayanılmaz derecede sertleşirken başım şaşırtıcı derecede sakinleşiyor. Onu ne kadar çok istediğimi göstermek için bacağını biraz yukarı kaldırıp ona sürtünürken, o da aynı şevkle beni öpüyor.

Sonunda uzaklaştığımda, ona cesurca bakıyorum ve geniş gözlü bir şaşkınlık görüyorum.

"Bunu yaptığım için özür dilemeyeceğim."

"Özür dilemeye gerek yok," diyor, sesi hırıltılı ve şehvet dolu.

"Bunu uzun zaman önce yapmalıydım."

"Yapmanı istedim, gerçekten." Omzumun üzerinden gergin bir bakış fırlattı. "Bunu yaptığın için çok mutluyum."

Başımı eğiyorum, böylece göz hizasına geliyoruz, bakışlarım onunkilere odaklanıyor. "Bir şey hissediyorum ama-"

"Annem bir metre ötede duruyor." Başımı omzuna koyuyorum ve kıkırdamama engel olamıyorum.

"Siktir." Pantolonumdaki çadır nedeniyle zaman kazanmak için başımı çevirdiğimde, Laney'nin daha yaşlı bir kopyasının her an kalbinin durmasını bekliyormuş gibi göğsünü tuttuğunu görüyorum. Bir elimle Laney'nin elini tutarken, diğer elimle de kaşları saç çizgisine kadar inen annesinin bakışlarıyla karşılaşmadan bir saniye önce kızgın sikimi düzeltiyorum. Muhtemelen kızının böyle öpüldüğünü hiç görmemiştir. Ve gözlerinin yüzümde kalması için Tanrı'ya dua ediyorum.

"Anne," Laney'nin sesi biz yaklaşırken gıcırıyor. "Bu Theo Houseman."

Gözlerini kızına diyor. "Sadece arkadaş, ha?"

"Şey," diye araya girdiğim anda gözleri bana odaklandı, "Sonunda sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Cox."

"Az önce dilinizle kızımın bademciklerine masaj yaptınız Bay Houseman ve onun dudak parlaticısını sürdürdünüz. Ara beni, Deidra."

Dudaklarımdaki parıltıyı sildim. "Evet, hanımefendi."

"Ee," diyor, sanki aramızdaki gayrimeşru görüntüyü çıkarmak istercesine başını sallayarak. "Bütün arkadaşlarını bu şekilde mi öpüyorsun?"

"Hayır, hanımefendi."

"Anlıyorum." Bakışlarını kızının üzerinde yoğunlaştırıyor. "Laney senin hakkında iyi şeyler söylemekten başka bir şey yapmadı."

"Ben de ondan çok hoşlanıyorum." "Bu çok açık."

"Anne!"

"Özür dilerim hanımefendi, onu savunmak için söylüyorum, o öpücük benim üzerimdeydi."

"Kendinizi öpmediğinize eminim."

"Anne, seni kapıdan atmama dört saniye kaldı," Laney'nin yüzü daha önce hiç görmediğim bir kırmızı tonuna büründü.

Sessiz bir çekişme başlar. Bu ikisinin gücü çok kuvvetli.

"Ben eve gelene kadar PDA konusunda rahat ol lütfen," diyerek yanımdan geçip şampanya aldı ve salonun kapısını açtı. "Memnun oldum, Theo."

"Siz de bayan Deidra."

İkimize de beklentiyle bakıyor. "Gelecek hafta sizi akşam yemeğine bekliyorum."

"Dört gözle bekliyorum," diyorum, tam kapı arkasından kapanırken ve Laney ile ben kahkahalara boğulurken.

#herbestfriendswedding

#getdowngirlgoheadgetdown #justmarried

#cantlookaway #thisgirlisfire #livingourrealestlife

**Grannizm-Sigara içmeyin, ama içerseniz, seksin buna
değdiğinden emin olun.**

OceanofPDF.com

twenty-seven

Laney

Eğer rüyalarım arasında seçim yapma şansım olsaydı, şu anda yaşadığım rüyayı seçeceğime eminim. Theo kollarını bana dolamış, Devin ve Chase balayı için ayrıldıktan sadece birkaç dakika sonra dans pistindeyiz. Kollarım boynunda, gözlerindeki bakışa karşı güçsüz kalıyorum. Tek istediğim dudaklarını tekrar hissetmek. Ama beni salonda öptüğünden beri zaman kazanmaya çalışıyorduk, annemin hatırı için PG'yi korumaya çalışıyorduk ve birbirimizden asla uzaklaşmıyorduk. Son birkaç saat içinde, Theo'nun beni nedimelerle yaptığım bir sohbetten sözsüz bir şekilde koparıp dans pistine götürdüğü ve sonunda bana iki adımlık dansımı bahsettiği dakikaya kadar aramızdaki mesafeyi korumuştuk. Ve itiraf etmeliyim ki bu işte hiç de fena değildi. Biz kendimizden geçmiş bir şekilde dans ederken müzik yavaş ve boğucu bir hal alıyor, artık çekimden kaçamıyoruz.

"Küçük konuşmalar şu anda aptalca görünüyor," diye fısıldıyorum hararetle. "Bu biz değiliz."

Başparmağı sırtımı okşarken "Hayır, değil" diyorum.

"Gergin misin?" Sıcak kahverengi gözlerini gözlerime dikerek soruyor.

Parmaklarımı ensesindeki nemli saçlarda gezdiriyorum.

"Hayır. Belki biraz. Bu biraz ağırlaştı, değil mi?"

Alt dudağını kısa bir süre ısıırıyor ve başını sallıyor. "Evet." "Ne yapıyoruz biz?"

"Bilmiyorum. Durmak mı istiyorsun?"

"Beni al," diyorum tereddüt
etmeden. Kaşları kalktı. "Seni almak
mı?"

"Beni hemen bu gece nerede uyumayı planlıyorsan oraya
götür."

#####

Eve dönüş yolculuğu sessiz geçti, aramızdaki hava barutla o kadar yoğun ki tadını alabiliyorum. O sürdükçe açlığım daha da artıyor. Parmaklarımız birbirine dolanıyor, özlem dolu bakışlar atıyoruz ve sonunda ben baştan çıkıp elini elbisemin eteklerine götürüyorum. Ben koltukta arkama yaslanırken, göğsüm ihtiyaçla inip kalkarken o da ipucunu alıp bacaklarıma doğru kaydırıyor. Profilini incelediğimde, kalbim beklentiyle göğsüme çarparken o çıldırtıcı derecede sakın görünüyor. Ama ışıklarda fren yapıp bana doğru eğildiğinde onun da aynı şeyleri düşündüğünden hiç şüphem yok. Onunla yarı yolda buluşuyorum, dudaklarımız kilitleniyor, dili sokuluyor, yutuyor, sıcak bir avuç içi uyluğuma doğru kayıyor ve parmaklarını külotumun yan tarafına doğru fırçalıyor. "Elbiseni kaldır," diye huysuzca ağzıma emrediyor ve ben de ona daha iyi erişim sağlamak için tülü çekerek itaat ediyorum.

Ağzına doğru inleyerek saçlarını kavriyorum ve onu hevesle öpüyorum. Parmaklarını iç çamaşırimın lastiğinin altından geçiriyor ve beni utanç verici bir şekilde sırlıslık buluyor.

Işık yeşile döndüğünde öpüşmemizi kesiyor ve gaza basıp bizi mahallesine giden boş yola fırlatıyor. Parmaklarını çekiyor, parmaklarını kabaca yana doğru hareket ettirmeden ve kalın bir parmağını içime daldırmadan önce parmak eklemlerini merkezim boyunca fırçalıyor. Adını haykırırken sırtımı koltuğa yaslıyorum, elini kavriyorum, boğazından bir inilti çıkarken onu daha fazlası için

zorluyorum.

"Theo," diye inliyorum, caddeden aşığı uçarken daha da genişliyorum.

Bir parmağını daha ekliyor, seksimin tamamını kavlıyor, daha derine sokmak için koltuğunda öne doğru eğiliyor.

"Theo, acele et," diye mırıldanıyorum, onun dokunuşunda kayboluyorum.

Bir eliyle beni yönlendirirken diğeri eliyle aklımı başımdan alıyor. Avucunun sürtünmesi onun yanında titremeye başlamama neden oluyor. Kendimi o kadar kontrolsüz hissediyorum ki eline sürtünüyorum. Orgazmım yaklaşıyor.

Parmaklarını yavaşlatır ve başını sallar. "Henüz değil." "Theo!"

"Siktir," diye homurdanıyor, bir dönüş daha yapıyor ve kaldırıma park ediyor.

Haftalardır bastırdığımız cinsel gerilim birbirine karışmış dillerimizde oynasırken konsolunun üzerinde çarpışıyoruz. İkimiz de o kadar kontrolden çıkmışız ki kimin ne inlediğini anlayamıyorum. Ellerimiz boğuşurken, pantolonunun içindeki kalın, taş gibi sikini örtüyorum ve temas edince sarsılıyor.

"Sadece bir dakika uzaktayız," diyor ben poposunu ısıtırken. dudak.

"Sabırsızlanıyorum."

"Laney-"

"Lütfen, Theo, dokun bana."

"Kahretsin," diyor elini elbisemin altına sokarak Külotumu kenara çekip parmaklarını içime sokmadan önce. Neredeyse ağzının içinde çığlık atacaktım.

Elinde titrerken dilini sokuyor, parmaklarını G'm boyunca ileri geri gezdiriyor, ta ki başparmağıyla klitorisimi okşadığında patlayana kadar. Ağzını benimkine yapıştırıyor, orgazmımın ilkinin diliyle yakalıyor ve sonra öpüşmemizi kesip dağılmamı izliyor, nefesim kısa soluklarla çıkıyor. Çenemi kavlıyor ve her saniyenin tadını çıkarırken parmakları benden her ons zevki sağlıyor. Ter içinde kalmış bir halde, sırlıklam parmaklarını külotumdan çekerken bitkin bir halde koltuğuma geri gömölüyorum

ve yalayarak temizlemeden önce bir tanesini alt dudağında gezdiriyor. O kadar seksi ki, başka bir öpücük için onu kendime çekmeden duramıyorum. Yavaşça, yoğun bir şekilde itiyor ve bu sırada ateşimi yeniden körüklüyor.

Az önce beni memnun ettiği elini kaldırarak avucunu tekrar tekrar öpüyorum ve sonra ters çevirip dudaklarımı arkasına bastırıp tutuyorum. Elini çekip yanağımı okşuyor ve ben koltuğumda sersemlemiş bir şekilde otururken düşüncelerimi okuyor. "Bekle, Laney," diye mırıldanıyor, sonra beni dudaklarımdan öpüyor ve arabayı sürmek için koltuğuna geri dönüyor.

Evine gitmek için iki sokaktan geçerken şaşkınlıkla ona bakıyorum. Neyse ki garaj yolu boş ve bu mahremiyet için minnettarım.

Arabadan inip yanıma geliyor ve bana elini uzatıyor. Serin havaya doğru adım atarken ona doğru eğiliyorum, alnım omzuna değiyor. İkimiz de ne olacağını biliyoruz ve bir parçam, o an ne kadar inanılmaz hissettirirse hissettirsin, hala sonrasında korkuyor. Daha fazlasını istiyorum ama onu kaybetmektense onsuz olmayı tercih ederim. Beni kollarında titreten şey korku. Hayatımda hiç bu kadar çok şeyi aynı anda hissetmemiştim. Tutku, şehvet, korku, acı, ihtiyaç, umut.

Yine düşüncelerimi okuyor, sesi istekle hırçınlaşıyor. "Yapmak zorunda değiliz. Asla istemem-"

"Theo," diyorum yalvarırcasına ve onu sıkıca kendime çekiyorum. Beni ön kapıdan geçirip merdivenlerden yukarı çıkarmadan önce şakağıma bir öpücük konduruyor.

twenty-eight

Laney

Kapı arkamdan kapanıyor ve yatak odasının ortasında, yatağının ayak ucunda duruyorum. O kadar tahrik olmuşum ki sanki üzerimde felç edici bir etkisi yokmuş gibi davranmamın imkânı yoktu. Daha önce hiçbir erkek beni öptükten sonra bana onun baktığı gibi bakmamıştı. Arkamdaki sessizlikle ona dönmek için hareket ediyorum ama dudakları inmeden hemen önce boynumdaki saçları iten nazik bir el tarafından durduruluyorum. Yumuşak öpücüğünü ve dilini boynumun her santimini bir taraftan diğerine nazikçe gezdirirken inleyerek ona sarılıyorum. Ben kalçalarımı birbirine sürterken acele etmiyor, aradaki zonklama dayanılmaz hale geliyor.

"Theo," diye mırıldanıyorum o yalamaya ve emmeye devam ederken, basınç yavaşça artıyor, ta ki ben onun tapınmasına kapılana, bacaklarım altımda işe yaramaz hale gelene kadar. "Çok sessiz ve içimden bir ses birazdan gürültü yapacağımı söylüyor."

"Yalnızız."

"Biliyorum... ama yine de."

Göğsümde ve kollarımda tüylerimin diken diken olmasına neden olan bir kıkırdama çıkarırken göğsü arkamdan bana çarpıyor. "Sıkı tutun. Kımıldama."

"Öyle bir ihtimal yok," diye fısıldıyorum, sesim tanınmaz halde. Dokunuşunu hâlâ her yerde hissedebiliyorum.

Saniyeler içinde hafif bir müzik havayı dolduruyor ve baştan çıkarıcılığına devam ederken geri dönüyor, daha sıkı kavıyor. Dişleriyle derimi nazikçe çekerken benimle mükemmel bir şekilde oynuyor.

yumuşak ısırığını dilinin hevesli hareketleriyle yatıştırıyor. O kadar ıslağım ki sırtımdaki sert çıkıntıyı hissetmemesem utanırdım. Boynumun kenarını ısıyor, saçlarımı kavıyor ve beni daha da açmak için nazikçe çekerken ben de karşılık olarak inliyorum.

"Uzun zamandır bu boynu öpmek istiyordum," sözleri elbisemi kaldırıp beni avuçlarken ve sikini daha sert bastırırken aç bir aceleyle çıkıyor, "bu her zaman zor, sadece seni istemekten." Bir parmağını külotumun içine sokuyor ve parmağının ucunu klitorisimin üzerinde gezdiriyor, boynumu geriye doğru bükerek ağzımı alıyor. Dilleri dans ediyor, ustalıkla merkezimle oynuyor, beni mükemmel miktarda basınçla ovuyor, böylece ağzında inliyorum. Sonra dizlerinin üzerine çöküyor, sıcak ellerini kalçalarımın yukarı kaydırmadan önce botlarımı teker teker çıkarıyor. Dudakları her yerde, baldırlarımda, dizlerimin arkasındaki deride, sonra uyluklarımın üst kısımlarında geziniyor ve klitorisime dil dolu bir öpücük kondurmadan bir saniye önce nefesini bacaklarımın arasında hissediyorum. Elbisemin altında çalışırken dizlerimin bağı çözülüyor, beni külotumun üzerinden ustalıkla yalıyor, başka bir orgazm oluşurken kalbim gümbür gümbür atıyor.

"Theo."

Dilinin uzun darbesini hissetmeden önce külotumu bir nefes kadar yana kaydırıyor.

"Theo!"

"Sadece bir tadımlık," diye mırıldanıyor, ben titrek bacaklarımın üzerinde dengede durmaya çalışırken dili tekrar dışarı çıkıyor. Ve sonra sırtımda, beni sarıyor, kesik kesik nefeslerim hızla geliyor. Fermuarımı yavaşça indirdikten sonra elbisem ayaklarımın dibinde gölleniyor ve iç çamaşırım dışında çıplak kalıyorum; beni yüzüne çeviriyor, ağzı yine benimkinde, açlığı dilinin her hamlesinde belli oluyor.

İşte o zaman beni kucaklayıp yatağının ortasına yatırana kadar kollarında kıvrılıyorum. Tamamen **i m r e n i l m i ş**, tapılmış hissediyorum ve bu bağımlılık yapıyor.

İçgüdüsel olarak ellerim yukarı kalkıyor, saçlarına dolanıyor ve onu kendime çekip inkar edilemez bir ihtiyaçla öpüyorum.

Geri çekildiğinde, bana bir soruyla bakıyor.

"Evet, evet, Tanrım, evet," diye haykırıyorum, ceketini ve kravatını çıkarmasına yardım etmek için ayağa kalkıyorum ve gömleğinin düğmelerini teker teker ilikleyip yere atıyorum. Parmaklarımı göğsünün sert duvarı boyunca izliyorum, kollarını dokunuşumla kaplamadan önce ortasındaki küçük saç parçasını okşuyorum. Zayıf olmasına rağmen hatları belirgin, ince kas kıvrımları pazılarını vurguluyor. Onu incelemek kolay bir iş; uzun dalgalı saçları, koyu renk gözleri, hafif geniş Roma burnu, şehvetli dolgun dudakları. Ayaklarının üzerinde durmuş, yatağında üzerimde geziniyor.

"Çok güzelsin."

Parmağıyla meme ucumun izini sürüyor ve sonra eğilip ağzıyla yakalıyor.

"Çok mükemmel," diye mırıldanıyor, gözlerini benimkilere kaldırırken şehvetle parlıyor.

"Theo, seni içeride istiyorum. Seni her yerde istiyorum."

Emriyle birlikte gözleri kararıyor. "Tekrar söyle, Laney."

"Seni istiyorum Theo, hem de çok."

Ben pantolonunun düğmelerini açıp onu külotundan kurtarıırken o başucundaki çekmeceye uzanıyor ve bir prezervatif çıkarıyor. Ağzım sulanarak sikine bakıyorum ve başparmağımla ucunu okşuyorum. Gözleri kapanıyor ve göğsünü, boynunu öpmek için ayağa kalkıyorum ve onu ağızma geri çekiyorum. Elimi çekip bırakmadan önce iyice tadıma bakıyor.

"Bunun sürmesini istiyorum."

Beni çözerken başımı sallıyorum, iç çamaşırlarımı yavaşça çıkarırken fırtınalı gözler benimkileri delip geçiyor. Onu yatağa geri itmeme ve kendimi onunla doldurmamak için elimden gelen tek şey bu.

Bacaklarımı açıyor, gözleri vücudumda takdirle geziniyor, beni içine çekiyor. "Bunun hakkında düşündüm,

seni böyle defalarca düşündüm." Parmaklarıyla tenimi, yanlarımı okşuyor. Beni şaşırtarak boynumdan tutup kaldırıyor ve beni ağzına götürüyor, beni nazikçe yastığına yaslamadan önce hayatımı öpüyor. Sonra ayağa kalkıyor ve durduğu yerden bana hayranlıkla bakıyor, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp kendini tamamen açıyor, boxer'ını da pantolonuyla birlikte çıkarıp yere atıyor.

O çok güzel ve bana bakışı yavaş yavaş nefesimi kesiyor, ta ki ben onun yoğun ilgisinde boğulana kadar. Bu duyguyu kaybetmemek için havadan vazgeçebilirim. Bunu kaybetmemek için her şeyi verirdim.

Prezervatifi taktıktan sonra yattığım yerden ona uzanıyorum, dudakları, ağzı, öpücüğü, sarhoş edici dokunuşu için ölüyorum. Tamamen çıplak, dizlerimi ayırıyor, bakışlarını benimkilere kilitlerken sıcak elleri keşfediyor. "Bunu yaparsak, geri dönüşü olmaz."

Burnuyla klitorisimi dürtmeden önce iki elini baldırlarımdan merkezime doğru kaydırduğında yanıt verecek zamanım olmuyor.

"Aman Tanrım," diyorum ve ısırarak için yanımdaki yastığı tutuyorum. Beni öfkeyle yaladıktan sonra uzanıp onu elimden çekip alıyor. Yalama arasında konuşuyor.

"İ." Yala. "İstiyorum." Yala. "İçin." Lick. "Duymak." Yala, yala, dürt. "Sen."

Ağzını hissettiğimde ağlamaya çok yakınım. O kadar zahmetsiz ki, sanki bir titreşim gibi beni öyle bir hassasiyetle yalıyor ki, inilti içinde patlıyorum, saçlarını koparıırken kalçalarım başını sıkıyor. Ben bir pantolon ve gözyaşı havuzuna dönüşene kadar emmeye devam ediyor. Tatmin olduktan sonra, her bir meme ucunu yalamadan önce göğüslerimi avuçlayarak vücudumdaki sarhoş edici keşfine devam ediyor, kalçalarımın arasına yerleşmeden ve ağzımı talep etmeden önce öpücüğünü boynuma kadar takip ediyor.

"Seni çok istiyorum," diye mırıldanıyor. Tüm bedenim sırtımın kavisiyle karşılık veriyor ve o sivri bir meme ucunu ağzına almadan önce açgözlülükle dilini emiyorum.

"Çok hazırım, lütfen," diye fısıldıyorum kısık sesle. "Şimdi, Theo, Lütfen."

Kendini girişime yerleştirmeden önce bir ön kolunu kaldırıyor, gözleri alev alıyor, yavaşça bastırmaya başlarken ağzı açılıyor. İstesem de başka tarafa bakamıyorum, yüz hatlarının kıvrımı çok güzel. Hem uzun hem de kalın ve yavaşça içeri girerken her santimini hissedebiliyorum, gözleri sıvı bir siyaha dönüşüyor. O zaman titrediğini fark ediyorum.

O da en az benim kadar gergin.

İçime giriyor, vücudumdaki tüm nefesi çalıyor.

"Kahretsin," diye homurdanıyor ve yüz ifademi tartmak için aşağıya bakıyor.

"Sadece çekil," diye nefes nefese kaldım. "Sadece hareket et."

Tekrar yapabiliriz.

Sonsuza kadar burada kalabiliriz. Theo, yürü."

Ve öyle de yapıyor. Alnını benimkine bastırarak kendini kabzasına kadar gömüyor.

Hayatımda hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti ve o kendini sabitlemeye çalışırken ben de fısıldıyorum.

"Hareket et," diye ısrar ediyorum, bacaklarımı onun etrafında kilitliyorum. Geri çekilerek daha sert bastırıyor ve ikimiz de birbirimize haykırıyoruz. "Tanrım," diye homurdanırken omzunu ısııyorum,

Laney."

Tamamen oturana kadar etrafına gerildiğimde, yavaşça dışarı çıkıyor ve geri giriyor. Ve sonra hareket ediyoruz, onun itişlerini karşılıyorum, aç öpücükler ve inlemeler değiş tokuş ederken tenimiz tokat atıyor. Açlık ikimizi de yakaladığında ağızlarımız birbirine yapışıyor. Göğüslerimiz çarpışıyor, bir ihtiyaç nöbetine giriyoruz. Onun inanılmaz hissiyle boğuşurken, nefeslerimi, inlemelerimi kontrol edemiyorum, hiçbir şeyi kontrol edemiyorum, bu yüzden bırakıyorum ve her şeyi hissediyorum.

"Yapamam," dedi ağzımın içine, "bekle."

Artık dayanamayıp teslim olana kadar defalarca çarpışırken, "Gel," diye onu teşvik ediyorum.

Uzun ve yüksek sesle boşalıyor, yüz hatları geriliyor, ağzı güzelce ayrılıyor, gözleri merakla doluyor ve sonra üstüme yığılıyor.

Bacaklarımı ona dolayarak bir elimle saçlarını yoluyor, diğer elimle de sırtının genişliğini ovuyorum. Kendimi hiç kimseye şu anda hissettiğim kadar yakın hissetmemiştim.

"Bu mükemmeldi," diye mırıldandım. "Ama bunu zaten biliyorsun. Kimyamızdan A artı alıyoruz, Houseman."

Gülümsemesini göğsümde hissedebiliyorum. "Seni eziyor muyum?" Benden uzaklaşmaya çalışarak soruyor. Bacaklarımla onu kendime kilitliyorum. "Kal."

Memnun, her nefes verişini, yavaşça sallanışını, çarpan kalbini ve uzuvlarıma yayılan bulanık sıcaklığı hissediyorum. Ben konuşmadan önce birkaç dakika boyunca nefessiz ve doygun bir şekilde yatıyoruz.

"Ne aptalım," diye mırıldanıyorum saçlarına doğru. "Kim?"

"Nora. O dünyadaki en aptal kadın ve bunun için Lort'a şükürler olsun."

İtirazıma rağmen kıkırdarak geri çekiliyor ve bana bakıyor. "Onunla bu kadar iyi olmazdı."

"Hayır mı?" Bana emin bir şekilde bakarken gülümseyerek soruyorum.

"Hayır, hepsi bizdik," diyor, beni hem okşamak hem de tapmak için sıcak elleriyle sarıyor. "Çok yumuşak," diyor göğüslerimin arasına bir öpücük kondurmadan önce.

Ben onun tenini okşarken odayı bir melodi dolduruyor ve parmaklarının uçları vücudumun kenarlarını okşuyor.

"Bu şarkıyı seviyorum. Nedir bu?" "John Lennon. "Oh My Love."

Keşfedici parmaklarıyla her yerimi nazikçe okşarken sükûnete gömülüyoruz.

"Çok güzel."

"Öyle. Bunlar Yoko günleri."

"Oh?"

"Evet. Çoğu insan onun Mesih karşıtı olduğunu düşünüyor, ama en çok hatırlandığı şarkı olan "Imagine "ı biliyor musunuz?"

"Evet, biliyorum."

"Şey, bu fikri onun şiir kitaplarından birinden almış."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ona ilham verdi. Kimse onları gerçekten anlamıyordu ama bu önemli değildi ve onlar da bunu umursamıyordu çünkü birbirlerini anlıyorlardı."

"Bizim gibi."

Ağzının kenarıyla birlikte başını kaldırıyor. "Evet, biraz bizim gibi." Eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Ben temizlenmeye gidiyorum." Geçici kilo kaybının yasını tutuyorum ama banyoya doğru yürürken çıplak kışına hayranlıkla bakıyorum. Yatağa geri dönüp beni kendine çekmeden önce prezervatifin atıldığını ve suyun aktığını duyuyorum, böylece bacağım karnına asılıyor. Tembel parmaklarıyla saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken başımı göğsüne yaslıyorum. Sözsüz bir şekilde bana bakıyor, ben de başımı eğip ona bakıyorum.

"Bugün işler kesinlikle ciddi bir şekilde değişti." "Mmm."

"Mmm?"

"Mm-hmm."

"Seksten sonra pek konuşmuyorsun, ha?"

"Durum öyle görünüyor. Ama yaklaşık iki dakika sonra tekrar seks yapacağız. QT," diyor parmaklarını dudaklarıma bastırarak. "Gücünü sakla."

Göğsüne doğru kıkırdıyorum. "Burada şikayet yok. Sanırım şimdi kaybettiğin zamanı telafi etme şansın var?"

"Sadece seninle," diye garanti veriyor.

"Ben de bundan şikayetçi olmayacağım."

Dudaklarımı almak için yavaşça eğilmeden önce aramızda anlayış geçiyor. Son anda başımı çevirip onu reddediyorum, bu da bana bir kaş çatma kazandırıyor.

Dudağımı ısırarak, büyüyen ereksiyonunu elimle kavıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Seni öpmek istediğim yerden değil, Houseman." Dudaklarımı yalıyorum ve gözlerimi büyütüyorum. "Benim sıram."

İnliyor, ben göğsünden uzaklaşırken kalçalarının dürtüsel itişiyile elimi dolduruyor, vücuduna dil dolu öpücükler konduruyor, saçlarım arkamdan geliyor. Saç tellerimi avucunun içine alıyor ve onları yolumdan çekerek bana merakla bakıyor.

Onu elimde pompalıyorum ve gözleri kapanıyor. Aletinin kaya gibi sert kaslarının üzerindeki ipeksi teni, onu ağzıma alırken bacaklarımın arasında nabzın geri dönmesine neden oluyor. Elleriyle yüzümü sevgi dolu bir okşayışla izlerken vücudu bu hisle sarsılıyor. Dilimle lezzetli çevresini yalarken, dişlerinin arasından tıslarken çuvalını avuçluyorum.

Sert bir nefes veriyor, elleri yüzümü sevgiyle okşamaya devam ederken gözleri bu samimi eylemi iliklerine kadar hissediyor. Acele etmiyorum, onu yalıyor ve emiyorum, başparmağımı torbasının altına bastırmaya özen gösteriyorum, bu da dudaklarından hırıltı gibi bir şey çıkmadan önce şaşkınlıkla zıplamasına neden oluyor. Ben emdikçe o da elleriyle daha fazla ilgi gösteriyor ve yapması gereken iş bendeyken bana tapıldığını hissettirmesine bayılıyorum.

Son bir çekişle onu kilitli çenemden bir patlamayla kurtarıyorum ve tepkisini ölçmek için dikkatimi yukarıda yattığı yere veriyorum. Küçük bir gülümseme, şehvet dolu meraklı gözler ve başparmağıyla alt dudağımın üzerinde gezinmeden önce yanağıma hafifçe vurduğu parmak eklemleriyle karşılaşıyorum.

"Bu çok iyi hissettirdi."

Uyluklarına masaj yaparken dilimi çıkarıp onu kökünden ucuna kadar yalıyorum ve gözlerinin parlamışını izliyorum.

"O resmi asla aklımdan çıkaramayacağım."

Elimle pompalayarak, onu tamamen ağzıma çekmeden önce bacağına masaj yapıyorum. Yüzündeki o ifadeyi mümkün olduğunca uzun süre korumak istemenin ötesinde bir planım yok. "Laney," diye mırıldanıyor, hareketlerimi nazikçe yavaşlatarak

Ellerini. "Seni tekrar istiyorum, tamam mı?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak. Uzanıp komodinin üzerindeki şeritten bir prezervatif daha alıyor, ben de ondan alıp yavaşça takıyorum. Ben onun üzerine çıkıp kendimi konumlandırmadan önce ikimiz de sikiinin lateksin içinde hazır bir şekilde nabız atışını izliyoruz. Kalçalarımı kavırıyor, sertçe nefes veriyor, ben onun üzerine çökerken yüz hatları güzelce kıvrılıyor.

Yüzündeki hayranlık ifadesiyle duygularım kabarıyor, tam adımı fısıldarken gözlerimi kapatıyorum. Gözlerimde hissettiklerimi görürse, işim biter.

Yüzümü avuçlamadan önce parmağıyla meme ucumun izini sürüyor. "Laney."

Kendimi çarpışmaya hazırlayarak yavaşça açıyorum ve tüm bedenim titriyor. Benimle birlikte, tamamen ve tamamen bağlantımızın içinde kaybolmuş.

Sınıra kadar doluyum, rahatsızlığımı biraz olsun hafifletmek için ona doğru eğiliyorum ve saçlarım yüzüne düşüyor. Her hareketimi izliyor, kendinden geçmiş, hevesli, gözlerindeki şehvet sarhoşu bakış benim yeni uyuşturucum.

Bana verdiği tepkiye doyamıyorum ve bunun hiç değişmemesi için dua ediyorum.

"Çok iyi hissediyorsun," diye mırıldanıyor ve kalçalarımı tutuyor, böylece eşikteyim. İyi seks yaptım, kirli seks yaptım ama hiç böyle bir seks yapmamıştım. Duygularım her yerde, yabancı ve bağımlılık yapıcı.

Panikleyerek ona daha hızlı biniyorum, kalbim yeni gerçekliğimle boğuşuyor. Boynumun arkasını kavrayan Theo beni dudaklarından bir santim uzağa çekiyor ve beni onunla yaşadığım bu ana geri dönmeye zorluyor. "Kendine güven," diye fısıldıyor kısık sesle, "bana güven."

Ağzımızı kapatıyor, rahatlamamı sağlıyor ve ben kayboluyorum.

twenty-nine

Theo

Seviştik, kulağa ne kadar klişe gelse de bunun için başka bir kelime yok, hiç yok. Seks değildi ve sikişmek için fazla samimiydi. Belki üçüncü ya da dördüncü kez sevişme sayılabilirdi. Onlar sözden çok pornoydu ama ikimizin de itirazı yoktu. Onu ilk kez ateşlediğimde beceriksizce davranmıştım ve Tanrı'ya şükretmiştim ki yıllarca süren ön sevişme bana gerçekten çok iyi gelmişti. Laney'nin inlemeleri gerisini yönlendirmişti. Ve bu yönlendirmenin bir kısmı da dün gece binlerce kez öptüğüm tatlı ama pis ağzından gelmişti. Ve bu geceyi hayatımın sonuna kadar hatırlayacağım.

"Günaydın," diyor mutfağın girişinden usulca.

Dönüp evin içinde başka yaşam belirtisi ararken görüyorum onu.

"Bu geceye kadar yalnızız."

"Öyle mi?" Utana sıkıla soruyor.

"Evet, otursana. Fransız tostı yapıyorum." "ok güzel kokuyor."

Bana doğru ilerlerken yanakları kızarıyor, tenine kıpkırmızı bir allık yerleşiyor.

"Dün gece ikimiz de ayıktık," diyorum, yeterince yaklaştığında onu kendime çekerek parmağımı yanağında gezdiriyorum. "Peki, bu allık da neyin nesi?"

"Bilmiyorum."

Eğilip dudaklarına yapışıyorum ve o da beni acilen hararetle öpüyor. Tedirginliğini hissederek onu iyice öpüyorum, sonra geri çekilip gözlerini yakalıyorum. "Kes şunu."

"Neyi durdurayım?"

"Bu garip olmak zorunda değil."

"Garipleştiriyorsun."

"Rahatsız oluyorsun. Bunu istemiyorum."

Endişeli gözlerle bana bakıyor. "O zaman beni yatakta bırakmamalıydın, korkup korkmadığını merak ediyordum."

"Kahretsin, özür dilerim. Sana kahvaltı hazırlamak istemiştin. Ve açıkça, Korkmuyorum."

Tost tabağına doğru başını sallıyor. "İki kişi için koca bir ekmek torbası dolusu Fransız tostı yapmışsın."

"Yarısını yerken beni izle."

"Hepsi bu kadar olduğuna emin misin?" Gözlerini etrafta gezdirerek soruyor.

"Laney," ocağı kapatıyorum, dolaba yaslanıyorum ve onu bacaklarımın arasına çekiyorum. "Asla ama asla pişman olmayacağım. Asla."

"K."

"Bunun olmasını istedim. Bir süredir bunun olmasını istiyordum."

"Ben de," diyor sonunda gözlerimle buluşarak.

"Bunu tekrar yapmak istiyorum," diyorum ona dürüstçe ve yüzü bir sırıtişla aydınlanıyor. "Sık sık."

"Ben de."

"Güzel. Anlaştık. Şimdi, üstüne pudra şekeri koyalım mı, koymayalım mı?"

Çatalını kaldırıp oturmadan önce peçeteyi tişörtümün içine sokuyor ve "Evet, hem de fazlasıyla," diyor. "Hadi yapalım şunu."

#####

Laney

Theo beni zifiri karanlık olan bodrum katına götürüyor. "Beni eğlenmek için bağlayıp işkence etmeyi seven oda arkadaşlarınla burada mı tanıştıracaksın?"

"Şirin." Sahanlığa vardığımızda ışığı yakıyor ve çenem düşüyor. "Vay anasını!"

Bodrum katı evin tamamını kaplıyor ve binlerce dolarlık enstrüman evin her yerine dağılmış durumda.

"Tamam, bu da ne böyle? Grubun ekipmanlarını mı saklıyorsun?"

"Hayır." Sırıtarak başını sallıyor.

"Demek sen de bir müzik grubundasın?"

"Hayır."

"İtiraf edin efendim. Bunlar kime ait?" Nefesli çalgılar, bir çift bongo da dahil olmak üzere birkaç farklı davul seti ve akla gelebilecek her türlü yaylı çalgı ile dolu odada yürüyorum.

"Her zaman hangi enstrümanı çaldığımı soruyorsun."

Omuz silkiyor. "Bunların hepsini çalıyor musun?"

"Henüz değil. Sekize kadar çıktım. Prince on üç oynadı. Onu yenmeye kararlıyım."

"Bu delilik."

"Ben müzik bölümündeyim," diye kollarını kavuşturuyor.

"Bu seni neden şaşırttı?"

Odanın uzak köşesindeki kısa piyanonun önünde durup bir tuşa basıyorum. "Sanırım bana bunların hiçbirini anlatmadığın için." Gözlerimi kısıyorum. "Neden?"

"Çünkü bu benim için kişisel bir şey. Ne yaptığımı gerçekten bilmediğim sürece seyirci için pek çalmam. Ve burada çalışıyorum."

"İşin bu mu?"

"Uygulama tabanlı bir iş yürütüyorum, reklam müzikleri ve diğer promosyonel şeyler satıyorum."

"Sen ne?"

"Evet, gerçekten çok kolay. Ya kendim besteliyorum ya da eski bir parçayı alıp yeni bir şeyle karıştırıyorum."

"Yani sen bir müzik dehası mısın?"

"Ben o kadar ileri gitmezdim. Bunun için çok zaman harcıyorum. Küçük bir çocukken piyano çalıyordum. Yani çoğu enstrümanda oldukça iyiyim ama kendimi daha çok bir müzik mimarı olarak görüyorum. Mezun olduğumda ve zaman ayırabildiğimde film müzikleri ve daha çok reklam işleri yapmayı planlıyorum."

"Çok şarkı satıyor musunuz?" O kıkırdıyor, ben kaşlarımı çatıyorum.

"Bu kadar aksan saçmalığı yeter, cevap ver bana. İkili bir hayat yaşıyorsun."

Dudağını ağzına alıyor ve bu o kadar seksi ki onu affediyorum.

"Honda en iyi müşterilerimden biri. Muhtemelen size bir indirim sağlayabilirim."

"Bu konuşmaya girmeyi reddediyorum. Şimdi itiraf et. Şarkılarınızı çok satıyor musunuz?"

"Ben iyiyim. Daha yeni bütün bir kütüphaneyi sattım." "Ciddi misin?"

"Evet. Bunların çoğunun parası ödendi." Enstrümanlarla dolu odayı işaret ediyor. Kıkırdıyorum ve duvarın yanında duran bir tanesini işaret ediyorum. "Arp çalmayı mı öğreneceksin?"

"Evet." Bana mahcup bir sırıtış attı. "İşte bu yüzden oda arkadaşlarımı buraya almıyorum, erkeklik kartımı iptal ettiririm."

"Onlar moron ve bu, bu... oldukça etkileyici efendim. Cidden, bu benim çoklu gelir kalemlerimden çok daha iyi bir plan."

Kıkırdıyor. "Ve bana ateş edilmiyor."

"Bir zamanlar öyleydi," açıklamasının şokuyla hâlâ etrafıma bakınıyorum. "Peki, Grand Band'de hangisini çalışıyorsun?"

"Söylemem."

"Oh, hadi ama! İnternette öğrenebileceğimi biliyorsun."

"Ama bulamayacaksın."

Piyanosunun yanındaki derme çatma ofisi incelerken bir masaüstü, bir dizüstü bilgisayar ve bir sürü başka bilgisayar ekipmanı görüyorum.

"Bütün bunlar da ne?"

"Burası karıştırdığım yer."

"Bir gösteriye ihtiyacım olacak."

Gözleri parlıyor. "Senin için bir şeyler pişirmiş olabilirim."

"Gerçekten mi?" Bacaklarımı çaprazlayarak piyanosunun üzerine çıkmadan önce ellerimi birbirine sürttüm. PBS tişörtü ve külotuyla yarı çıplak bir halde beni incelerken gözleri parlıyor.

Bankta oturuyor, çapraz bacaklarımı nazikçe piyanonun kenarına taşıyor ama ayak bileğime nazik bir öpücük kondurmadan önce değil. Parmakları tuşların üzerinde ustalıkla hareket etmeye başladığında çenem düşüyor. O çaldıkça nefesim daha da hızlanıyor ve düşüncelerim dün geceye geri dönüyor. Beni ele geçirme şekliyle beni tamamen ve tamamen mahvetmişti ve ben zaten daha fazlası için ölüyordum.

Bu adamı hiç tanıyor muydum?

İki aydır arkadaşız ve onun hâlâ ne kadar gizemli biri olduğunu fark ettim. Eğer dün gece neyi dört gözle beklediğimin bir işaretiyse, daha fazlasını öğrenmek için çok hevesliyim. Onun yetenekli parmaklarından sadece birkaç santim ötede şimdiden bir arzu birikintisiyim. Onu yakından inceliyorum; kirpiklerinin kalın siyahını, gözlerinin badem şeklini, çizgili çenesinin zarif hatlarını, saatlerce adını inletmeme neden olan yetenekli dolgun dudaklarını, banktaki duruşunu ve oynadığı özgüveni alıyorum. Hepsi çok çekici ve ona bakarken neredeyse ağzım sulanıyor.

"İçimden bir ses şu anki düşüncelerinin pek de sağlıklı olmadığını söylüyor," dedi ve şüphelerini doğrulamak için bana baktı.

"Bu aslında çok seksi, Houseman. Bu taktiği kullanarak yoksunluğunu çok daha erken tedavi edebilirdin. Bu

çok iyi bir afrodizyaktı. Her yerdeki kızların külotlarını ayaklarının dibine atmasını sağlayabilirdin."

"Onları istemiyorum," diyor, eğilerek, bakışları sabit, delici, ne demek istediğini anlatıyor. Duyarlılığının beni ısıtmasına izin verirken oynamaya devam ediyor, sakladığı sırdan biraz bunalmış bir halde. O sadece iyi değil, inanılmaz biri.

"Yemin ederim Houseman, beni her seferinde şaşırtıyorsun."

Parmakları tuşların üzerinde zahmetsizce dans ediyor, sonra onları geri çekiyor. "Senin için çalmak istediğim şey bu değildi."

"Hadi o zaman, bana nelerin olduğunu göster."

Bacaklarımın arasından eğilip piyanonun yanındaki küçük siyah masanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarı açıyor ve tuşlara geri dönmeden önce birkaç kez tıklıyor. "Üç, iki, bir," diye yüksek sesle konuşuyor bilgisayar ve ben geriye sıçrayıp ona sırtıyorum. "O da ne?"

"Sana gösteriyorum," diye azarlıyor, yüzü sevimli bir şekilde dönüyor, "sabır." Gözleri tuşlara kayarak onları tanıdık bir şeye dönüştürmeye başlamadan önce ağzını belli belirsiz bir gülümseme kaplıyor.

"Bu Alabama!" Ağzımı kapamadan önce bağıriyorum, gözlerim büyüyor. Patlamamı görmezden geliyor, "The Touch" kaydına eşlik ederken mükemmel zamanı tutturuyor.

"Aman Tanrım" diyorum, yüzümdeki şaşkınlığı fark ettiğinde dudaklarında utangaç bir gülümseme beliriyor.

Göz kırpıyor ve boğazım şişiyor. Sadece piyano değil, davul, ağır gitar, bas, her enstrümanı, şarkının her parçasını benim için çalmak üzere ustalaştırmış ve kaydetmiş.

"Ama sen bunu daha iki gece önce duydun," diye fısıldıyorum, sesimdeki duyguyu gizleyemeyerek, "nasıl..." Bocalıyorum, gözlerimin arkasındaki tehditkâr sızı beni ele geçiriyor.

Ona bakıyorum, yaklaşmak, ona, dudaklarına, öpücüğüne geri dönmek için sabırsızlanıyorum. Ben bir arzu birikintisiyim, cehennemdeyim

gözlerindeki o bakışı geri getirme arzusuyla dikkatinin geri kalanını alıyordu.

Boşta kalmaya dayanamayıp kucağına sokuluyorum ve parmaklarını kesiyorum. Geçici olarak buna izin veriyor, sonra ben ona sarılmışken devam ediyor. Yüzüm boynuna gömüldüğünde, bunu yapmak için düğünden önce benden uzak kaldığı her boş dakikayı harcamış olması gerektiğini fark ediyorum. "Çok güzel," diye mırıldanıyorum boğazına doğru, onu bankın üzerine oturtup sıkıca sarılıyorum.

Çok güzelsin, diye fısıldamak istiyorum ama aniden hissettiklerimden korkuyorum. Bunu nasıl göremedim? Bu inanılmaz adamın ne olduğunu nasıl göremedim? Hayatımı değiştiren birkaç saat içinde Theo tanıdığım en karşı konulmaz adam haline geldi. Dürüst olmak gerekirse, tanıştığımız geceden beri ona parça parça aşık oluyorum. Ve ilişkiye başladığımızdan beri ilk kez böyle bir hediyeye layık olup olmadığımıdan emin değilim. Onu tanımanın, onu bu şekilde görmenin, sevgisinin bu tarafında olmanın hediyesi.

Yavaşça düşmüş olabilirim ama inanılmaz derecede derine indim.

Gözlerim yanıyor, biraz korkudan, ama daha çok bu jest yüzünden, onun kim olduğu ve benim için şu anda ne anlama geldiği yüzünden.

Artık sadece Theo Houseman'ın arkadaşı olmak istemiyorum, hiçbir zaman da olmayacağım.

Boğazını tekrar tekrar öpüyorum ve şarkının sözlerini ona söylemek için geri çekiliyorum. Parmakları piyanodan hiç ayrılmadan, kendinden geçmiş bir halde beni izliyor.

Bazı yönlerden zıt kutuplarız. Ben fazla taşralıyım, o ise her şeyin fazlası. Birbirimize uymamalıyız, ama uyuyoruz ve uyumumuz muhteşemden başka bir şey değil.

Dünyada beni buna kör edecek kadar kalın bir yün yok.

Serenadına devam ediyor, ben onu kendime çekerken arzumu ortaya çıkarıyor. Son notaları çaldığında

Beni ne kadar etkilediğini görmesi için. Minnettar bir gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor.

"Tanrım, Houseman," diye fısıldıyorum, burnunu, kaşını, şakağını, yanağını öpmek için yavaşça dalıyorum, başını çevirip ağzımı almadan önce ve ikimiz de sürükleniyoruz. Memnun bir gülümsemeyle öpüşmemizi bitirdiğinde gözleri parlıyor.

"Yine," diye inliyorum dudaklarına karşı.

O da buna karşılık veriyor, yüzümü eğiyor ve öpüşmemizi derinleştirmek için beni kendine çekiyor.

Çılgınca, onu geri öptüm.

Bağımlıyım.

Muhtaç.

Daha fazlası için açlıktan ölüyorum.

Beni merdivenlerden yukarı çekmek için ayağa kalkıyor ama ancak yarısına kadar gelebiliyoruz.

**Grannizm-Kedi insanlara güvenme. Az bakım
gerektiren ilişkiler isterler.**

OceanofPDF.com

thirty

Theo: Lanet olsun sana kadın, arabamdaki tüm radyo ve XM istasyonlarını country olarak değiştirdin! Yolculuğumun yarısını onu tamir etmekle geçirdim.

Kanıtla.

Theo: Seni gördüğümde o güzel kıcını kızartacağım. Laney: Cezayı vermek için benim yaptığımı kanıtlamalıyım.

Sen diyorsun.

Gördün mü ^^ Şimdiden benim gibi konuşmaya başladın. Bu sadece an meselesi. Theo: Sanırım birisi biraz ilgi çekmek için yaramazlık yapıyor.

Kanıtla.

Şükran Günü'nden nefret ediyorum.

Ben de seni özledim. İyi ki zamanında bir araya gelmişiz. Halk bizi GÖNDERMEYE başladı.

Öyle mi?

Bunu talep ediyorlar. Sayfayı hiç kontrol ediyor musun? Theo: Hayır. Daha iyisini yapacağım.

Laney: Düşün videosu senin sayende viral oldu.

Eziyor. Seninle gurur duyuyorum.

Biz. Sensiz aynı olmazdı.

Dur.

Theo: Sadece bir buçuk saat uzaktasın. Eve erken gelebilirim.

Yapamazsın, ailenin yıldönümü partisi bu hafta sonu. Kız kardeşlerin de sürekli gelmekle tehdit ediyor. Onlara iyi bir doz ver ki bir daha seni tehdit etmesinler.

Theo: Buraya gelebilirsin.

Annemi yalnız bırakamam. Büyükannesiz ilk gerçek tatilimiz. Birkaç saat içinde Black Friday'e gideceğiz.

Theo: Annen için gözyaşı döktüm. Gerçek bir gözyaşı gibi.

Theo bir fotoğraf gönderdi.

Dur. Tamamen üzüldüm. Yetişkinliğin
canı cehenneme.

Ben de seni özledim.

Mutlu Şükran Günleri, Laney

Şükran Günün kutlu olsun, Houseman. (öpücük emoji üfler)

**#turkeyday #stuffed #facetimeselffie
#livingourrealestlife
#imalittlebitcountryhesawholelotrockandroll**

OceanofPDF.com

thirty-one

Theo

Yell gecesi. Bir başka Grand geleneği. Grubun ma öncesi moral gecesine katılması gerekiyor ve itiraf etmeliyim ki geceleri dikkatimi dağıtan bu yeni şey yüzünden geceye katılmamak giderek zorlaşıyor. Bir stadyumun yarısı dolusu fanatik Ranger taraftarına çalmaktansa yapmayı tercih edeceğim binlerce başka şey var. Laney merhamet dilenirken bacaklarının arasında alfabeyi heceleme gibi. Troy ve takımının geri kalanı sahada tribün liderlerinin yanında dururken, ben Zach ve grubun geri kalanıyla birlikte bizim bölümün en üst sırasında oturuyor, sezonun son maçlarından birine hazırlanmak için dövüş şarkıları çalarken eski tezahüratları mırıldanıyorum.

Rangers iyi bir dönem geçirdi ancak son birkaç mağlubiyeti nedeniyle şampiyonluk şansını kaçırdı. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de bu durumdan memnunum çünkü bu, önümüzdeki birkaç hafta boyunca gece gündüz üniversite maçının devre arası gösterisi için çalışmak yerine Laney ile daha fazla vakit geçirebileceğim anlamına geliyor.

Ona daha önce mesaj attığımda, bu gece kırmızı bir Toyota almak için alışverişe çıkacağını söylemişti ve ben de gelmesini istememiştim. Paraya ihtiyacı olduğunu biliyorum ve gece yarısı öpücüğü geleneğini yerine getirmek için kendi parasını ödediğı için onu asla suçlayamam. İşinin tehlikeli kısmı konusunda hiç de rahat değilim, ancak bu noktada bir şey söylemeye çalışırsam, hangi haklara sahip olduğum sorusunu ortaya çıkaracağını biliyorum,

Ya da herhangi bir söz hakkım olup olmadığını. Henüz kafamı giyotin altına sokacak değilim. Daha çok yeniyiz. Yine de bundan nefret ediyorum. İlk içgüdüm her zaman onu korumak olmuştur, o bunu reddetse bile.

Programı çılgınca olsa da, Devin'le ya da Devin olmadan beni desteklemek için iç saha maçlarının çoğuna katıldı, ki bunun onun için büyük bir adım olduğunu biliyorum. Çoğu zaman partileri ya da kalabalıkları es geçip tüm zamanımızı birlikte, yalnız geçiriyoruz.

Hiçbir yanımda bir şeyleri kaçırmışım gibi hissetmiyorum.
Bu gece hariç, ışıklar söndüğünde.

Saatler gece yarısını vurduğunda öpecek kimse olmaması bir başka Yell gecesi olacağına dair gerçeklerle yüzleşirken, saatin en tepesi hızla yaklaşıyor. İlişki durumumuzu herkese göstermek için tam bir dakikamızın olduğu zaman. Bir yanımda onu sahiplenmek için can atıyor ama bir çingene kalbiyle uğraşırken onu köşeye sıkıştırmamam gerektiğini biliyorum.

Bu, yalnız bir Ranger'ın kendini bir çuval pislik gibi hissetmesine neden olabilecek bir Grand geleneğidir, ki benim için her zaman böyle olmuştur. Nora tek bir Yell gecesine bile gelme zahmetine katlanmadı, kızlarıyla geçirdiği Cuma geceleri benim için bir bağlılık gösterisinden çok daha önemliydi.

Ama işin gerçeği şu ki, yalnız değilim. Ve bunu bilmek için bu geleneğe katılmama gerek yok. Bana sürekli her ne yapıyorsak birlikte yaptığımızı hatırlatan, çizmeli, ufak tefek bir teröristim var.

Başka bir ıstakanın çalmasını beklerken taşaklarımız donarken Zach ellerine sıcak nefesini üflüyor.

"Lindsey bu gece burada mı?"

"Geçen sefer gelmişti. Ona havanın çok soğuk olduğunu ve evde kalmasını söyledim."

Yell liderleri yerimize oturmadan önce başka bir tezahürat başlatırken ikimiz de ayağa kalkıyor ve üzerimize düşeni haykırıyoruz.

"Laney burada değil mi?"

"Çalışmak zorundaydı."

"Nasıl gidiyor, dostum?"

"İyi, gerçekten iyi."

"Ciddileşmek mi?"

"Bu konuda konuşmuyoruz."

"Yani sormadın mı?"

"Ben değil hakkında için vida ile bir şey Bu kırılmadı."

"Fark ettiniz mi bilmiyorum ama oturduğumuzdan beri meraklı gözler üzerimizde."

"Ne?"

"Şuna bakın, saat dokuz yönünde." Sol tarafımıza baktığımda aşağıdaki tribünlerden bizi izleyen iki meraklı göz görüyorum. "Laney seni iyi gösteriyor dostum, eğer onunla işler yolunda gitmezse, seçeneklerin olduğunu bil."

Kızlardan biri bana el sallıyor ve ben de gözlerimi kaçırmadan önce kibarca gülümseyerek başımı sallıyorum.

"Ne demek istediğimi anladın mı?"

"İlgilenmiyorum."

Bana bir dirsek attı. "Yani, ciddi bir durum."

"Bu yeni bir şey. Bunu kendi yöntemimizle yapıyoruz. Muhtaçmış gibi davranarak her şeyi berbat etmeyeceğim. Ayrıca, o böyle çalışmıyor. Birine ihtiyacı olduğunu kabul etmeden önce boğulmayı tercih eder."

"Seni anlıyorum. Lindsey bir araya geldiğimizde biraz acımasızdı. Onu bundan kurtarmak zaman aldı."

"Kötü anlamda söylemedim. Sana şu kadarını söyleyeyim, o Nora'ya hiç benzemiyor. Bu şeyin onun için önemli olup olmadığını merak etmeme gerek yok çünkü o benimle ilgileniyor. Beni ve müziğimi dinliyor, günümün nasıl geçtiğini soruyor ve ruh halimi umursuyor."

"Nora gibi değil."

"Doğru," diye başımı salladım. "İnanılmaz derecede çok çalışıyor, her zaman, günün her saati, okulda, evde. Sürekli koşturmasına rağmen bana zaman ayırıyor, ama stresli olduğunu bilsem bile bunu kolaymış gibi gösteriyor. Ona saygı duyuyorum. O

Nora'nın yaptığı gibi benden faydalanmıyor. Onunla durumumuz farklı."

"Aferin sana, dostum."

İstendiğinde ikimiz de ayağa kalkıp bağıırıyoruz ve ardından beş şarkılık setimizin dördüncüsünü çalmak için enstrümanlarımızı kaldırıyoruz.

Koltuklarımıza döndüğümüzde,
Zach bana döndü. "Sonrası için
planın var mı?"

Tam cevap vermek üzereyken ışıklar sönüyor ve boynuma dolanan bir kolla arkamdan yakalanıyorum. Narenciye ve nane kokusu burnumu doldururken boğuk bir ses kulağıma fısıldıyor. "Houseman, saksafonuyla tribünde. Gizem çözüldü."

Onun kucağında dönerken, yumuşak dudakları dudaklarımı bulduğunda stadyumu dolduran çığlıkları görmezden geliyorum ve öpücüğünü hevesle karşıladığımda bana batıyor, dilimi alt dudağında gezdiriyor, tam bana açıldığında. Ağgözlülükle, onu kendime doğru çekmeden önce göğsümde sallanan saksafonu kenara itiyorum. Onu ellerimle kavrayarak dilimi ağzına sokuyorum, onu iyice öpüyorum, iniltisinin hissi dilime karşı titreşiyor.

Işıklar tekrar yandığında hâlâ öpüşmeye kilitlenmiş durumdayız ve o gözlerini şaşkınlıkla etrafta gezdirerek çekiliyor. Bakışlarını takip ettiğimde şaşırtıcı sayıda cep telefonunun bize doğru baktığını ve fotoğraf çektiğini görüyorum. "Sanırım kedi artık tamamen çantadan çıktı."

"Umurumda değil," diyorum, bizi ayıran koltuk sırasının üzerinden geçiyorum, böylece yukarıdaki koridorda yalnız kalıyoruz. Onu kendime çekiyorum ve tekrar öpüyorum. Öpüşmeyi bitirdiğimde, buz gibi ellerimi yüzünden çekip kendi eldivenli ellerinin arasında ısıtıyor. Omzumun üzerinden Zach'i görüyor ve onu selamlıyor. "Hey Zach."

"Selam Laney," diye boktan bir sırtışla karşılık veriyor ve bizi biraz yalnız bırakmak için gruba doğru dönüyor.

Laney koyu renk kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

"Bu benim Yell gecesindeki ilk öpücüğümdü Houseman ve bunun seninle olmasını istedim."

"O da benimdi."

"Gerçekten mi?" Ellerimi ellerinin arasına alırken gurur dolu bir gülümseme yayılıyor yüzüne. Pembe North Face ceketini ve beresiyle çok güzel görünüyor. Parlak, koyu kahverengi saçları uzun ikiz örgüler halinde omuzlarına dökülmüş, yanakları soğuktan pembeleşmiş. Ellerimi ısıtırken ona "Bana çok iyi bakıyorsun," diyorum.

"Öyle mi?"

"Evet, biliyorsun ve şu anda bunun için sana teşekkür etmenin yollarını arıyorum."

Üst düzey PDA'nın ortasındaydık ama yılın tüm yıldızlarının megafonla duyurulması nedeniyle kimse bize dikkat etmiyor.

"Sanırım bana teşekkür edebileceğin bir yol biliyorum," diye mırıldanıyor. "Annem bu gece çalışıyor." Sesi boğuk bir fısıltıya dönüşüyor. "Bir saat sonra benimle kimya laboratuvarında buluşmak ister misin?"

"Evet," diye fısıldıyorum, "çıplak ol."

"Sorun yok." Tekrar eğiliyor, gözleri doluyor. "Laboratuvar teknisyeni bugün bana eğer istersen eldivenleri çıkararak oynayabileceğimizi söyledi," diye sırtıyor utangaç bir şekilde, "yani eğer istersen."

Tepkimi tartarken sikim kotumun içinde sarsılıyor.

Saç örgülerinden birini elime alıp ipeksi saç tellerini parmaklarımda arasında ovalıyorum. "Oh, istiyorum. Ve bunları çıkarma."

"Neden?"

Yakınına eğildim. "Çünkü laboratuvara gider gitmez, o öpücüğe olan minnettarlığımı göstermek için şu anda hayal ettiğim fanteziyi yeniden canlandıracağım."

Ağzını ayırıyor ve ben eğilip alt dudağını nazikçe emiyorum, sonra da gözlerimde niyetten başka bir şey olmadan çekiliyorum. "Bir sonraki öpücüğümün nerede olacağına dair sana bir tahmin vereceğim."

"Theo," diye mırıldanıyor, alnını benimkine dayamış, şişmiş dudaklarından bulanık nefesler çıkıyor.

"Bu kadar yeter, Bay Houseman," diyor bando müdürüm, bizim bölümün en altında durduğu yerden balonumuzu patlatarak.

"Genç bayan, buraya nasıl girdiğinizi bilmiyorum ama burası sadece grup üyeleri için ayrılmıştır."

"Bunun için üzgünüm, efendim." Kıkırdayarak bana döndü. "Whoops."

"Devam et," diyorum, çektiğimiz dikkati ya da alacağım azarı umursamadan, önümde duran kızın şefkatine sığınarak. "Hemen arkadayım."

Sonra beni tam göğsümden vuran üç kelime söyledi. "Bu bir randevu."

thirty-two

Theo

"Kalk, Bugle Boy," diye bağılıyor Kevin yatağımın ucunu tekmeleyerek. "D günü geldi."

"Kevin, son kez söylüyorum, ben lanet borazanı çalmıyorum. Yatak odamdan defol git."

"Ceza bir saat içinde başlıyor. Sen kaydoldun. Yirmi dakika içinde çıkıyoruz. Çamur için giyin."

Şifonyerimin üzerinde ne varsa uzanıp ona fırlatıyorum ve Sihirli Sekiz Topumla onu çivilediğimde tatmin edici bir "ugh" sesi duyuyorum.

"Korkuyor musun?"

"Evet," diyorum basitçe. Sonra daha iyi düşündüm ve yatağın kenarına oturmak için ayağa kalktım. "Ben kalktım."

Kevin bana orantısız bir sırıtış attı. "Seninle neredeyse gurur duyuyorum, kıymetlim."

"Sana değerli bir büyü yaptırmadan önce defol."

"Beni kızdırma, bana ihtiyacın olacak. Saat işliyor. Külotunu giy."

Gözlerindeki susamış bakış az da olsa korku uyandırıyor. "Dışarı."

Ben kendimi savaşa hazırlarken o kapıyı arkasından kapatıyor. Bugün kampa katılanların yüzde doksan dokuzundan daha küçüğüm. Haftalar önce kaydolduğumda hafiften kafam iyiydi ve kısmen kız yüzünden, tamam çoğunlukla kız yüzünden kendimi yenilmez hissediyordum. Bir yanımda bunu erkeksi yanıma bir şeyler kanıtlamak için yaptığımı biliyor.

Daha ayık, daha zeki olan yanımda, düzinelerce kana susamış sporcunun bulunduğu bir mil uzunluğundaki bubi tuzağından geçmeye çalışmanın intihar olduğunu biliyor.

Giyindikten ve süregelen Napolyon kompleksimi bir kenara bıraktıktan sonra, oyun yüzümü takınıyorum ve birkaç adamın Red Bull içerek beklediği alt kata iniyorum. Troy beni yeni bir kutu ile karşıladı.

"Ampulü aç, ihtiyacın olacak." "Bu bok zehir gibi."

"İç şunu," diyor bir uyarı imasıyla. "İki tane iç ve bana yakın dur."

"Ben böyle iyiyim," diye ısrar ediyorum ve teklif edilen kutuyu alıp patlatıyorum.

Çenesini sallıyor. "Bugün tamamen farklı bir alan."

"Ben hazırım."

Sırıttıyor. "Hadi yapalım o zaman."

Troy'un kamyonetine atlayıp diğer birkaç adamla birlikte yola çıkarken içimi hafif bir tedirginlik kaplıyor. Otoyolun kenarından engelli parkurun görüldüğünü ve benim iki katım büyüklüğündeki düzinelerce çamurlu adamın bitiş çizgisinde nefes nefese kaldığını gördüğümde koltuğuma gömülüyorum. Dehşete kapılıyorum ama etrafımda heyecanla gevezelik eden korku kokulu, steroidli arıları uyarmamak için elimden geleni yapıyorum.

Kevin omzuma güven verici bir pati koyarken Troy duruşumu okuyor ve kıkırdarak müziğin sesini yükseltiyor. "Yanımdayız dostum."

Yapabileceğim tek şeyi yapıyorum, başımı sallıyorum ve dua ediyorum.

#####

Başlangıç çizgisinde parkuru inceliyorum, zihnim olası taktiklerle yarışıyor. Kısa bir sprint, ardından dokuz metrelik

bir duvara tırmanış, ardından çamurda sürünme

dikenli teller. Bunun ötesinde, çocuk oyuncağı tepeler, ipler ve lastikler var.

Ted Nugent'in "Stranglehold" şarkısı parkurdaki birkaç büyük hoparlörden bangır bangır çalmaya başladığında en iyi seçeneğimin Troy'un yanında yer almak olduğuna karar veriyorum ve onun yanında sıraya giriyorum. Solumdaki kana susamış testosteron kalabalığını tarıyorum ve hiç şüphe yok ki ben. Hakkında. için. Lanet. Ölmek.

Sabit gitar kulaklarıma çarpıyor, hızlanıyor ve içimdeki bir şey canavar moduna geçerek önümüzde uzanan cehennem yolunu inceliyor. Muhtemelen Red Bull'un etkisindeyim ama parmaklarım yanlarımı kaşındırırken göğsümü yumruklamak ve bir savaş çığlığı atmak istiyorum. Daha dün gece bana dünyanın etrafında dönen güneşmişim gibi bakan kızı düşünüyorum.

Ben hallederim.

Çenemi meydan okurcasına kaldırıp tüm şüpheleri uzaklaştırıyorum.

Boğa borusu çaldığında ve her iki tarafımda da hareketlilik arttığında hücumla geçiyorum, duvara ilk ulaşanlardan biri olma zaferimi kutlayan lanet olası bir patron gibi sprint atıyorum, hulk geçit töreninden çok önce. İlk dirseği yakaladığımda gurur dolu sırtışım yüzümden siliniyor.

#####

"Tanrım, bu efsaneydi. Hiç bu kadar uzağa, bu kadar hızlı uçan ve yine de en kötü zamanı alan birini görmemiştim." Beş dakika içinde altıncı biramı içerken Kevin kontrolsüzce gülüyor. Troy bana her bakışında gülerek başını sallıyor, ağzından tek kelime çıkamıyor ama bana baktığında gözlerinde yeni bir saygı görüyorum. Bitiş çizgisinde ve hayatımda ilk kez Kral'ın masasındayım. Bundan nefret ettiğimi söyleyemem. I

Okulda dışlanan biri değildim, sadece koridorda yürürken daha önemli birine ulaşmadan önce herkesin el salladığı biriydim. Lisedeki en iyi arkadaşım dışında, benim için ilk duran kişi Nora'ydı. Beni tanımak için zaman ayıran ilk kişiydi. Bu ilgiye kapılmıştım. Bu beni daha cesur yaptı.

Ama Laney'nin ilgisi beni yenilmez hissettiriyor.

Belki de kendimi bu katliama kısmen onun için maruz bıraktım. Ama bunca yıldır hiç şansımı denemedim, kendimi hiç bu kadar zorlamadım ve hep bugün yaptığım atletizmi ya da dublörlüğü yapamayacağımı düşündüm. Ve gerçek çok açık ki, bunu yapabilecek kapasitede bile değilim. Buna rağmen pişman değilim. Dışarıdan bakan biri için ezildim ama bu cehennemin her dakikası benim için kişisel bir zaferdi. Belli oluyor olmalı çünkü çocuklar etrafımda toplanmıştı.

Troy bana bakarak, "Tanrım, bir doktora ihtiyacın var," diyor.

"Böyle iyiyim," diyorum ve biramı bitirip yanımda getirdiğimiz toplu çantaya uzanarak telefonumu arıyorum. "Bana bir iyilik yap ve bir fotoğraf çek."

"Toplanın pislikler," diyor Troy, adamlar etrafımda toplanıp beni cüceleştirirken. Çamurlu ve kanlı kollarımı önümde Hulk tarzı büküyorum. Troy gülmekten altına kaçırmamaya çalışırken birkaç fotoğraf çekiyor.

Birkaç fotoğrafa göz gezdiriyorum ve yüklemenden önce üçü arasından en aşağılayıcı olanı seçiyorum.

"Cidden bunu mu gönderiyorsun?"

"Bir arkadaş için iyilik."

"Bir arkadaş, ha? Buna değer mi?" "Hiçbir fikrin yok."

"Sana çok yakışıyor."

Kanlı diş etlerimin arasından sırtıyorum. "Evet, öyle."

Güçlü dirseğiyle beni dürtüyor, ben de iniltimi içimde tutuyorum. "Düzenli olarak bir şeyler aldığında hayat çok daha tatlı oluyor."

"Lütfen ortak bir noktamız olduğunu düşünme." Troy kaşlarını çatı. "Hep benimle uğraşacak mısın?"

Başımı salladım.

"Muhtemelen." "Adı

ne?" "Laney."

"Onunla ne zaman tanışacağım?" "Hiç tanışmamaya ne dersin?"

Ellerini savunurcasına kaldırıyor.

"Geçmişte kaldı, dostum."

"Evet, bırakalım."

Beni sırtımdan alkışlıyor ve gözlerimde biriken yaşları görmemesi için elimden gelen tek şey bu.

"Bana bir iyilik yap, ahbap, bana dokunma."

Kevin iki taze bira getirirken kıkırdıyor. "Bugle Boy'a ve ilk Tuff Man'ine!"

Ve son olarak.

Ama onu düzeltmeye zahmet etmedim.

Çocuklar topluca kadehlerini kaldırıyor ve ben de bu saçma lakaba rağmen onlara katılıyorum çünkü kısa bir süreliğine de olsa kral olmak iyi hissettiriyor.

**#tuffman2019 #invincible #hulkedout
#ownedthatshit #therockhasnothingonme
#livingmyrealestlife**

Grannizm-Birisi sizi gerçekten önemsiyorsa, bunu merak etmenize hiç gerek kalmaz.

OceanofPDF.com

thirty-three

Laney

Elime biraz daha şampuan dökerek köpeğimi azarlıyorum. "Her tarafına nasıl özsu bulaştığını bana anlatmak ister misin?"

Hortum ayaklarımızın dibinde akarken onu sıkıca kavradığımda Max bağılıyor. "Artık genç bir delikanlı değilsin. Aklından ne geçiyordu?"

Ona üçüncü şampuanını verirken Max homurdanıyor. Çabalarım karşısında alaycı kahkahasını duyduğuma yemin edebilirim. Onu durularken tekerlek sesleri ve bir araba kapısının kapandığını duyuyorum.

"Theo?"

"Evet, benim."

"Bu tarafa!" Evin yanından bağıriyorum. Max bana karşı mücadele etmeye başlıyor, Theo yaklaştıkça onun dikkatini çekmek için can atıyor.

"Bekle, seni küçük pislik, en azından seni kurulamama izin ver." Onu kısmen kurulayıp serbest bırakmayı başardığımda Theo'nun çamur ve kanla kaplı olduğunu gördüm. Onu görünce fiziksel olarak irkildim.

"Aman Tanrım!"

Kesik kollarını yukarı kaldırır, "Ben iyiyim. Sen merak etme." Saçları çamura bulanmış, mavi saç bandı kaşlarının üzerinde orantısız bir şekilde duruyor, sanki yere düşmüş de düzeltmeye zahmet etmemiş gibi. Gözleri cam gibi ve sırtışı çarpık.

"Sarhoş musun sen?"

İşaret ve başparmağını birbirine yaklaştırıyor. "Birazcık."

"Bütün gün sana mesaj attım."

"Erkek işleri yapıyordum."

"Erkek işleri, ha?"

Gururla sırtıyor. "Yaptım Tuff Man."

"Ne!" Elimle ağzımı kapatarak gülümsememe engel olamıyorum. "Bir de bana deli diyorsun."

"Senin hakkında."

Sarhoş bir edayla yanıma yaklaştı. "Elimden gelenin en kötüsünü yaptığımı bilmeni isterim ve hepsi senin için belgelendi ve kamuya açıklandı. Çok iyi bir çocuk oldum ve ödülümü almaya geldim."

"Şimdi mi?" Başımı sallayarak soruyorum.

Şişmiş dudağını ısıyor, başını sallamadan önce gözleri beni takdirle süzüyor. "Sanırım bir öpücük yeterli olur."

O eğildi ve ben uzaklaştım.

"Önce seni biraz keselememin sakıncası var mı?"

"Sorun nedir?" Başını çevirip çenesini kaldırıyor, elleri kalçasında yumruk olmuş. "Bu erkeklikle başa çıkamıyor musun?"

Cevap verirken gülüyorum. "Benim için çok fazla, bebeğim."

Omuz silkiyor ve iç çekerek kollarını uzatıyor. "Madem öyle."

"Anahtarlar, telefon?"

"Telefon, inhaler, bırakıldım." Telefonunu bana uzatıyor ve ardından inhalerini üfleyerek çimlere fırlatıyor. Telefonu cebime atıp hasarı inceliyorum. Gözleri yarıklara kadar şişmiş, sağ kaşının üzerinde bir kesik var ve çenesi morarmış.

"Geri çekil, Houseman, bu soğuk olacak." Basınçlı bir spreyci oluşturmak için parmağımı hortumun ağzına koyuyorum ve çamurun çoğunu üzerinden almayı başarıyorum. Alt yarısını kaplayan kirin çoğunu nazikçe silerken her yerinde çizikler var.

"Bugün hayatımdaki erkeklerin nesi var böyle? Önce Max özsuuyyla kaplı bir ağaçla sevişmeye karar veriyor, sonra da sen yarı ölü gibi ortaya çıkıyorsun."

"Beni de arı soktu galiba," diye geveleyerek tedarik ediyor Theo. "Bu yüzden gözlerim şişti."

"O arı seni de yere yatırıp tekmeledi mi?"

Kıkırdıyor ama yüzünün buruştuğunu görüyorum.

"Evet, sert adam, Max bugün de komando oynamaya karar verdi, bu yüzden aynı muameleyi görüyorsun. Gömleğini çıkar."

Gövdesine iki kat daha fazla çamur bulaştığını gördüğümde işimin henüz bitmediğini anlıyorum.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüren neydi?" "Beni ikna ettiler."

"Bu küçük Hint yazı havaya aptallık katmış olmalı." "Şu anda bunu tartışamam bile."

"İyi bir şey, kaybedersin. Hadi, ıslak bir köpek gibi kokuyorum ama bununla başa çıkmak zorundasın." Yatağımın üzerine bir havlu sermeden önce ecza dolabımın içindekilerin yarısını toplarken Theo da beni içeride takip ediyor. "Boxerına kadar soyun." Bana sırtarak uyuyor. Bir el bezini ıslatıyorum ve gözünün üstündeki kesiği nazikçe temizlemeden önce şilteye yanına oturuyorum.

"Burada ne oldu?"

"Dirsek."

"Ve burada," diyorum dudağındaki küçük kesiği silmeden önce çenesindeki morluğa dokunarak.

"Bir dirsek daha mı?" "Ya

kolların?"

"Dikenli tel."

"Tanrım."

"Lort," diyor şişmiş dudaklarının arasından mükemmel bir Madea edasıyla ve ben başımı sallayarak sırtıyorum. "Sen başka bir şeysin, Houseman."

"Sen her şeysin." Duygularını o kadar içten ifade ediyor ki neredeyse gözlerim yaşaracak. Boğazımı temizleyerek kesiğin üzerine biraz Neosporin sürüyorum ve serinletici bezi gözlerinin altına bastırıyorum, gözleri yüzümü takip edip göğsüme doğru iniyor, sonra yavaşça tırmanarak benimkilerle buluşuyor. "Acı için bir şey aldın mı?"

"Evet, anne."

O zaman bakışlarıyla karşılaştım ve eğlendiğini gördüm. "Bana 'evet anne' deme. Bir avuç aptal sporcuyla takılıp neyi kanıtlamaya çalışıyorsun ki?"

Telaşımı durdurmak için bileklerimi kavlıyor, dudaklarımı başımı döndüren bir öpücükle alıyor. Dilinin her darbesinde onun içinde eriyorum, mücadele beni terk ediyor.

"Mmmm," diye mırıldanıyorum ağzına, beni içine çekerken, bir sırtıtışla geri çekilmeden önce beni tamamen tadıyor.

"Beni böyle öpmeye devam ediyorsun," diyorum şaşkınlıkla. "Bana izin vermeye devam ediyorsun," diyor, sesi boğuk. "Ağrı kesici ister misin?"

"Bende bir tane var, ona bakıyorum."

"Güzel. Ama bu saçma bir gösteriydi. Ciddiyim," diyorum dudağını okşayarak. "Bunu neden yaptın ki?"

"Arada bir penis hareketi yapmama izin yok mu?"

"Kesinlikle bir sik hareketi."

"Çok zekisin," diyerek bir öpücük daha vermek için eğildiğinde başımı çeviriyorum.

"Cidden, sana ne oldu böyle?"

Omuz silkiyor. "Aslında bir grup kadın tarafından büyütüldüm. Hiç kirlenmedim. Çamurda yuvarlanmanın nasıl bir şey olduğunu görmek istedim."

"Ve?"

"Ve kışıma tekmeyi yedim. Ve çamurdan hoşlanmam. Ama bir bakıma ilk dövüşüme çıkmış gibi hissediyorum. İyi hissettirdi... sayılır."

"Evet, biranın etkisi geçtiğinde bu şarkıyı söyleyemeyeceksin," diyorum kollarındaki kesiklere cadı fındığı sürerek. "Erkekler. Kadınların gizemli olduğunu iddia ediyorsunuz ama bunun nedeni siz aptalların dürtülerle hareket etmeniz."

"Bazen dürtüler iyidir," diyor boğuk bir sesle ve açık bir imada bulunuyor.

"Saçmalıyorsun," diye iç geçiriyorum, ta ki vazgeçmek zorunda kalana kadar saç çizgisindeki kiri temizlemeye çalışıp başaramayıncaya kadar. "İkimizin de fena halde duşa ihtiyacı var."

Ağzının kenarı kasılıyor. "O zaman ölüm katılığı ortaya çıkmadan bu işi halletsek iyi olur."

"Ne kadar romantik. İki çılgın canavarın gururlu sahibiyim."

Başımı sallayarak onu banyoya götürüyorum. Soyunmaya başladığımda hiç kıpırdamıyor ve her hareketimi dikkatle takip ederken kollarını kapıda kavuştururken hiç utanmıyor.

"Kıyafetlerinle mi geliyorsun?" Pantolonumu aşağı iterek sordum.

"Hayır."

Sütyenimi çözüp ona doğru gülümsüyorum ve düşmesine izin veriyorum. Külotumun kenarlarını parmaklarken gözleri parlıyor.

"Ne yapıyorsun, Houseman?"

Yıllardır ilk kez bir erkeğin önünde tamamen çıplak olduğumun bilincindeyim ve buna bayılıyorum. Bakışları, beni takdir edişi, tek kelime etmeden bana iltifat edişi. Merakı da muhtaç ifadesi gibi çok seksi.

"Theo?"

Şimdi onun önünde, kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Kollarını çözüyor ve yavaşça, çok yavaşça, kıcımlı kavramadan önce sıcak ellerini yanlarımdan aşağı kaydırıyor. İnlememek için tek yapabildiğim bu.

Kehribar rengi ateşle dolu gözleri, ben nefesimi tutarken dudaklarını aralıyor. "Sen çok..."

"Yani?"

Eğildi ve kulağımın kabuğunu ısırdı. "Güzel, çılgın, sıradışı, mükemmel... canlı."

"Tek duyduğum çılgınlıktı."

"Tabii ki söyledin," diyor omzumu ısırıp beni ereksiyonuna doğru çekmeden önce. "Doğru şekilde söyledim mi?"

"Sarhoşsun."

"Öyleyse benden faydalan," diye mırıldanıyor ve beni kollarının arasında bir su birikintisine dönüştürüyor. Beni aynaya bakacak şekilde çeviriyor ve iki elimi de arkamdan yakalayıp sıkıca tutuyor. Klitorisim kalçalarımın arasında titreşirken boynumu tekrar tekrar ısıyor.

"Theo?" Kendi sesimi zar zor tanıyorum. Çok tahrik olmuştum, onun bana verdiği tepkiye, vücudumun ona verdiği tepkiye uyum sağlıyordum. Boxer şortunu tek bir hareketle aşağıya doğru itiyor ve sırtımın üst kısmında onun kolanını hissedebiliyorum. Orada öylece duruyoruz, bakıyoruz, hayran hayran. Beni kalçalarıyla tezgâha yapııştırıyor, ben karşılık olarak inlerken baştan çıkarmaya niyetli ve sonra hızlı bir hamleyle içime giriyor. Beni göğsüne yakın tutarken hoş geldin diye çığlık atıyorum, bana binerken teması hiç kesmiyor, gözlerimiz kilitleniyor.

"Oh Tanrım."

Dudağını ısıyor, tekrar batıyor ve tekrar, beni kendisine bağlamadığı elini göğüslerime masaj yapmak için kullanırken, onları ellerinde tartarken, meme uçlarımın üzerinde usta başparmaklarını fırçalarken zamanını alıyor. İnleyerek bir elini göğsümden aşağı kaydırıyor, belimi geçiyor ve parmakları itişleriyle birlikte merkezimde kayan sikiyle buluşuyor. Vahşileşiyorum, onun tutuşunda çırpınıyorum, ama o sadece beni daha aşağı bastırıyor, böylece eğildim ve onu daha fazla alıyorum. Beni tamamen doldurduğunda ve ikimizin de ağzı ayrıldığında kontrolünün bir kısmını kaybederek pistonlar. Ve sonra o sürerken ben serbest kalıyorum. Tezgâha yaslanmış meme uçlarım soğuk yüzeyi sıyrırken o deli gibi itiyor ve ikimiz de birbirimize övgü ve şefkatle seslenmeye başlıyoruz.

"Evet," diye mırıldanıyor, "işte aradığım şey buydu," diye homurdanıyor sırtıma dil dolu öpücükler kondururken.

"Senin için, Laney," diye homurdanıyor, arkasına yaslanıp içeri girerken Sert.

"Theo!" Bacaklarım titremeye başlarken orta parmağıyla merkezimi ustalıkla okşarken kısık sesle haykırıyorum. Ağzımı kapatıyor ve ben patlarken beni kendine çekiyor, hızını yavaşlatırken tüm vücudum orgazmımın ağırlığıyla titriyor, parmakları klitorisimde metodik olarak çalışıyor ve küçük bir sonsuzluk sürüyor.

Ona karşı gevşerken coşkulu orgazm gözyaşları yanaklarımı çiziyor. Her yerimi okşuyor, bana mırıldanırken bizi birbirimize bağlı tutuyor.

"Bunu izlemeye bayılıyorum." Parmakları saçlarıma dolanıyor, elindeki bir avucu çekiştiriyor ve dişlerini etime geçiriyor, tam içimde zonklayarak boşalacakken yüzü seksi bir yüz ifadesiyle buruşuyor. Aşağı indiğinde kollarında dönüyorum ve dudaklarını yakalıyorum. Öpücüğümün ardında yatan şeye şaşıyor ve aynı saldırganlıkla beni geri öpüyor. Dudaklarımı ayırıyorum ve kısılmış gözlerle ona bakıyorum.

"Bak, saçmaladığımı söylemek zorundayım." Kaşlarını çattı. "Neye?"

Duşu başlatıyorum ve ikimiz de spreyin altında küvete girmeden önce suyun sıcaklığını test ediyorum.

"Ciddi misin, Theo?" Saçımı ıslatıp ona duş başlığına erişmesi için dönerek söylüyorum. "Bütün bunları nereden öğrendiğini bana söylemek ister misin?"

Dudakları kendini beğenmiş bir sırıtışla ayrılıyor. "Hayatının beş yılını ön sevişmeye hapsolmuş bir şekilde geçirirsen, bu konuda iyi olursun. Dikkatimi verdim."

Kaşımı kaldırıyorum.

Omuz silkiyor ve boğazını temizliyor. "Ve alıntı yapıyorum, 'klitoris, onu nasıl bulacağınızı öğrenin ve sonra ona tapın, çünkü bu sizi birkaç ilişki milinden kurtarabilir.'"

"Bazen beni gerçekten korkutuyorsun."

Dalgalı saçları musluktan ıslanırken bana sinsî bir sırıtış atıyor.

#####

Theo

"Çocukluk yatağında sana yaptığım şeyler için kendimi suçlu mu hissetmeliyim?"

Bana bakıyor, bacaklarımız nemli çarşafların üzerinde birbirine dolanmış. "Evet, kesinlikle kendini suçlu hissetmelisin. Bu odada sallanarak uyudum. Ve sen de pis, sarhoş bir aşıksın."

"Bayılıyorsun," diyorum parmağımı kalın saçlarının arasında gezdirirken.

"Beni çok şaşırttı." "Neden?"

"Bilmiyorum. Şimdiye kadar hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını bilmeliydim."

Gururlu sırtışıma gizlemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Gözlerini deviriyor. "Koca kafalı olma."

"Sakin bu saç kesme," diye mırıldanıyorum şakağına, göğsümde uzanan buklelerle oynarken. "Bayıldım buna."

"Öyle mi?" "Evet,
çok güzel." "O
zaman
yapmayacağım."
"Güzel."

"Giyinsek iyi olacak. Annem bir saat kadar sonra çıkacak."

İkimiz de hareket etmiyoruz, bu yüzden onu kendime daha sıkı çekiyorum. Onun bana karşı hissini seviyorum. Buna alışmaya başladım.

"Peki, buradayken kimin hayalini kuruyordun?"

"Tim McGraw."

"Tabii ki."

"Nefret etme. Ken'e kovboy şapkası takar ve düğünümüzü planlardım. Bir ata binecekti. Biz de

piknik desenli kağıt tabaklar olacak. Klas, biliyorum. Ama o benim ilk aşkımdı."

"İkinciniz kimdi?"

Omuz silkiyor. "Ondan sonra erkek deliliğini aştım sayılır. Babam ziyaretime geldi ve bana antetli kağıtlar ve ofis malzemeleriyle dolu eski bir evrak çantası getirdi. Böylece Tim hayalimi bir kenara bıraktım ve profesyonel olmaya karar verdim. O çanta hâlâ bende."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Tim'i mi? Ben beş yaşındayken konserde."

"Tim değil," diyorum çenemi başının tepesine bastırarak.

"Bu son seferiydi. Sanırım annem ondan sonra bir daha dönmek üzere kaçtı. Muhtemelen bu onun için bir rahatlamaydı. Onunla bu konuda hiç kavga etmedi."

"Anlamıyorum. Onunla en son ne zaman konuştun?"

Hareket etmeyince onu dürtüyorum. "Laney?"

"Bu son seferdi."

"Bekle, onunla hiç konuşmuyor musun? Bana pek konuşmadığınızı söylemiştin."

Çenesini göğsüme yaslıyor, suçlu açık kahverengi gözleri Adem elmama dikilmiş. "Önemli bir şey değil. Dürüst olmadığım için özür dilerim, sadece insanlara rahatça itiraf edebileceğim bir şey değil, anlıyor musun?"

"Bana her şeyi

anlatabilirsin." "Biliyorum.

Özür dilerim."

"Hayır, özür dilerim."

"Ne için?" Oturmak için hareket ediyor, saçları tozlu pembe meme uçlarının üzerine dökülüyor. "İki inatçı kadın tarafından yetiştirildiğim için ne kadar şanslı olduğumu biliyor musun? Cidden bununla mücadele etmiyorum." Şakağına vuruyor.

"Ama sen bundan bahsediyorsun."

"Sadece gündeme geldiği için. Asla üzerinde durduğum bir şey değil. İnsanların oldukları gibi olmalarına izin vermeliyim. Jimmy Cox yaptı

babam olmak istemiyorum. Zorla olsaydı zaten ikimiz de perişan olurduk."

"Haklısın." "Hep
öyle değil
miyim?"

"Kesinlikle hayır. Hayır. Hiç de değil." Sırtarak ayağa kalkıyor ve ben de yatağındaki yerimden ona hayranlıkla bakıyorum. "Eminim kıyafetlerin kurudur." Sözsüz bir takdirle kabarıırken ela gözleri sikime doğru kayıyor.

"Kalk maestro, annem üzerinde kötü bir izlenim bırakmak istemezsin. Her ne kadar yaptığın şey çok etkileyici olsa da."

Ayağa kalkmak için hareket ediyorum ve vücudumdaki her kasın protesto için çığlık attığını ve epik bir baş ağrısının başladığını hissediyorum.

Başına uzun bir tişört geçiriyor ve sırtıyor. "Şimdi iyi hissediyor musun, sert çocuk?"

"Kulak memelerim bile acıyor."

"Zavallı bebek." Çıplak kışımı tokatladı. "Gel hadi. Seni giydirelim ve yağlayalım."

"Laney," diye fısıldıyorum. Kapıya doğru döndüğünde onu tekrar göğsüme çekiyorum. Kollarımı ona dolayarak, sadece sarılıyorum ve o da bana izin veriyor. Hiçbir kelime konuşulmuyor. Hiçbir açıklama yapılmıyor. Onlara ihtiyacımız yok. En azından kendime böyle söylüyorum.

**Grannizm-Çirkin insanların içindeki güzelliği
bulmaya çalışmayın. Bu, güneş ışığını bok için
saklamak gibidir.
Daha iyi ışıktaki bile, hala parlayan bir bok.**

OceanofPDF.com

thirty-four

Laney

Kendimi melankolik hissederek arka kapının kapanmasına izin veriyorum ve en sevdiğim tüylü battaniyeme sarınıp Max'i peşime takarak verandamızda oturuyorum. Telefonum kucağımda çalışıyor ve Theo'nun FaceTime yapmak istediğini görünce ışınlaniyorum.

Gülümseyerek cevap veriyorum ama zifiri karanlık olduğu için onu hiç göremiyorum.

"Hey, seni göremiyorum."

"Bu FaceTime daha çok seni görebilmem için." "Oh?"

"Evet. Neyin var?" "Hiçbir şey."

"Laney."

"Beni korkutucu derecede iyi tanıyorsun."

"Korkunç kötü mü?"

"Hayır. Tabii ki hayır. Devin iyi."

"Bu çok iyi."

"Bu harika," diyorum titrek bir sesle. "Sen harikasın."

"Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Sadece büyükannem. O burada değil." Bu sözleri söyleyip gözlerim buğulanana kadar ne kadar acı çektiğimi fark etmemiştim. "Bu onsuz geçirdiğim ilk Noel ve ben... Onu çok özlüyorum."

"Keşke orada olsaydım da şu anda elini tutup seni kendime çekseydim."

Onun sözleri kalbimi ısıtıyor.

"Ben de. Neden fısıldıyorsun?"

"Dolabımdayım."

"Üç yordakçı seninle dalga mı geçiyor?"

"Onlara seni arayacağımı söyledim ve hepsi seninle tanışmak için sinir krizi geçirdi. Fark edilmeden sıvışmam bir saatimi aldı."

Gülüyorum ve bu iyi

hissettiriyor. "Bana

ondan bahset."

"Korkarım ağlayacağım."

"Ne olmuş yani? Yirmi iki yılın yirmi birinde seninle birlikteydi. Üzgün olmaya hakkın var."

Geçen hafta doğum günümde de acı verici bir şekilde yoktu. Neyse ki, son maç gününden sonra beni arabasına alan ve gece yarısından hemen önce beni arabaya götürerek ağırlığımca Dorito kabuklu taco yememe izin veren bir Grand Band Man vardı. Hemen ardından bana fiyonk kaplı bir kutu Famous Amos kurabiyesi hediye etti. Bunun yeterli olduğu ve yaptığı diğer planları iptal etmesi konusunda ısrar ettim. Bu konuda benimle kısa bir süre tartıştı ama sonunda yumuşadı.

"Keşke yüzünü görebilseydim." "Ben

seninkini görebiliyorum. Selam,

Max."

"Benimle olduğunu nereden biliyordun?"

"O ve diğer adam sen Uyumak ile. I

sadece varsaydım."

"Seni özlediği için şu anda ayaklarıma kapanıp sızlanıyor," diyorum dürüstçe.

"Ben de seni özledim. Hadi, bana ondan bahset."

"Şey, g ü ç l ü y d ü , inanılmaz derecede güçlü, iradeli ve komikti."

"Az önce kendini tarif ettin."

"Evet, dünyadaki yerini biliyordu." "Sen de

bileceksin."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarımı tutamıyorum.

"O üçüncü kahraman, değil mi?" Cevabı bildiği için soruyor.

"Evet," sesim çatlıyor ve başımı kameradan başka yöne çeviriyorum.

"Benim yanımda ağlaman sorun değil. Bunu görmekten nefret ediyorum ama içinde tutman senin için iyi değil."

"Ben sadece," çenem kontrolsüzce sallanıyor. "Bütün gün annem için kendimi toparlamaya çalıştım, anlıyor musun? Ama bugün kötüydü. Onsuz burası çok boş geldi. Noel arifesi bizim olayımızdı. Annem biraz önce uyuyacağını söyledi ama ağlamaya gittiğini biliyorum."

"Bence onunla böyle bir ilişki kurmuş olman harika. Büyükannesi ya da büyükbabasıyla bu kadar yakın olan pek fazla insan tanımıyorum."

"Çok ateşliydi, çok özeldi."

"Yine aynı onun gibisin."

Ona gülümserken gözlerimde yaşlar parıldıyor. "Yüzünü gerçekten görmek istiyorum."

"|-"

Işık istilası ekranda çatırdıyor ve bir çığlık havayı doldurmadan önce dileğim bir anlığına yerine geliyor.

"Onu buldum!"

"Yemin ederim Courtney, eğer buradan defolup gitmezsen, Mark'a uygunsuz teşhircilikten kenara çekildiğin zamanı anlatacağım."

"Yapmayacaksa

n." "Beni test

et."

Ona ters ters bakarken boş boş oturuyorum, gülümsemem büyüyor.

"Sadece onunla tanışmak istiyorum!" Courtney arka planda cıvıldarken görüşüm telefon kavgası yüzünden engelleniyor. "Onu FaceTime'da yakalamış," diye bağılıyor Courtney boğuşma devam ederken.

Sonraki birkaç saniye içinde ayak sesleri duyuyorum ve Theo'dan bir 'oomph' ve daha fazla tehdit geliyor.

"Sana zarar vereceğim Court. Kes şunu."

"Biz harikayız! Bizden utanmanıza gerek yok."

"İronik bir şekilde, öyleyim."

"Courtney, çıkar onu o boyunduruktan, telefonla konuşuyor!"

"Kamerayı çevir de el sallayabilelim," diyor başka bir ses, mücadeleyi izlemekten başım dönerken. Ve sonra yüzünü hareket ettiriyor, ekrana geliyor, sonunda yüzüne getirdiğinde saçları dağınık. "Seni daha sonra arayacağım. Üzgünüm-"

"Dur bir merhaba diyeyim," diye itiraz ediyorum, arkasına bakıp hızını artırınca. Bir saniye sonra tavanı panoramik olarak görebiliyorum. "Bebeğim, seni sonra ararım."

"Oh, ona bebek diyor!"

"Aman Tanrım, Teddy! Bu çok tatlı!"

"İnsanların sana Teddy dediğini biliyordum!" Yüksek sesle ilan ediyorum.

"Evet, kızım," diye sesleniyor içlerinden biri ve Teddy'nin gözlerine sahip güzel bir kız ortaya çıkarken kolların yeniden uçuştüğünü görüyorum. "Ve sana farklı bir şey söylemesine izin verme. Selam!"

"Merhaba," diye gülümseyerek papağan gibi konuşuyorum.

"Vay canına, beklediğim gibi değilsin ama iyi anlamda."

Teddy'nin küfrettiğini duyabiliyorum. "Yemin ederim, erkek gibi dövüşmek üzereyiz."

"Bırak da onunla konuşalım!" Omzunun üzerinden bağılıyor.

"Üzgünüm, Laney!" Theo'nun sesi korkudan çatlıyor.

"Sorun yok Teddy!" Telefona gülerek bağılıyorum.

"Demek ağabeyimin bizi dinlemediğimizi düşündüğü zamanlarda annemle durmadan konuştuğu kişi sensin."

"Umarım öyledir."

"Ben Jamie, onun favorisiyim."

"Artık değil!" Arka planda bağırdığını duyuyorum ve bir "oomph" daha.

Başka bir ses sesler dışarı. "O oldu senin Favori mi?

Gerçekten mi Teddy? Bu acıttı."

"Bunun için seni çok fena benzeteceğim. Kapat, Laney. Sadece kapat!"

Ekranda başka bir kafa belirliyor. "Merhaba. Ben Brenna."

"Merhaba."

"Teddy sana bizden bahsetti mi?" "Elbette söyledi," diyorum gülerek.

Üçüncü bir kafa ortaya çıkar. "Sana ne kadar koruyucu olduğumuzu söyledi mi?"

"Seni temin ederim ki iyi niyetliyim Courtney." Bana gurur dolu bir sırıtış attı. "Gerçekte."

"İçiniz rahat olsun, kardeşiniz emin ellerde ve bana itiraf etmek istediğimden çok daha fazla şey öğretiyor."

Jamie konuşuyor. "O özel biri, değil mi?"

"Hem de çok."

Courtney gözlerini devirerek, "Evet, özel kask takmak gibi," diyor.

Brenna'nın gözleri parlıyor. "Yeni yıl için gelmelisin! Benim odamda uyuyabilirsin."

"Burada annemle kalmak zorundayım."

Jamie onun kulağına vurur. "Bu Teddy'nin uzatması gereken bir davet."

"Nerede o?" Ben soruyorum.

Jamie ve Brenna omuzlarını silkmiş olan Courtney'e dönüp bakarlar. "Muhtemelen on saniyemiz kalmıştır."

Gülerek başımı sallıyorum.

"Biliyor musun Courtney, sen ve Theo birbirinize çok benziyorsunuz." "Bundan bahsetmen çok komik," diyor

Jamie, "çünkü Bu yastık bizde."

Telefon elinden düşmeden hemen önce Brenna bir şey kaldırırken yüksek bir patlama sesi duyuluyor ve ben yine tavana bakıyorum.

"Tanrım, hayır!" Theo panik dolu bir sesle konuştu. "Sizler öldünüz!"

Telefonun yerde durduğu yerin önünde Brenna'nın yüzü beliriyor. "Onun telefonundan senin numaranı çalıp sana mesaj atacağım. Bir şeyler ayarlarız. Öğle yemeği ve alışveriş?"

"Kulağa hoş geliyor."

Alaycı kahkahaların ardından Theo telefonunu alır ve şaşkın bakışlarla görüş alanına girer.

"Sana ne yaptılar?"

"Beni dolaba kilitledi," derken nefesi kesiliyor ve ben gülmeden duramıyorum.

"Hiç komik değil."

"Üzgünüm, zavallı bebek."

"Kardeşlerim olsa çok daha iyi olurdu." "Ah, Teddy!"

Evin içinden bir yerlerden duyuyorum. "Doğruca cehenneme geri dön, Şeytan!" Theo çığlık atıyor.

"Pekala çocuklar, Noel'deyiz."

"Gerçekten mi baba?" Theo nefes nefese. "Şimdi de sen mi burnunu sokacaksın?"

"Tanrım, aileni şimdiden seviyorum."

"Onları alabilirsin." Başını ciddiyetle sallıyor. "Seni arabadan aramalıydım. Onlarla alışverişe gitmek zorunda değilsin."

"Ben de istiyorum. Kulağa eğlenceli geliyor. Harika görünüyorlar."

"Bir ya da yirmi yıl ver." Yatak odasına doğru yürüyor ve ben de bana odasını gezdirmesini istiyorum. Odasını yavaşça gözden geçiriyor. Temiz ve evin güzel olduğu belli. Halıda vakum girintileri var.

"Büyük. Rahat."

"Senin yatak odanı daha çok seviyorum," diyor imalı bir şekilde. "Ya da benim diğer odamı."

Yatağına uzanıyor, telefon yüzünün üzerinde asılı duruyor.

"Bu manzarayı seviyorum."

"Öyle mi?" Şakacı bir şekilde dudağını ısırmadan önce söylüyor. "Bunun nesi iyi?"

Kaşımı kaldırıyorum.

"Komik, ben tam tersini seviyorum."

"Geçen gece bunu söylemiyordun."

"Bunu daha detaylı konuşabilmemiz için kapımı kapatayım mı?"

"Hayır, annem duyuyor." "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet, Şimdi iyiyim. Kız kardeŐlerininle gösteri izlemek beni kafamdan uzaklaştırdı."

"Emin misin?"

"Evet, eminim.  abuk eve..." Y z m n kızardığını hissediyorum. "Geri demek istedim."

"Evim," diyor. "Artık burada yaŐamıyorum."

"Doğru."

"Utanma."

"Utanmıyorum."

"Eve, sana dönmeye hazırım."

"Tamam."

"Mutlu Noeller, Laney." "Mutlu Noeller, Houseman."

OceanofPDF.com

thirty-five

Theo

Yeni lacivert elbise pantolonum, yakalı gömleğim ve kravatımla yatağımda **uzanmış**, stres topumu tavanda zıplatıyorum. Hayatımda hiç bu kadar huzursuz olmamıştım. Ailemi sevsem de, düşüncelerimin ve zamanımın çoğunu alan alingan esmer kadar eğlenceli değiller. Fiziksel ilişkiye girdikten sonra her şey çok hızlı gelişti ve yolda kendimi bize biraz zaman tanımanın bana perspektif kazandıracağına ikna etmek zorunda kaldım. Ama bu noktada, arabamı toplayıp eve gitmek için bir bahane uydurmamak için yapabileceğim tek şey bu. Nora aklımdan geçiyor ve gözyaşları içinde yaptığı itirafın görüntüsünü silkeleyip atıyorum.

"Bir anda oldu."

Yolculuğa çıkmamı engelleyen tek şey bu. Laney'leyken, kendime hakim olmalıyım. Kalbimin aklımı yönetmesine izin veremem. Bunu daha önce yaptım ve yeterli nedenim olmadan bir daha o yolda yürümeye niyetim yok. Ama tüm bu ihtiyatın altında bir yerlerde, teslim olmamı bekleyen beyaz bir bayrak yarıya kadar dalgalanıyor. Laney, Nora değil ve diğerinin hatası için birini suçlayamam. Ama deneyimle yaşamak zorunda kalırsam, riski tartmaktan kendimi alamam. Laney'nin bana zarar verme yeteneği var. Ama basit bir karar vermek için on dakika boyunca abur cubur reyonunda durmak zorunda kalan bir kadına kendimden ne kadar yatırım yapmak istiyorum? Her konuda emin değil ve bir ay ya da bir gün sonra benim için de aynı şeyleri hissetmeyeceğini kim söyleyebilir?

Bunu düşündüğüm için ben bir pislik miyim?

"Aww," diyor Courtney yatak odamın kapısının çerçevesinden, "bak Jamie, kız arkadaşıyla ilgili hayaller kuruyor."

İnliyorum, topu kapıma doğru fırlatırken kolumu gözlerimin üzerine atıyorum.

"Siz ikiniz lütfen gidip birbirinizi boğmak için çelenk bulabilir misiniz?"

"Seni ne kadar azdırmak istesem de, küçük kardeşim, gitmemiz gerek. Yuletide çağırıyor ve babam aşağıda volta atıyor."

"Bir dakika içinde aşağıda olacağım."

Jamie kolumu yüzümden çekti. "Hadi, görevini yap ve buraya gelip somurtabilirsin."

"Acele et, sperm oğlan," diye kapıyı tıklatan Courtney, Jamie arkada kalırken oradan ayrılıyor.

"Ne?" Ceketimi kapıp oturmak için ayağa kalktığımda onun bakışlarını hissediyorum.

"Bunu gerçekten seviyorsun." "Belli değil mi?"

"Sadece dikkatli ol."

Nora bombayı patlattığında arabayı kullanan Jamie'ydi. Bir hafta boyunca yanımda durdu ve ben bu süreci yaşarken çoğunlukla sessiz kaldı. Ağabey rolü oynadı, hayatımdaki her hatırayı temizlerken beni birkaç gün boyunca sarhoş etti ve sonra beni yataktan duşa girmeye zorladı.

"Çok dikkatli değil. Tekrar şansını denemeni, mutlu olmanı istiyorum" diyor, yüz hatlarında dalgın bir ifade beliriyor. "Seni bir daha böyle görmek istemiyorum-"

"Biliyorum. Merak etme."

"Elimde değil."

"Sana bir şey getirdim," diyerek konuyu değiştiriyorum. "Öyle mi?" Işıldıyor.

Çantama uzanıyorum ve paketlenmiş kutuyu çıkarıyorum. "Court ve Brenna'ya aldığımdan bir tane fazla, bu yüzden beni ispiyonlama, tamam mı?"

Hafif bir kahkaha atarak, "Bir favorin olmaması gerekiyor," diyor.

"Bu kuralın anneler için olduğunu düşünüyorum ve yine de rakiplerinize bir bakın."

Beni dürttü. "Courtney seni seviyor. Brenna da öyle." "Biliyorum. Sadece aç."

Kağıdı heyecanla yırttı. "Aman Tanrım." Yazılı çubuk kolyeyi kaldırır ve her iki tarafındaki parşömeni okur.

"Bir tarafı kelime savaşçısı, diğer tarafı ise adalet arayıcısı anlamına geliyor," diye açıkladım. Bunu mahkemedeki ilk gününüzde takabileceğinizi düşündüm, bilirsiniz, iyi şans tılsımı olarak."

"Bu çok güzel," diyor boğazı düğümlenerek. "Sakın ağlamaya kalkma."

"Elimde değil." Bana sıkıca sarılıyor, ben de ona sarılıyorum. "Bu her şey. Teşekkür ederim."

"Seninle gurur duyuyorum. Kışını yırttın."

"Çok havalısın, küçük kardeşim."

"Mutlu Noeller."

"Mutlu Noeller, Teddy." Uzaklaşıyor ve gülümsüyor. "Hadi, babam kalp krizi geçirmeden önce."

Merdivenlerin dibinde, annemin paltosunu giymesine yardım ederken bize ters ters bakan babam tarafından karşılanıyoruz. Her yıl kulüp binasında düzenlenen yıllık mahalle Noel partisine gidiyoruz ama bu yıl farklı çünkü babamın etkilemeye kararlı olduğu yeni golf arkadaşlarından biri mahalleye yeni taşındı ve uğrayacağını söyledi. Ve babam ailesine hava atma fırsatını nadiren kaçırmıyor. Kulüp binasına doğru buz gibi bir yürüyüşe çıkıyoruz, Courtney kötü üvey kardeşlerden biriymiş gibi "Jingle Bells" şarkısını söylerken kız kardeşlerimin topukları kaldırımında tıkırdıyor. Annem iç geçiriyor ve babama doğru eğiliyor. "İtiraf edeyim, bunu ben düşürdüm."

"Biliyordum," diye kuru bir gülümsemeyle cevap veriyor.

"Bunu duydum," diyor Courtney. "Hâlâ erkek sperminden daha iyiyim."

Kulüp binasına giriyoruz ve her zamanki gibi süslenmiş. Houston banliyölerindeki en seçkin mahallelerden birinde yaşıyoruz. Ailem sosyetiktir ve takvimlerini dolu tutmayı görev edinmişlerdir. Bu özel partiye, her yıl dağıtılan en iyi bahçe de dahil olmak üzere birkaç imrenilen ödül nedeniyle katılıyorlar. Hatta gülünç küçük cam kupalar bile veriyorlar. Annem iki kez kazandı ve yemin ederim onları günde bir kez parlatıyor. Tüm bu ritüel çok saçma, ama biz onlara şaka yapıyoruz çünkü görünüş onlar için önemli ve bizimle gerçekten gurur duyuyorlar. Laney'nin hiçliğin ortasındaki huzurlu cennetini, benim büyüdüğüm endüstriyel parkla karşılaştırıyorum. Gece ve gündüz gibi. Tamamen farklı dünyalardan geliyoruz ama yine de ben onunkinde rahatım. Acaba o da benimkinde aynı şeyi hisseder miydi?

"İşte oradalar!"

Biz yavrular gülümserken birkaç komşu ailemi selamlıyor.

"Bu oğlum Theo ve kızım Jamie. Jamie geçen Mayıs ayında mezun oldu ve yeni bir şirkette çalışıyor. Pazartesi günü mahkemedeki ilk günü ve Theo da TAÜ'de birinci sınıf öğrencisi. Müzik bölümünde okuyor." Jamie ve ben ödüllü midilliler gibi dişlerimizi muayene için gösterirken babam gururla gülümsüyor.

Adam elini uzattı, ben de sıktım.

"Memnun oldum, efendim."

Bana sırtıyor. "Beni ara, Jim. Ben de Büyük Adam'dım."

Babamın gülümsemesi Grinchvari bir şekilde büyüyor. "Bunu bilmiyordum."

Jim öne eğildi ve sırtımı sıvazladı. "O okulu çok severdim. Hayatımın zamanıydı." Bana bilmiş bir göz kırptı.

Tedirgin bir şekilde başımı sallıyorum çünkü ondan da Troy'dan aldığım hissin aynısını alıyorum. Ona ve karısına bakılırsa, playboy iştahını korumuş. Hayat boyu istediğini elde etmenin getirdiği kibirli bir özgüvene sahip.

Laney'den asla iki göz kırpma uzakta olmayan düşüncelerimle sohbetin sıkıcılığına ayak uyduruyorum. Ebeveynlerimiz dedikoduya kapılana ve biz kenarda içki içmek zorunda kalana kadar turumuzu sürdürüyoruz.

Brenna iç çekerek, "Belki kaçabiliriz," diyor.

Annem tam o anda bize bakıyor ve gözlerini kısıyor.

"Sanırım dinleniyoruz," diyor Jamie. "Kadın her şeyi olduğu gibi biliyor."

"Öyleyiz," diye onaylıyor Courtney. "Hiç şüphe yok. Dinleniyoruz. Gençliğimizden beri bunu yapıyor. O sadece biliyor." "İç, babam gülüyor."

"Tanrım, gülme."

Başını geriye atıp sırtlan gibi kıkırdadığını gördüğümüzde hepimiz inliyoruz.

"Kahretsin," diyor Courtney. "DNA'mızı paylaştığımıza inanamıyorum."

"Bazen çok sahteler," diyor Brenna telefonunu kaldırırken, flaş patlamadan önce üçü de aynı anda dudak büküyor.

"İyiymiş, yükseliyor." Kızlar resmi tartıyor ve başlarını sallayarak onaylıyorlar.

"Neredeyse unuttuyordum, bir iş arkadaşım dün bana bu çılgın çiftten bahsediyordu, çok komik olduklarını söyledi." Brenna bir sihirbaz hızıyla telefonuna dokunuyor. "Gerçek hayatım," diye kaşlarını çatıyor, ben eggnog'umda boğulurken düşüncelerini gözden geçiriyor. "Kahretsin, adını unuttum. En gerçek hayatım. İşte bu."

"Gidip bir tur atalım," diyorum ve bir tabak şekerli kurabiyeyi yem gibi üçüne de uzatıyorum. Bak, şeker. Şeker. Courtney bunu alan tek kişi.

Telefon tokadı taktiğine başvurarak, kendi adamımın omzuma attığı tokatla durduruldum.

"Demek savaşçı bir korucusun?" "Evet, efendim."

Sanki babam sudaki kanın kokusunu almış gibi, bize katılmak için yanımıza geldi.

"O tarafta birkaç arkadaşım kaldı, belki yakında oraya bir yolculuk yapmalıyız." Karısına doğru başını sallıyor, o da sadece başını sallayarak onaylıyor. Karısının kol şekeri olduğunu düşünmem yanlış olabilir, ama annem onu konuşmaya teşvik ettiğinde ve o kısa, kırpılmış cevaplardan başka bir şey vermediğinde çıkarabildiğim tek sonuç bu. Muhtemelen o da sıkılmış ve hepimiz gibi bu partiye katlanıyor. Laney burada olsaydı dinamikler nasıl değişirdi diye düşünmeden edemiyorum. Sonraki yarım saat boyunca Jim'in Büyük Adam hikâyelerini dinlemek zorunda kalıyorum. Babam tek kelime bile edemiyor ve dikkatle beni izliyor. Bu adamı etkilemek gibi bir arzum yok ama babama kibar davranacak ve saçmalıklarını hoş görecektim kadar saygı duyuyorum.

"Tabii ki oradan çıkmam gerekiyordu," diyerek içkisinin son damlasını da boşalttı. "Orada okuldan başka eğlenecek pek bir şey yok."

Courtney, "Oh, o eğleniyor," diye konuşuyor.

Annem sıkıntıyla iç çekiyor ve Courtney'e uyarırcasına bakıyor.

Jim anlıyor çünkü...Courtney. "Ahh, evet. Bu tür dikkat dağıtıcı şeylerle tartışamam. Sadece ilmiğe kaçındığınızdan emin olun," der, "ne demek istediğimi anlıyorsanız. Bu seni sadece yavaşlatır."

Artık resmileşti, Troy'un geleceğine bakıyorum.

"Omuzlarının üzerinde iyi bir kafası var," diye araya giriyor babam içten bir gururla.

Jim gülümsüyor ve bu beni duraksatıyor. "Tatlı için Chrissy'nin ailesine gitmemiz gerekiyor. Oğlumuzu rehin tutuyorlar." Kartvizitini çıkarıyor, kalın yazıyı okuyup Jim'in profiline bakıyorum.

Jim annem ve babamla hoşbeş ediyor ve sıra bana geldiğinde annem konuşmam için dirsek atıyor. Başımı sallayıp veda ederken şakağımın kan zonkluyor, sonra omzuma sağlam bir tokat daha yiyorum.

"Ayağa kalkmak için bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Biz Büyük Adamlar birbirimize destek olmalıyız."

Kapı arkalarından kapandığında, ben ön kapıdan çıkarken Jamie bana bakarken ailem partiye geri dönüyor. Onları kulüp binasının taş yolunda yakalıyorum.

"Kızınız çok güzel."

Kaldırımında duraklıyor ve ikisi de dönüp şaşkınlıkla bana bakıyorlar.

"Pardon, ne dedin?"

"Kızınız. O çok güzel, yıkıcı derecede güzel. Girdiği her odayı aydınlatıyor."

Soğuktan korunmak için ellerimi ceplerime sokuyorum. "Zeki, açık sözlü ve ele avuca sığmaz biri ama her durumda kendi başının çaresine bakabilir."

"Affedersiniz ama Elai'den mi bahsediyorsunuz?"

"Abur cubur bağımlılığı ve tuhaf bir idol zevki var, ama hepsinin kadın olması sizi şaşırtmamalı."

Yüzümdeki düşmanca ifadeyi okuyunca afalladı.

"Muhtemelen sahilde botlarıyla hiç terlemeden bir mil koşabilir. O saf bir taşralı ve bunun asla değişmeyeceğinden eminim. O iyimser bir kalbe sahip bir karamsar ve ben ona delicesine aşığım."

Şoktan pişmanlığa dönüşen profilini inceliyorum. "O benim dünyadaki en sevdiğim insan ve Onu tanımadığımı hayal edemiyorum. Onu tanıma şansına sahip olup da bunu bir kenara atmayı hayal bile edemiyorum."

Öne doğru agresif bir adım atıyorum ve onun hevesli bakışlarını yakalıyorum. Belli ki daha fazlasını istiyor ama soramayacak kadar korkak.

"Yakında mezun olacak ve ben de onun hayatındaki erkek olmak için elimden geleni yapacağım. Bunların hiçbirini bilmeyi hak etmiyorsun. Ama kararından pişman olmayı hak ediyorsun."

"Yani, o-"

"Daha iyi." Cebimden kartını çıkardım, ikiye böldüm ve aramızdaki kaldırıma fırlattım. "Üzgünüm Jim. Ben senin tarzında bir Büyük Adam değilim."

Partiye geri çekildim ve kapıyı arkamdan kapattım. Ailemin düşmanca bakışlarıyla karşılaşmayı bekliyordum; onun yerine üç çift şaşkın gözle karşılaştım.

"Bu sen misin?" Courtney telefonunu kaldırıyor. "Elli altı bin takipçi mi? Ciddi misin lan sen?"

Brenna telefonu elinden kapar. "Bunun sen olduğuna inanamıyorum, sen ünlüsün!"

Homurdanıyorum. "Biz ünlü değiliz."

Bana doğru yürüdü ve telefonu yüzüme doğru itti. "Elli altı bin kişi senin her hareketini izliyor, Theo."

Omuz silkiyorum. "Bu sadece Laney için bir okul projesi."

"İkinizin 2019'da izlenmesi gereken çift olarak trend olmasını sağlayan bir okul projesi."

Onun için, bizim için duyduğum küçük gurur kabarmasını görmezden gelmeye çalışıyorum. Bir arkadaşlık olarak başlayan ve başıma gelen en harika şeye dönüşen şey için.

"Ciddi misin, Theo?" Jamie sesinde biraz incinmişlikle soruyor. "Bunu neden bizden saklıyorsun?"

Akbabalar gibi etrafımda dönerlerken bir adım geri çekiliyorum ve "Bence bu çok açık," diyorum.

"Şimdi boku yedin, küçük kardeşim. Biz kesinlikle ziyarete geliyor.

"Bahse gir, serseri, o bizim yeni en iyi arkadaşımız." "Bunun sen olduğuna hâlâ inanamıyorum, sperm çocuk."

**Grannizm-Bütün insanlar eşit yaratılmamıştır. Yarısı
Tanrı'nın mizah anlayışı sayesinde yaratılmıştır.**

OceanofPDF.com

thirty-six

Laney

Bu benim ilk Beyaz Noel'im ve bir yanımda bu övgünün Gran'e ait olduğuna inanıyor. Verandadan ağaçların manzarası muhteşem. Annem ve ben battaniyenin altına sarılıp hasır kanepede kahve ile karıştırılmış sıcak kakaomuzu yudumlarken bir yandan da yağan karı izliyoruz.

Şu anda kardan çok buz var ama bir o kadar da güzel. Kitlelere kahve servisi yapmadan önce, sabah kahvesi için verandada toplanmak annemin, büyükannemin ve benim rutinimizdi. Sonra annem ikinci vardiyaya geçti, büyükannem hastalandı, barista işini ben aldım ve rutinimiz değişti. Değişmek zorundaydı. Bundan hoşlanmadım. Hiçbirimizin hoşuna gitmedi. Hayatınızda değişimin hoş karşılandığı zamanlar vardır, ama bu onlardan biri değil. Çünkü aylardır ilk kez annemin yanında otururken tamamen huzurluyum.

"Vay canına," diyor manzaramıza hayranlıkla bakarak. Yeni açılmış markasız bir Ugg'ı uzatarak kendi manzaramı takdir ediyorum. Elini şeker kamışı kaplı kalçama koyuyor.

"Beğendin mi?"

"Onları çok seviyorum. Teşekkürler Noel Baba." Yanağından öperim.

"Biliyorsun, ben senin eşyalarını toplarken büyükannen hep nöbet tutardı. Eğer uykunda kıpırdarsan, koşarak koridora gelir ve toparlanıp beklememi isterdi. Bunu yapar yapmaz, seni görmek için içeri bakardık.

uyuyorlardı. Beni delirtti ama Noel Baba'yı öğrenmeni istemedi."

Sırıyorum. "Ona benziyor."

"Bir çocuğun sihrini asla mahvetmememi söyledi. Artık dünyada yeterince büyü yok."

"Katılıyorum."

"Ama bence bu oldukça büyülü."

"Ben de o olabilir diye

düşünüyordum." Annemin

dudakları titrer. "Belki de öyledir."

"Bence öyle anne," diyerek elini elime aldım ve sıktım.

Annem gözlerinin altından bir damla yaşı kaldırıyor ve başını sallıyor. "Ağlamayalım. Bugün onun için gülümseyelim."

"Evet. Seninleyim."

"Bugünlerde mutlu

görünüyorsun." "Mutluyum."

Gülümsüyor ve benimle omuz omuza

çarpmışıyor. "Peki ya Theo?"

"Onun da öyle olduğuna

eminim." "Güvende misin?"

"On altı yaşımdan beri doğum kontrol hapi

kullanıyorum." "Biliyorum ama-"

"Ama hiçbir şey." Kaşlarımı çattım. "En son ne zaman seks yaptınız?"

"Ben ciddiym, Laney."

"Ben de ciddiym."

"Tartışma bitti," diyor annem ve kahve fincanlarını tokuşturuyoruz. Birkaç yudum sonra karın çıtırtısını duyuyoruz.

"Birini mi bekliyorsun?" Annem sordu.

"Hayır. Sen?"

"Uh uh. Ama içimde bir his

var." "Theo Houston'da."

"Elbette, öyle." Saçlarımı öpüyor ve boş kupalarımızı toplamadan önce ayağa kalkıyor. "Geldiğinde onu içeri davet et. Ona biraz kolonya aldım." Ürküyorum çünkü ucuz olduğunu ve muhtemelen onun kullanacağı bir şey olmadığını biliyorum. Paramız yetmez

ve umarım bu konuda iyi davranır. Hediye konusunda zaten yeterince endişeliyim. Beklentiyle sarsılarak yola doğru bakıyorum ve annemin şüpheleri doğrulanıp Honda'sı görüldüğünde gülümsüyorum.

Kelebekler etrafımda uçuşurken ve dudaklarımı mükemmel Noel öpücüğü için hazırlarken beklenmedik ve şaşırtıcı.

Ama seyahat hızını gördüğümde alarmlar çalmaya başlıyor.

"Anne, sıcak geliyor."

Tam ben bunu söylerken Theo frene basıyor, arabası buzun üzerinde birkaç metre kayıyor, sonra da savrulup duruyor. Theo arabadan inerken elektrik çarpmış gibi görünüyor ve avazı çıktığı kadar bağırıyor. "Harika, uyanmışsın! Tabii ki uyanıksın!" Bir elini çılgınca havaya sallayarak söylüyor. "Sabahın üçünde çıktığımı bilmelisin! Sen uyanmadan önce sana ulaşmak için iki saatlik yolu sabahın üçünde geldim!"

"Anne."

"Evet, bebeğim?"

"Theo'nun kahvesine biraz burbon koy," diye omzumun üzerinden fısıldıyorum.

Theo laf kalabalığına devam ederken gülerek, "Çoktan hallettim," diyor. "Sabahın üçünde buzlu yollara çıkan Teksaslılara ne olduğu hakkında bir fikrin var mı!" Çenesini dışarı çıkarıyor ve eliyle kulağını kapatıyor.

Başımı yavaşça sallıyorum, ellerim arkamda.

Önündeki rüzgârda dağılan saç tellerini savurmadan önce saçlarını karıştırıyor. "İsa dün gece doğum gününü kutluyor olmalı çünkü adını iki bin kez haykırdığımda direksiyona geçmediği kesin!"

O bu haldeyken ben de aynısını yapmamak için elimden geleni yaparken annemin kahkahası arkamda çınlıyor. Dudaklarımı öyle sert ısıyorum ki gözlerimden yaşlar geliyor.

"Zordu, değil mi?"

Arka yolcu kapısını açmadan önce sorabileceğim en aptalca soru buymuş gibi başını eğdi, gözleri büyüdü

ve hediyeleri dikkatle kollarına diziordu. "Kız arkadaşım için romantik bir şeyler yapmaya çalışmanın aptalca bir fikir olduğunu bana bildirmeyi hayata bırak." Kapıyı tokatlayarak kapatıyor; kolları doluyken bana bıkkınlıkla bakıyor. "Umarım bu kan lekeli önlüklerin kıymetini biliyorsundur."

Converse'inin kauçuk tabanı kaygan bir buz parçasına temas etmeden önce söylediği son sözler bunlar.

"Kahretsin, anne! Adam düştü! Adam aşağı!" Histeri içinde mutfakta arkama yığıldı.

#####

Theo yatağımın üzerine yayılmış, bir ayağını sarkıtmış, huzur içinde uyuyor ve ben de ona bakarak göğsünün inip kalkmasını izliyorum. Kahvaltıdan sonra Theo ve annem hediyeleri değiş tokuş ettiler. Kutuyu açar açmaz kolonyayı sürmüş ve benden daha büyük bir parça kazanmıştı. Annem de ona uygun olarak seçtiği süslü kaşmir eşarp için bol bol teşekkür etmişti. Ama kahvesini içip kahvaltısını sindirmeye başladığında gözlerini zar zor açık tutabiliyordu, ben de onu yatağına yatırdım. Benim yatağıma. Şimdi dinlendiği yer. Günün yarısı geçmişken, yanağına bir öpücük kondurarak onu uyandırmaya karar verdim. "Mutlu Noeller." İnliyor ve sonra bana uzanıyor. "Saat kaç?"

"Akşam altıda."

Bu onu şaşırttı. "Gerçekten mi?"

"Sorun yok. Güzel bir gündü. Uyumaya ihtiyacın vardı."

Beni yanına yatmam için çekiyor, ben de kollarına sokuluyorum. Kendine gelmesi birkaç dakika daha sürüyor.

"Annemin hayatım boyunca hiç bu kadar güldüğünü duyduğumu sanmıyorum," diyorum kıkırdayarak. "Kıçını yırttığın için üzgünüm ama bunun harika olduğunu söylemeliyim."

"Kıçım aynı fikirde değil, " diyerek yüzümü yukarı kaldırıyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

"Berbat durumdasın, Houseman."

"Hayatımın en korkutucu sürüşüydü."

"Özür dilerim."

Omzumdaki saçları fırçalıyor. "Bunu yaptığıma memnunum." "Ben de. Uyandığında senin için bir şeyim var."

Oturmak için hareket ediyor ve başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Bana henüz teşekkür etme." "Lanet olsun."

"Bunu da henüz söyleme." Çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkarıp kucağında açıyorum.

"Bu da ne?"

"Bu benim dizüstü bilgisayarım." "Uh huh."

Birkaç düğmeye tıklıyorum ve sayfayı açıyorum. "Ve bu da yeni web siteniz."

"Ne?"

"Tamam, panik yapma, geri alamayacağım bir şey değil," diye hızlıca açıklıyorum. "Sen kızmadan önce, sürücündeki her şeyi çıkardım, müziğini hem uygulaman hem de yeni siten için biraz düzenledim, böylece kendini rahat hissettiğin anda pazarlamaya başlayabilirsin. Ayrıca bir arkadaşıma logonu tasarlattım, beğenmezsen adını değiştirebiliriz ama bu tür uygulamalar için en çok kullanılan iki platform da dahil olmak üzere her platformda bir sosyal sayfa açtım."

İfadesini tartmak için elimden geleni yaparken Theo'nun gözleri sayfada geziniyor.

"Tamam, hazır olduğunuzda tek yapmanız gereken buraya tıklamak." Ona sayfayı nerede yayınlayacağını gösteriyorum. "Ve sonra boş zamanlarınızda burada, klasörde kurduğum sosyal platformlarda yayınlayın. Biraz sosyal varlık hiç yoktan iyidir ve sayfalarınızı sizin için çalıştırabilirim, isterseniz müzik örnekleri yükleyebilirim. Denizaşırı pazarınızı genişleterek gelirinizi ikiye, hatta üçe katlayabileceğinizi düşünüyorum. Eğer Honda sizin

Honda bunu başka bir yerde kullanabilir. Uluslararası bir haklar lisansı hazırladım ve bu klasörde yer alıyor. Ayrıca diğer uygulamalardan bir fiyat listesi topladım ve karşılaştırılabilir bir tablo oluşturdum."

Theo'nun sessizliği beni dehşete düşürürken o tuş takımına basıyor ve çevrimiçi kütüphanede geziniyor. "Yani burada bulunan her şey uygulamanızda da var ama satın alındığında siteden kayboluyor."

"Tanrım, Laney."

"Eğer kızgınsan, her şeyi anında değiştirebilirim. Ciddiyim, üzölmeyeceğim."

Gözlerinde öyle bir gururla bana dönüyor ki benim gözlerim yaşıyor.

"Hoşuna gitti mi?"

Yüzümü elleriyle kavıyor ve dudaklarıma en nazik öpücükleri konduruyor. "Bu inanılmaz."

"Gerçekten beğendin mi?" Gözlerine bakarak soruyorum.

"Bu inanılmaz. Sen inanılmazsın. Bayıldım. Bunu yapmak için zamanım olmadı. Senin nasıl?"

"Bir süredir üzerinde çalışıyorum."

"Ne kadar zamandır?"

"Bir süre. Hediye için ben de biraz kanadım." Ağzımı alıp sarhoş edici bir öpücük kondurmadan önce burnumu kırııştırıyorum. Çekildiğinde sadece bakıyoruz.

"Hediyemi yeniden düşünmem gerekebilir."

"Saçmalama. İsteyeceğimi düşündüğün şeyi istiyorum."

Başını sallıyor ve beni tekrar öpüyor. Bana bakışı yeter de artar bile. Theo ağacın altından hediyemi alıp güzelce paketlenmiş bir kutuyu odama taşıyarak kısa süreliğine ortadan kayboluyor. İnce ve yaklaşık bir metre boyunda olan bu kutunun içinde ne olduğunu bir türlü tahmin edemiyorum. Kağıdı endişeyle yırtıyorum ve ne olduğunu görmek için yeterince zarar verdiğimde geri çekiliyorum. Kalbim alev alev yanıyor, ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Piyasadaki en iyi iki kişilik çadır. O kadar rahat olması gerekiyor ki daha çok glamping gibi görünecek."

"Hadi yapalım," diye geveledim, gözlerim parlıyordu.
Pencereye doğru başını sallıyor. "Hava durumu pek iyi değil."

"Hayır, burada. Hemen kuralım!" Theo kıkırdarken ben heyecanla kutunun üstünü yırtıp kokuşmuş yeni vinili çıkarıyorum. "Tamam o zaman, hadi yapalım."

#####

Çadırın tavanına bakarak Theo'nun kollarında uzanırken, aldığı elektrikli fenerin yumuşak ışığı mekânda mum ışığında bir renk tonu yaratıyor.

"Bu size bir servete mal olmuş olmalı." "Bunu düşünmeyin."

"Tüm bu tavan pencereleriyle kaç yıldız görebileceğimizi hayal edebiliyor musunuz?"

"Harika olacak."

"Theo, sana artık kamp yapmadığımı söylediğimi hatırlıyor musun, çünkü o kadar büyülü olmayacağından korkuyordum."

"İstiyorum."

"Bu artık doğru değil," diyorum, doğrulup ona bakarak. Elleri başının arkasında kenetlenmişti. "Siz, efendim, tek başınıza hayatıma sihri geri getirdiniz."

Omuzlarından birini kaldırıyor. "Ben böyle iyiyim."

"Ve senin de biraz mütevazı pastaya ihtiyacın var." Gözlerimi deviriyorum ve şakacı bir şekilde göğsüne vuruyorum. "Ama ciddiğim. Gerçekten ciddiğim. Bu şimdiye kadar birinin bana verdiği en güzel hediye."

Beni boynumdan tutup aşağı çekerek dudaklarımdan öpüyor.

"Beğendiğine sevindim."

"Bayıldım," diye fısıldıyorum yeni kalemizin etrafına bakarken. Ağzının köşesi kalkıyor. "O zaman sevdiğine sevindim."

Ona sırıtiyorum.

"Mutlu Noeller, Theo."

"Mutlu Noeller, Laney."

**#bestfriends #campinginthebedroom
#bestpresentever #nogummiesthankyouverymuch
#whoneedsmistletoe #hebroughtmagic
#bestchristmasever #livingourrealestlife**

**Büyükanneçilik - Tupperware'i her zaman iade
etmelisiniz. Bazıları için duygusaldır.**

OceanofPDF.com

thirty-seven

Theo

"Doğru yapmıyorsun!"

Laney, "Bu ızgarayı yıllardır ben yapıyorum, geri çekil," diyor ve Devin'e maşa fırlatıyor. Chase dışarı çıkarken kıkırdıyor, verandanın kapısı arkasından tokatlayarak kapanıyor.

"Yine iş başındalar, ha?"

Laney'nin kazak, tayt ve bere giymiş haline bakıp sırtıyorum ve kısa bir süre sonra onu açmayı hayal ediyorum.

"Bu bakışı biliyorum," diyor Chase bana bir bira uzatırken, Laney Devin'i uzaklaştırıp ızgarayı kapatıyor.

"Bebeğim, şu balon göğüslü aptala söyle, bunu yapmak zorunda-"

"Hayır," diye bağılıyor Chase verandadan. "Hayatta olmaz, en son ikiniz arasında hararetli bir tartışmanın ortasına düştüğümde zar zor kurtulmuştum."

Devin durduğu yerden ofluyor. "Neden seninle tekrar evlendim ki?"

"Çünkü çok seksiyim ve senin saçmalıklarına katlanıyorum." Devin gülümsüyor. "Şimdilik bu kadar yeter."

Dördümüz terk edilmiş evimde şampanya patlatarak sakın bir yılbaşı gecesi geçirdik ve günü Deidra ve Max ile geçirmeye karar verdik. Laney dondurucu soğukta barbekü yapmamız konusunda ısrar etti ve kimse karşı çıkmayı düşünmedi. Ortaya çıkan tek tartışma, Chase ve benim mangal yapmayı teklif ettiğimizde ve o anda bunun için kavga eden iki kadın tarafından isyan yasası okunduğunda oldu.

Onlar ileri geri konuşurken Chase sevgiyle, "Onlar bir şey," diyor. "Sana bir tavsiye. Sadece devam et."

"Ne zaman?"

"Her gün. Her gün. Tek. Gün."

"Kesin şunu!" Laney çığlık atarak Devin'in ellerine vuruyor. "Şu anda aynı adet döngüsündeler," diyor Chase diyor. "Lütfen bana bunu nereden bildiğimi sorma. Ve eğer bir şeyi bilmemi istemiyorsan, bunu Laney ile paylaşma."

"Demek öyle, ha?" Onları izleyerek söylüyorum.

"Çok benziyorlar. Birbirlerinden hiçbir şey saklamazlar. Bütün gün birbirlerini çekiştirebilirler ama ikisinden birinin peşinden tek başına gidersen bir piranha sürüsü gibi saldırırlar."

"Hey Theo, Laney'nin duraklatma düğmesini buldun mu?" Devin verandada oturduğum yerden bana sesleniyor.

Laney "Sakin ha!" diyerek başını çeviriyor, tam o sırada Devin'in kolu dışarı fırlıyor ve parmaklarını Laney'nin yakasındaki girintiye bastırıyor.

Laney hemen sustu, maşayı bıraktı, tüm vücudu sarsıldı, sonra gevşedi ve içinden homurdanmaya benzer bir şey çıktı.

Devin hınzırca sırıtıyor. "Acil kapatma düğmesi. Buraya bastığınızda o kadar gıdıklanıyor ki size karşı koyamıyor ama sert basmanız gerekiyor, anladınız mı?" Laney paslı dudakları olan Teneke Adam gibi konuşurken Devin açıklıyor.

"Seni öldüreceğim!"

Devin parmaklarını kıpırdatarak parmaklarını içeri sokuyor ve Laney kahkahalara boğuluyor.

"Bak, onu çekersen, tekrar hareket edebilmesi için iki saniyelik bir gecikme yaşarsın," diye gösteriyor Devin, onu tekrar felç etmeden hemen önce parmaklarını kısa bir süreliğine çekerek. "Bunun bir gün senin de işine yarayacağını düşünüyorum."

Laney bu noktada biraz salya akıtıyor, dudaklarından tükürükler geliyor. "St-t-t-hap!"

Laney'nin domates rengi yüzünden yaşlar süzülürken Devin bir kez daha yapar ve kapı tekrar tokatlanır

arkamdan kapandı.

Deidra gülerek, "Devin, seni öldürecek," diyor.

"Önce beni yakalaması gerekecek." Devin parmaklarını çekerek Laney'nin ilk hamlesini güçlükle savuşturduktan sonra Laney'nin peşinden koşmasıyla uzaklaştı.

Chase ve ben ikisinin ikiz dişi Forrest Gumps gibi arabadan aşağı koşmalarını izlerken histerikleşiyoruz.

"Seni kaltak! Kimseye söylemeyeceğine yemin etmiştin!" Laney çığlık atıyor, botlarıyla çakılları kazarak iyi zaman geçiriyor.

"Diline hakim ol, Elaine!" Deidra azarlar.

"Öleceksin, palyaço!" Laney, onlar gözden kaybolmadan önce ağaçların arasından etkileyici bir sıçrayış yaptığını ilan ediyor.

Deidra iç geçirir. "Beni çok gururlandırıyorlar. İkisi de erkek fatma. Bu kadar uzun süre hayatta kalmaları bir mucize. Haydi çocuklar, ilk tabağınızı hazırlayayım."

"İlk tabak mı?" Yol göstermesi için Chase'e bakıyorum.

Deidra'yı içeri kadar takip etmeden önce, "Devam et," diyor. Biramın kalanını boşaltıyorum ve her şey sessizleşmeden önce uzaktan gelen yüksek sesli bir çığlık duyuyorum.

Laney ve Devin birkaç dakika sonra bize katılıyor, saçları yapraklarla süslenmiş, yanakları soğuktan kızarmış, yüzlerinde aynı gülümseme ve ellerinde hafif kömürleşmiş taze bir barbekü tabağı.

Masa, akla gelebilecek her türlü güney yemeği ile ağzına kadar dolu.

Laney bana boş bir tabak uzatıyor ve üzerine bir kaşık dolusu kara lahana döküyor. Yaltaklanmamaya çalışıyorum. "Pekâlâ Houseman, bu yılbaşı geleneğini hiç duydun mu?"

Kaşığa şüpheyile bakıyorum.

"Gördüğümü söyleyemem."

"Pekala, Yeni Yıl Günü'nde kendinizi bunlarla doldurmanız gerekiyor. Mali durumunuz için bir tür umut ya da dilek.

yıl. Ne kadar çok yersen, o kadar çok kazanırsın. Bezelyeler bozuk para, yeşillikler banknot anlamına gelir."

Laney onları tabağımın tamamını kaplayacak şekilde üst üste yığıyor ve ben iniltimi gizlemeye çalışıyorum. "Bu çok iyi. Teşekkürler."

"Güven bana dostum, bebek boku gibi görünüyorlar ama tatları harika."

"Chase Hart, yetişkin ve evli ol ya da olma, bu masada bir kez daha küfredersen, dilinin tattığı tek şey sabun olur."

Devin kahkahalar atarken Chase, "Evet, hanımefendi," diyor.

Hepimiz oturduktan sonra Deidra kızların ellerini tutuyor, Chase ve ben de onu takip ediyoruz.

"Laney, sen dua et."

"Sevgili Lort, Dorito Tacos için sana teşekkür etmek istiyorum." "Laney!"

"Güzel. İyi ekmek, iyi et, iyi Tanrı, hadi yiyelim."

Deidra sıkıntıyla iç çekerken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Laney omuz silkiyor. "Hey, büyükannem için yeterince iyiydi."

#####

Masada geçen yorucu bir maratonun ardından verandada oturuyorum ve erkek fatma kızım başını omzuma yaslamış bana bakıyor. İkimiz de yemek komasındayız ve zar zor hareket edebiliyoruz. Patsy Cline, Max'in horlamasıyla birlikte paravan kapıdan mırıldanıyor. Büyükannemin eski yorganlarından birinin altına sarınmışız, güneş ağaçların arasından ufku geçip çıplak dallardan oluşan bir denizi aydınlatıyor.

"Bu şarkıyı sevdim. Sence de uygun değil mi?" Sırıtiyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Çılgınca."

"Büyükannemin en sevdiği şarkı. Her zaman dinlerdi."

"Şey, hoşuma gitti. Ve burayı seviyorum."

"Mmm," diye yanıtlıyor Laney, sesi uykuyla karışık.

"Ciddiyim. Sanki farklı bir dünya."

"Evet."

"Burada büyüdüğün için seni kıskanıyorum."

Uzaklaşıyor ve yorgun gözlerini benimkilere dikeyor.

"Gerçekten mi?" "Evet. Evim çok karışıkty."

"Çok güzel." Ağaçları tarayarak söylüyor. "Her şeye rağmen biraz taşralı bir çocuk olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Belki." Onu kendime daha sıkı çekiyorum. Yeni demlenmiş kahvenin kokusu burnuma doluyor.

"Ailede mezun olup bu evden ayrılan ilk kişi ben olacağım."

"Bu konuda pek heyecanlı görünmüyorsun."

"Bilmiyorum. Onlar için yeterince iyi olan benim için de iyidir. Benden harika şeyler yapmam bekleniyor gibi hissediyorum. Eminim başka bir yerde bir iş bulursam, sürekli beş parasız kalmayacağım için mutlu olacağım. Sadece..."

Onu kendime yaklaştırmak için dizlerimi kaldırıyorum. "Ne?"

"Ne zaman toparlanıp buradan ayrılmayı düşünsem, bir varış noktası göremiyorum. Bunu düşünmek için dört yılım oldu ve hala nereye gitmek istediğimden emin değilim."

"Bir yolunu bulacaksın."

"Favori bir çiçeğim bile yok, Theo. En sevdiğim çiçeğe karar veremiyorum. Böyle basit bir karar veremiyorsam, hayatımı değiştirecek önemli kararları nasıl verebilirim ki?"

"Sana bir konuda ipucu vereceğim," diye fısıldıyorum. "Ne?"

"Diplomalı insanların yarısı muhtemelen okudukları bölümden nefret ediyordur çünkü onlar da ne yapmak istediklerini bilmiyorlardı."

"Biliyorum."

"Bazıları üniversitede öğrendiklerinin onda birini bile kariyerlerinde kullanmayacak."

"Sence reklamcı olarak bir bok olur muyum?"

"Hiç de değil, ama sizin gibi insanlar kaosun iyi türüne en iyi örnektir. Rastgele olanla gelişirsiniz. Her şeyi sallıyorsunuz ve elinizdeki her şeyin sizin için çalışmasını sağlıyorsunuz. Planlamayı boş verin ve sadece içinizden geleni yapın. Tökezleyerek ilerler, kanatlanır ve sizi ne mutlu ediyorsa onu yaparsınız."

"Başarana kadar numara mı yapayım?"

"Aynen öyle. Sen bir mücadeleecisin, Laney. Şimdiye kadar gördüğüm hiç kimse gibi acele ediyorsun. Neye karar verirsen ver başarısız olamazsın."

"Sana rastladım." "İyi ki rastladın."

"Ben de." O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki uyuduğunu varsayıyorum. Bizi ileri geri sallıyorum, sadece manzaraya ve kollarımdaki kızın hissine hayran kalıyorum.

"Yani, gerçekten benim de geleceğime rastlayacağımı mı düşünüyorsun?"

"En iyi şekilde, evet," diyorum şakağına nazik bir öpücük kondurmadan önce, "Kesinlikle öyle."

Deidra bizi pasta için içeri çağırırken dudaklarını benimkilere değdiriyor.

İffetli bir öpücükten sonra, gözlerinde içimi ısıtan bir ışıkla bana bakıyor.

"Mutlu Yıllar, Houseman." "Mutlu Yıllar, Laney."

**#laidbacknewyears #happierthantwopigsinshit
#bestfriendsforeva #perfectday
#noresolutionsbutonehelluvakiss #hesallmine
#livingourrealestlife**

OceanofPDF.com

thirty-eight

Theo

Hey.

Laney: Hey Yakışıklı.

Theo: Ne yapıyorsun?

Laney: Pek bir şey değil.

Güzel, çünkü yukarı çekiyorum. Laney:

Hayır!

Ne? Neden?

Laney: Çünkü iyi bir zaman değil. Az

önce meşgul olmadığını söyledin.

Çakıllı yolda ilerlerken Ole Faithful'u, Deidra'nın banliyösünü, Devin'in Chevy'sini ve frene basmama neden olan tanıdık bir arabayı görüyorum.

Her an bir patlama olacakmış gibi evin ön kapısına bakarak kolu tutmaya çalışırken panik beni tüketiyor. Laney, Madea peruğu da dahil olmak üzere tüm yaşlı kadın kıyafetleriyle kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktığında ben çoktan verandanın basamaklarını koşarak çıkmaya başlamıştım.

"Houseman," diye küçümsemeye çalışıyor sesinde suçlu bir titremeye. "Sana şu anın iyi bir zaman olmadığını söylemiştim."

"Courtney'nin arabasının burada ne işi var?"

Gözleri bir sağa bir sola kayıyor. "Kızma. Sadece ziyarete gelmek istediler."

"Uh huh."

"Çok gecikti," diye savunuyor, sesi hâlâ kararsız.
"Biliyorsun. Beni sonsuza dek onlardan uzak tutamazsın."

"Peki, tamam. Bu kıyafetle ne yaptığını bana anlatmak ister misin?"

"Sen anlamazsın." Düşünceli bir şekilde dudağını ısırtıyor ve evin içinden bir çığlık duyuyorum.

"Oh hayır! Kimse kımıldamasın! Bağlantım!"

Laney yüzünü buruşturuyor.

"Brenna mıydı o?"

"Ha?"

"Anlamayacağım ne var?"

"Sadece, birkaç saat sonra gel, tamam mı?" Sesini alçaltıyor. "Zamanına değmesini sağlayacağım."

"Evet, işe yaramayacak. Çekil yolumdan." "Houseman, arkanı dön ve geldiğin yoldan geri git. ve kimse zarar görmesin." Courtney konuşurken parmağını omzumun üzerinden geçiriyor.

"Futbol bu. İnsanların tek duymak istediği goller ve sakatlıklar. Üzüm boku umurlarında bile değil!"

"Theo, güven bana," diyor onu nazikçe yana itip alternatif bir evrene adım atarken.

Kız kardeşlerimin üçü de Laney'nin kanepesinde oturuyor, farklı peruklar takmış, dondurma partisine hazırlanır gibi giyinmişler. Deidra da rocker'da daha az suçlu değil, yaşının yirmi yıl kuzeyinde tamamen süslenmiş ve elbisesi çoğunlukla iplikten yapılmış gibi görünüyor. Hepsi de abartılı mavi saçlı makyajları, bir ellerinde margaritaları ve kucaklarında skor kartlarıyla toplu halde bana bakıyorlar.

"Erkek sperm," diye hafifçe eğilerek selamlıyor Courtney beni, ben de gözlerimi kapüşonuyla mahcup görünme nezaketini gösteren Max'e dikiyorum.

Laney'e döndüm, kafam tamamen karışmıştı. "Canlı Yaşlı Hizmetçi mi?"

"Bugün büyükannemin doğum günü ve Steel Magnolias'ın otuzuncu yıldönümü," diyor Devin ve beni eve sokmak için elimi tutuyor. "Bunu öyle bir şekilde kutlamaya karar verdik ki

onu gururlandıracak. Ben Shelby, Brenna Annelle, Courtney kötü Ouiser, Deidra M'Lynn ve Jamie de Clairee."

"Bu her şeyi açıklıyor," sesimdeki dehşeti gizleyemiyorum. "Peki sen kimsin?" Laney'nin göğsündeki iyileşmeyi fark ediyorum.

"Truvy," diyor nefesini üfleyerek, "Dolly Parton tarafından canlandırılıyor. Sana söyleyecektim. Ama-"

"Bu bizim hatamız," diye açıklıyor Jamie. "Çünkü sen bunun olmasına asla izin vermezdin."

"Evet, şey, garip olacağından endişelendim. Hayal edin Bu mu?"

"Kapa çeneni, Theo. Oyunumuzu mahvediyorsun," diyor Courtney, biraz daha margarita yudumlayarak.

"Oyun mu?" Yardım için kız arkadaşıma baktım.

"Biz, ugh," Laney'nin yanakları alev alev yanıyor. "Şey, repliklerimizi sırası geldikçe söyleriz ve en çok çivi çakan kazanır."

Devin sanki bu davranış normalmiş gibi, "Bu güneylilerin İncil'i," diye açıklıyor. "Her gerçek güneyli kadın bu filmin bir ya da iki repliğini ezbere bilir."

"Peki ödül ne?"

Laney tüm dişlerini göstererek korkuyla bana bakıyor.

"Altın penis," diyorlar hep bir ağızdan.

"Courtney bu işten sorumluydu," diye ciyaklıyor Laney.

"On sekiz hız, k a r d e ş i m , " diyor kız kardeşim, bir ayaklarının dibindeki hediye paketinden vibratör çıkardı.

"Gösteri için burada kalmak ister misiniz?"

Deidra içkisini yudumlarken, "Sanırım çocuk bayılabilir," diyor. "Biri Drum'a biraz domuz eti ve fasulye getirsin."

Hepsi kahkahalara boğuldu ve ben o kadar kayboldum ki bir daha asla geri dönemeyebilirim.

"Beni dışarı mı çıkaracaksın?" Alnımda ter birikirken yutkunuyorum. Odada çok fazla östrojen var. Kız kardeşlerim arkamdan kıkırdarken dönüp lanet kapıya doğru koşuyorum.

Eğer benim için özel olarak yapılmış bir cehennem varsa, bundan daha iyi bir tasvir düşünemiyorum. "Sonra görüşürüz," diyorum arkamdan bir el sallayarak.

"En azından armadillo pastasının kış tarafını ona ver!" Verandanın serin havasını içime çekerken bu mücevher arkamdan bağıyor.

"Hey, kızgın değilsin, değil mi?" Arabama ulaştığımda Laney diyor ki.

Ona dönüyorum ve onu kendime doğru sürüklüyorum, Dolly'nin göğüsleri göğsüme bastırıyor ve az önce içine girdiğim şeyi anlamaya çalışıyorum.

Tek yapabildiğim gülmek.

O da benimle birlikte gülüyor. "Sana oraya girmemeni söylemiştim."

Bana dikkatle bakarken kıkırdayarak ona bakıyorum.

"Sen."

"Ben mi?" Diye soruyor geyik gözleriyle.

"Sadece..." Başımı sallıyorum,

"inanılmaz." "Gerçekten mi?"

"Deli gibi çılgın ve inanılmaz." Ağzımı şeftali rengi dudaklarına yapıştırıyorum ve onu ölesiye öpüyorum. Ceketimi kavırıyor ve öpücüğümün içine doğru iç çekiyor. Birbirimizden ayrıldığımızda, başımı çevirme zahmetine girmeden panjurların arasından gözlerini hissedebiliyorum.

"İzlediklerini biliyorsun."

"Daha az umursayamazdım."

"O zaman kızgın değilsin?"

"Hayır, tabii ki hayır. Onları doz doz almanız gerektiğini düşünecek kadar aptalmışım. Görünüşe göre onlar senin en büyük müttefiklerin olacak."

"Onları gerçekten çok seviyorum."

"Hepsi senin," diyorum dudaklarımı dudaklarına bastırarak, "ben de öyleyim."

Gözleri sıcaklıkla dolup taşıyor. "Sanırım bu bir pijama partisine dönüşecek, o yüzden yarın görüşürüz?"

"Evet," diyorum ve ona son bir öpücük veriyorum. "Buraya geri dön, Truvy!"

Sürücü koltuğumda, kontağı çeviriyorum ve onu kaputun diğer tarafında görmek için yukarı bakıyorum, bana bir öpücük vermeden ve içeri koşmadan önce şişirilmiş göğsünü vurgulayarak benim için küçük bir Marilyn shimmy yapıyor.

İşte o zaman güm diye bir ses geliyor. Daha fazla düşmeme imkan yok.

Onu seviyorum.

#kraliçelerimizi anıyoruz
#steelmagnoliasanniversary #southernwomansbible
#southernpride #truvytits #livingmyrealestlife

OceanofPDF.com

thirty-nine

Theo

Parmaklarımı kalçamda gezdiriyorum, dersten çıkmak için can atıyorum. Bahar tatili otuz dakika sonra başlıyor ve ben bir hafta boyunca bitmek bilmeyen Laney günleri geçirmek için sabırsızlanıyorum. İkimiz de özel bir yere gitmeyi göze alamıyoruz ama hem Troy hem de Lance dün gece gittiler, yani onunla evcilik oynamak için bir haftam var.

Ders uzadıkça saçlarımı yolmak ve sınıfın yarısı gibi bir gün bile derse girmedğim için aptallığıma lanet etmek istiyorum. Önümdeki hafta için bu kadar heyecanlı olmasaydım, öğretmen konuşurken üzerimi kaplayan yağmur bulutu nedeniyle karanlık odanın geri kalanı gibi ben de yarı uykulu olurdum. Oda iyice karardığında üzerime uğursuz bir his çöküyor ve dikkatimi pencereye çekiyorum. Ve bunu fark eden tek kişi ben değilim.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor bir kız yanımda, "düşündüğüm şey bu mu?"

"Evet, öyle."

"Oh kahretsın!"

Korku beni geçici olarak felç ederken kameralı telefonlar gangster filmlerindeki silahlar gibi ortaya çıkıyor.

"Herkes yerine otursun lütfen," diyor eğitimci, sol tarafımızdaki uzun pencerelere doğru daha fazla öğrenci sıraya girerken. Sırt çantamdan çıkardığım benimki de dahil olmak üzere tüm telefonlar hava durumu uyarısıyla yandığında hepimiz sığıyoruz.

Ne yapıyorsan bırak, Max'i al, içeri gir. Kuvete gir!

Mesaj attığım için aptallığıma lanet ederek, onun yerine çılgınca numarasını çeviriyorum ve cevap alamayınca bulutun hızla yere doğru ilerleyişini dehşet içinde izliyorum. Ne kadar uzakta olduğundan emin olamıyorum ama onun evine doğru gittiğini biliyorum.

Bir kız çığlık atarken parmaklarım tuşların üzerinde uçuşuyor. "Düştü. Düştü!"

Kasırğa! İçeri girin. Banyoya gir! HEMEN!

"Hepiniz koridora çıkın! Hemen!"

Devin'in numarasını almadığım için aptallığıma lanet ederken hiç bilmediğim bir korku içimi kaplıyor. Laney evde olacağını söylemişti. Neden cevap vermiyor?

Düşün, Theo.

Hardin Spor.

Numarayı Google'da aratıyorum ve saniyeler içinde Devin'e bağlanıyorum, bir yandan da çılgınca Laney'e mesaj atmaya devam ediyorum.

"Devin, az önce bir hortum düştü."

"Biliyorum. Yeni duydum. Chase benimle." "Güzel, Laney ile konuştun mu?" "Dün gecedan beri konuşmadım."

"Evinin yakınında bir siren var mı?" "Sanırım var."

"Cevap vermiyor. Lütfen, Devin, bana bir siren olduğunu söyle! Orada hiç siren duydun mu?"

Sesindeki paniği duyabiliyorum. "Bilmiyorum."

"Tanrım," diyorum kalbim küt küt atıyor, alnımda ter birikiyor. "Tamam, Deidra'yı dene, güvende olduklarından emin ol."

"Bilmiyorum Theo, siren var mı bilmiyorum!" Panik içinde söylüyor.

"Devin, Deidra'yı ara!"

"Hallediyorum!"

"H a d i bebeğim, telefonuna bak. **T e l e f o n u n a** bak." Dua dudaklarımdan dökülürken midem

düğümler. Gözlerimi tehditkâr buluttan ayırmadan onu tekrar aradım.

"Herkes koridora çıksın! ŞİMDİ!"

Ya bilmiyorsa? Ya kestiriyorsa ve hiçbir fikri yoksa? Saçımlı başımı yolarak diğer öğrencilerle birlikte koridora koşuyorum. O lanet kamyon yüzünden yol kenarında mahsur kalmaması için dua ederek gözlerimi kapatırken telefon tekrar çalıyor. "Açın, lütfen, açın."

Sesini duyduğumda neredeyse dizlerime vuracaktım.

"Max ve bir el feneri ile küvetteyim. Ve acil durum Doritos'u."

"Neden bana cevap vermedin!" Bir çocuk gibi avazım çıktığı kadar bağıriyorum.

"Sen mesaj atmadan hemen önce uyarıyı aldım ve yatağımdaki şilteyi kaldırmaya çalışıyordum. Bunu yapamazdım ve Max'i alıp seninle konuşamazdım."

Konuşamayacak kadar tılandım, yüzümü sildim, kelimeleri oluşturmamıştım.

"Bahar tatili harika başlıyor, ha?" Sesindeki korkuyu duyabiliyorum ve bu beni mahvediyor.

"Öyle görünüyor," diyorum kısık sesle. "Seni korkuttuğum için özür dilerim."

"Hayır, ben sadece," diye sert bir nefes verdim. "Sadece iyi olduğuna sevindim. Devin'i aradım, Chase'le birlikte dükkânda, annen nerede?"

"Annem maaşını almaya gitti ve şimdi tüm hastaları odalarından çıkarmaya yardım etmek için çaballıyor."

"Yani, yalnız mısın?"

"Evet." Kalbim dibe vurdu.

"Sakın telefonu kapatayım deme."

"Yapmayacağım. Ama senin bu otoriter yanından hoşlanıyorum." "Tekerlekler geri geldi," diyor arkamdan biri. I

Tehditkâr bulutun şimdilik dağıldığını görmek için bakın.

"Ben sana ulaşana kadar olduğun yerde kal. Sakın kapatma." "Peki, efendim."

"Yola çıkıyorum."

"Hayır! Her an bir başkası inebilir! Bu çok aptalca!
Houseman, sakın gitme!"

Onunla tartışmaya zahmet etmiyorum, bunun ne kadar aptalca olduğunu biliyorum.

"Yapma Theo, lütfen arabaya binme." "Bir şey olmaz."

"İYİ OLMAYACAK!"

Bir sonraki konuşmasında sesinde en ufak bir mizah belirtisi yok. "Sana aptal erkeklerin dürtüleriyle hareket ettiğini söylediğimi hatırlıyor musun? Bu en iyi örnek. Okuldan ayrılmayın. Lütfen, lütfen, aptal bir adam olma."

Binadan ayrılıp arabama doğru koşuyorum, dışarıdaki tek salak benim, her yöne bakarken gözlerim fincan tabağı gibi.

"Zor nefes aldığını duyabiliyorum, koşuyorsun, değil mi?
Houseman, sakın arabana binmeye kalkma!"

Onu görmezden gelerek kontağı çevirdim ve otoparka doğru hızla ilerledim.

"Daha yeni çalıştırdın. Arabanı çalıştırdın! Eğer bir kasırga tarafından öldürülmezsen, seni kendim öldüreceğim!"

"Elektriğiniz hala açık mı?"

"Evet." Sesindeki titremeyi duyabiliyorum.

Honda'mla park yerinden yola çıktım ve her yöne baktım.

"Houseman, lanet arabayı park et ve siper al! Bir tane daha olacağını biliyorsun! Her zaman olur!"

"Laney, sorun yok. Bana bağırmayı kes."

Bluetooth bağlıken, Laney avazı çıktığı kadar bağırırken ben de sokaklarda deli gibi her virajı son sürat alıyorum.

"Bu şimdiye kadar yaptığın en aptalca şey!"

"Küvette kal!"

"Öyleyim!" Homurdanmadan önce söylüyor. "Bizim için kasırga gücünde rüzgârlar estirecek, Max. Sana onun bir kaleci olduğunu söylemiştim."

"Bu kadar yeter, Laney!" Ona giden yolda balıklama atlarken bağıyorum. Saatte yüz mil hızla gittiğim yolda hâlâ beş dakikam var. Adrenalinim yükseliyor, siren seslerini dikkatle dinliyorum.

"Beyninde hiç oksijen yok! Hemen kenara çek ve güvenli bir yere git!"

"Laney, eğer çeneni kapatmazsan, kasırganın ortasında kalp krizi geçiren ilk yirmi bir yaşındaki ben olacağım!"

"Sakin bana çenemi kapamamı söyleme! Hayatını riske atıyorsun, hem de ne için?"

"Yalnız kalmanı istemiyorum!"

"Ben halledebilirim!"

"Yapamam! Yapamam! Yapamam! Bununla başa çıkamam, tamam mı? Ve yalnız olmamalısın. Bu şekilde değil. Tüm. Her zaman. Zaman. Kendi başının çaresine bakmak ve her şeyi kendi başına çözmek zorundasın çünkü sana yardım edecek kimse yok. Bundan nefret ediyorum. Senin için nefret ediyorum, annen için de nefret ediyorum. Ve bana ihtiyacın olduğunda bana dönmeni istememden nefret ediyorum ama o kadar bağımsızsın ki benim devreye girdiğim kısmı kaçırıyorsun, bu yüzden devam edeceğim ve o zamanın şimdi olduğunu belirteceğim. İşte burada devreye giriyorum, Laney. Tam burada, korkutucu olduğunda, seni rahatlatmak ve seninle birlikte atlatmak için orada olabilirim. Yani, evet, o evde bensiz korktuğunu ve yalnız olduğunu bilmektense lanet bir kasırgada ölmeyi tercih ederim."

Bir oyuncuyu kışkındıracak bir dönüş yaparak zemine bastığımda saniyeler süren bir sessizlik oluyor.

"Theo?"

"Ben buradayım."

"Sen aptal bir adamsın."

"Teşekkürler."

"Şu anda sana çok kızgınım."

"Biliyorum."

"Çok aptalca," diyor gözyaşları içinde. "Sen aptal, aptal, iyi bir adamsın. Ve benim kahramanımsın." Sesi tam da ben onun garaj yolundan aşağı uçarken çatlıyor.

"Buradayım," verandasına çarpmamama bir santim kala kayarak duruyorum. Merdivenleri hızla çıkıp ön kapıdan girdiğimde banyo kapısının açık olduğunu görüyorum. Max, Laney'nin peşinden koşarak geliyor. Üzerindeki tişört ve şortla Max'in arkasından son sürat koşuyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken yüzünü bir rahatlama kaplıyor. Koridorda çarpışıyoruz ve Laney ağzını benimkinin üzerine kapatırken onu kaldırıyorum. Onu sıkıca kavrayarak ikisini de banyoya geri götürüp küvete sokuyorum, dudaklarımız hiç ayrılmıyor.

"Aptal," diye mırıldanıyor ağzımın içine, dillerimiz hâkimiyet için düello ederken. Kucağıma oturması için onu kendimle birlikte aşağı çekerken gözlerinden bir damla yaş akıtarak geri çekiliyor.

"Aptal göt." Saçımı çekiştiriyor ve beni öpücüklerine boğmadan önce şaşkınlıkla bana bakarken gözlerindeki ateşi görüyorum. Şakağımı, burnumu, yanaklarımı, dudaklarımı, boğazımı.

"Buna değer," diye homurdanıyorum, kucağımda dönerken belini kavıyorum, dikkatini tekrar bana vermeden önce Max'i küvetten yere kaldırıyorum.

"Çok aptalca," diye fısıldıyor, göğsünü bana doğru itmeden önce dilini alt dudağımda, boynumda gezdiriyor. Dilini ağzıma sokmadan önce beni kot pantolonumun içinde kavrarken göğüs dekoltesinin etini ısıyorum. Çok dar ama iyi bir sürtünme sağlamayı başarıyor. Taş gibi sert, kalçalarına masaj yapıyorum, o kendini ayırmadan önce eşit bir şevkle sırtını öpüyorum, gözleri kapüşonlu.

"Tam bir aptal," diyor, kot pantolonumun düğmelerini açıp fermuarını yavaşça aşağı çekerken kıcını kalçalarımaya yaslıyor ve sikimi çıkarıp avucunda pompalıyor. "Moron."

"Kavga mı ediyoruz?" Sıkılmış dişlerimin arasından soruyorum. "Yesss," diye tıslıyor, aletimin ucunu okşuyor, onun

Başparmağıyla başının üzerindeki pre-cum'u fırçalıyor. Uzunluğumu pompalamaya başladığında, açlıkla horozuma bakarken neredeyse bokumu kaybediyorum. İnleyerek, gözlerini görmek için yukarı baktım

göğsünün yükselip alçalması. Hayatımda gördüğüm en güzel şey.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş halde, üzerime çökmeden ve beni sıkı, ıslak bir sıcaklıkla çevrelemeden önce şortunu yana iterek pozisyon almak için yükseliyor. Tamamen oturduğunda, lanet olası yıldızları görüyorum. Ağır çekimde bana sürtünüyor ve ben de tişörtünü çıkarıp mükemmel göğüslerini avuçlarken onun hissinde boğuluyorum.

"Sen kazandın," diye inliyorum ağzına, tam boşalırken.

**#tubbingoutthetwister #nostormcankeephimaway
#inseparable #myhero #hesgotmyback
#bestfriendsforlife #livingmyhappiestlife**

#####

Haftanın geri kalanı dramasız geçti. Kasırga gününden bu yana aramızda başka bir değişim oldu. O gün üç kişi arabalarıyla otoyoldan aşağıya inen iki hortumdan biri tarafından sürüklenerek öldü. O gün ben de pekala ölebilirdim, Laney'nin defalarca işaret etmekten zevk aldığı bir gerçek bu. Benim cevabım ise her seferinde onu hızlı bir penis cezasıyla susturmak oluyor ki bu da onun çok hoşuna gidiyor. Dün gece Devin ve Chase'i akşam yemeğine çağırdık. Laney Netflix'te izlediğimiz bir yemek programı sayesinde ev yapımı makarna pişirdi. Oldukça iyiydi. Bu hafta ikimiz de bir sürü ilk yaşadık.

İlk akşam yemeği partisine ev sahipliği yaptı. Piyano seksi yapmam gerekti.

Akustiğimde birkaç akor öğrendi. Ben altmış dokuzda ustalaştım.

Bazı günler evden çıktık ve daha iyi bir duş başlığı almak için Home Depot'a gitmek gibi sıradan şeyler yaptık. Tamamen ev işiydi ve her dakikasını sevdim.

Sabahları ben kahvaltı hazırlardım, baristam da müshilsiz kahve yapardı. Geceleri, o saçlarımla oynarken ve yemek programları izlerken ben başımı onun kucağına koyarak kitap okurdum.

Geç saatlere kadar uyanık kalıp birbirimizi yorduk ve her gün birbirimizi çıplak ve yaratıcı şekillerde uyandırarak uyuduk. Arada bir onu bana bakarken yakalıyordum ve sözsüz bir şekilde onu öpmem için yanıma getiriyordum, çünkü bana o şekilde baktığında şüphesiz biliyordum ki ve ben de onun yanında yerimi almıştım.

Hayatımın en güzel haftasıydı.

**Grannizm-Bir erkek sizi gülümsetiyorsa, buna değer.
Eğer sizi ağlatıyorsa, işte o zaman sizin için çok daha
değerli olduğunu anlarsınız.**

OceanofPDF.com

forty

Laney

Bu gece aşkıma nasıl hissettiğimi itiraf edeceğim. Sabırlı davrandım. Sevgililer Günü, Aziz Patrick Günü'nün yeşil birası ve Paskalya'dan bahsetmiyorum bile, her büyük tatili geride bıraktık. Şimdiye kadar, bu kelimeleri ilk söyleyen olmayı reddetti. Sadece geçtiğimiz hafta itirafımı takıntı haline getirdim. Mezuniyetim yaklaşırken, geleceğim ne olursa olsun, onun benim yanımda olduğu gibi ben de onun yanındaki yerimi sağlamlaştırmaya kararlıyım. Bu sabah duştayken onu neyin engellediğini fark ettim. Bu duyguya karşılık vermek zorunda hissetmemi istemiyor.

Bu olmalı.

Ve artık kendimi tutamıyorum. Yanılmamın imkanı yok. Bu duygu karşılıklı. Fiziksel yakınlaşmamızın üzerinden sadece birkaç ay geçmiş olsa da, o aylar benim için her şeyi değiştirdi, içimde.

Çingene kalbim artık o beatnik şekilde atmıyor. Artık mutlu ve tek eşli bir ritimle çarpıyor ve her dört atışta bir onun adını heceliyor. Theo hayatımdaki ve kalbimdeki yerini özenle oydu. Her yerime kazındı. Aynı zamanda, içimden bir ses onun beklentiyle büyüdüğünü söylüyor. Şimdiye kadar beni çok bekletti. Ödülleri toplamadan önce beni tamamen çıldırtmak onun yeteneklerinden biri. Ama hepsi buna değdi.

O buna değer. Ben kendimi çırılçıplak bırakırken, o bana kendinden parçalar veriyordu. Katman katman, ortaya çıkardığı her şey sadece daha çok dşmemi sağladı.

Kapının alınmasıyla ona doğru koşmaya başladım. Kapıyı açtığımda Theo'nun kapımda durduğunu görüyorum, elinde o güne kadar gördüğüm en büyük iek demetini tutarken yenilebilir görünüyor. Müstehcen ve tutmak için iki elini birden kullanması gerekiyor.

"Aman Tanrım, bütün ieki dükkanını mı satın aldın?!" "Hepsinden birer tane istedim."

"Sonunda bir tanesine karar verebilmem için mi?"

"Hayır," diye eğilip dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu, "böylece hepsine sahip olabilirsin."

Dilimin ucunda ona söylemek var ama kendimi tutuyorum ve bunun yerine onu öpüyorum.

"Öhöm," diyor annem, bizi ayırarak. "Theo, bunlar çok güzel."

"Hey Deidra." Theo eğilip kapının arkasında kayboluyor ve daha küçük bir kır çiçeği buketi alıyor. "Bunlar senin için."

"Teşekkür ederim. iek almalı uzun zaman olmuştu," diye mırıldanıyor takdirle ve buketlerimizi alıp mutfağa yöneliyor.

Kapıda oyalanırken Theo bana bakıyor. "ok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Nereye gidiyoruz?"

"Bu bir sürpriz." Kendinden memnun görünüyor. Üzerinde uzun kollu bir tişört ve koyu renk bir kot pantolon var. Ayak parmaklarımin üzerinde yükseliyorum ve eğiliyorum. "Dikkatli ol Houseman, şu an biraz havamdayım ve havamdayım derken, senin hayatını emmek istiyorum demek istiyorum."

İfadesini tartmak için geri çekiliyorum ve annem kapıdan çıkmadan önce ikimizi de yanaklarımızdan öpmek için o anı seçiyor.

"Geç kalıyorum. Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?"

"Bu bir sürpriz," diyor Theo, sıcak bakışları benimkileri hiç terk etmeden.

"İyi eğlenceler." Merdivenlerden hızla inip arabasına binmeden önce sesleniyor.

Arka lambaları sönmükleştiğinde, Theo beni kapıdan içeri sokuyor ve kapıya sabitliyor.

"Ayrılacağımızı sanıyordum."

"Öyleyiz," diyor dudaklarımdaki tüm parlatıcıyı almadan önce. Çekip gittiğinde, ben bir arzu birikintisiyim ve dudakları parlıyor. Kapıda öylece dururken başımı sallıyorum.

"Bugün seni
özledim." "Theo-"

Başparmaklarını yanaklarıma sürterek yüzümü kavırıyor. "Her zaman seni düşünüyorum. Kitap okuyorsam, kitap hakkında ne düşünebileceğini düşünüyorum. Araba kullanıyorsam, çalan şarkı hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum. O kafanın içinde olmayı çok istiyorum, her zaman."

"Ben de senin için deli oluyorum."

"Laney," diye fısıldıyor usulca, "bu benim için gerçek."

Mükemmel bir an. Kelimeler söylenmek için yalvarıyor ama ben onları çıkaramıyorum. Elimi kaldırıp bir öpücük kondurmadan önce yüz ifademi dikkatle tartıyor. "Hadi gidelim."

#####

Yarım saat sonra Theo'nun evinin önüne geldiğimizde, arabalarının sayısı nedeniyle sokağın diğer tarafına park etmek zorunda kaldık.

"Burada neler oluyor?"

"Burada kalmamızı gerektirecek bir şey yok, bir şey unuttum, sadece bir saniye sürer." Kapısını açtı ama onu durdurmak için elimi onunkinin üzerine koydum.

"Bekle," diyorum ve tereddüt ediyor.

"Laney, eğer sen-"

"Bu benim için de gerçek." Gözlerime bakmayı reddedince korktuğum başıma geldi. Bunu suçluluk duygusuyla söylediğimi düşünüyor. Eğildi ve beni öptü. "Hemen döneceğim."

Verandasında toplanmış bir grup adam onu selamlarken Theo içeri koşuyor ve onlara hızlıca el sallıyor. Merakıma yenik düştüm ve iki kuş vurmaya karar verdim. Bu bir partiden çok bir buluşma ve neden bunun bir parçası olmak istemediğimizi anlayabiliyorum. Son on beş saniyede, ilk işimde bez değiştirirken gördüğümden daha fazla kış yanağı gördüm. Tam bir öğütücü ve kendimi Rock of Love'ın bir bölümüne girmiş gibi hissediyorum. Bu toplantı, en büyük et çubuğu için göğüs festivali kavgası.

Bunu çoktan aştım.

Evin yarısına geldiğimde tanıdık bir ses beni durdurdu.

"Yine mi sen? Nereden geldin ve hangi cehennemden Bütün hayatım boyunca sen miydin?" Başımı kaldırdığımda Batman'in birkaç Robin tarafından çevrelenmiş, fıçı pompaladığını görüyorum. "Özür dilerim," diyerek başımı sallıyorum ve verandaya doğru ilerliyorum.

"Hayatta olmaz, bir daha benden kaçamayacaksın."

"Bak, ısrarın için puan alıyorsun ama üzülerek söylüyorum Romeo, bu asla olmayacak."

Beni verandadan engellemek için hareket ediyor, sırtı arkadaşlarına dönük. Ellerini kot pantolonunun içine sokuyor, hantal vücudu heybetli, tişörtü pazularını sıkıyor.

Ve kızgınlıktan başka bir şey hissetmiyorum.

"Dinle. Aylardır senin peşindeyim. Sonunda bana ne zaman bir şans vereceksin? Burada bir şey var," diyor ve gözlerimi yakalamak için başını eğiyor. "Senin de hissettiğini biliyorum."

Ona bakıyorum, kısa bir süre hayranlık duyuyorum ve cazibe ile gerçek kimya arasındaki farkı bilmenin ne büyük bir nimet olduğunu ve artık daha iyi bildiğimi fark ediyorum. Altı ay önce bu tuzağa kolayca düşebilirdim. Ve her şeyi değiştirmek için iyi bir adam gerekti.

"Hissediyorsun," diyor sırtarak. O zaman cevap vermediğimi ve yanlış sinyaller gönderdiğimi fark ediyorum.

"Belki sen-"

"Belki mi?" Bu ses ona ait değil. Sağımızda duran adama ait. "Az önce belki mi dedin sen?"

Theo'nun öfkeli gözleri benimkilerle buluşuyor ve sonra Batman'e doğru fırlıyor. Birbirimizden bir adım uzaklaşmadan önce duruşumuzu okuyor ama artık çok geç. Samimiyeti, aşinalığı gördü. Çok uzun süre oyalandığımı gördü. Gözleri üzerimde parlıyor ve sonra tekrar ona dönüyor.

"Aylardır onun peşinde miydin?"

Batman başını sallıyor. "Hayır dostum, öyle değil." "Neye benziyor?" Theo tehditkâr bir şekilde tükürür. "Lütfen Troy, anlat

Bana nasıl bir şey olduğunu anlat. Çünkü gerçekten bilmem gerekiyor."

Troy mu? Batman Troy mu?!

Safra boğazımdan yukarı tırmanırken korku beni gizliyor.

"Hassiktir." Theo doğrudan Troy'un önüne geçerken adamlardan biri, elindeki dolu birayı fırlatıp yanındaki birkaç adama sıçrattığında niyetini belli ettiğini söylüyor.

"Ne oluyor be?" diye bağırıyor içlerinden biri, sırlıklam olmuş kollarındaki birayı silerken. "Kendini kontrol etmelisin, Bugle Boy."

Theo'nun bakışları hiç değişmiyor. "Hadi, söyle bana, sikik çocuk, çünkü senin gibi cahil bir bok parçasının bundan nasıl kurtulduğunu bilmem gerekiyor."

Troy'un çenesi gerilir ve gözleri kısılır. "Bak, bu senden daha kutsal rutini artık eskidi dostum. Onun sana ait olduğunu bilmiyordum."

Theo dişlerini gıcırdatıyor, saldırmaya hazır. "Seni daha önce hiç durdurmadı, değil mi? İğrençsin."

Troy'un gözleri parlıyor ve başımı sallıyorum, şahdamarına saldırmak üzere olduğunu biliyorum.

"Belki de ona neden benim hislerimi gönderdiğini sormalısın. yol."

"Sakın buna cüret etme! Seni piç kurusu," diyebildim Troy'a ters ters bakarak ve yalvaran gözlerle Theo'ya baktım. "Theo, bu doğru değil!"

Troy'un yanında duran adam uyarırcasına, "Kıçının tekmelenmesini istiyorsun," diyor. "Geri ekilmen gerek Theo."

Troy elini kaldırarak onu bir hareketle susturur. "Onları dışarı çıkarın."

Theo gözlerini Troy'dan ayırmadan, "İyi bir köpek ol Kevin ve efendine itaat et," diye hırılıyor.

"Siktir git, Bugle Boy," diyor Kevin, toplanan kalabalığa dönmeden önce küçümseyerek. "Parti bitti. Kendinizi dışarı atın. şimdi."

imenlikte bulunanlar dağılmaya başlamadan önce sadece birkaç inilti duyulur. İgili birbirlerinden uzaklaşırken gerilim dayanılmaz, hissedilir bir hal alır.

İlk konuşan Theo oldu. "Acınacak haldesin, bunu biliyor musun? En kötü türden bir adamsın."

Troy kaskatı kesilir, gözleri buz tutar. "Ben senin olmak istediğin adamım."

"Sen güzel bir yüzün arkasına saklanan bir bok uvalısın ve bunu biliyorsun."

"Dediğim gibi, onu tanımıyorum."

Gerginliğe dayanamayıp aralarına giriyorum ve Theo'ya bakıyorum. "Bu geceden önce onun adını bile bilmiyordum."

"Onu tanımıyor musun?" Theo beni tamamen görmezden geliyor, omzumun üzerinden Troy'a bakarken gözleri arkamda sabitlenmiş. fkeden titriyor.

"Theo," diyorum elimi göğsüne koyarak. Troy'a tekrar saldırmadan önce bedenini geri çekip bana ters ters bakıyor. "Onu tanımıyorsun, ha?"

Troy elini yüzüne siler. "Hayır."

"Evet, bilmiyorsun," diyor Theo yutkunarak. "Ama ben seni tanıyorum. Ortaokuldan beri senin her versiyonunu tanıyorum ve 2.0 versiyonundan hiç etkilenmedim. Eşyalarını topla ve evimden defol git, bir daha da geri gelme."

"Her neyse, dostum, memnuniyetle," diyor Troy, eve doğru yürürken.

Çalkantılı gözleri beni tararken Theo'ya dönüp bakıyorum. "Ve şimdi ben de seni tanıyorum," diyor tiksintiyle, uzaklaşmak için dönmeden hemen önce.

"Sakin buna cüret etme," diyerek onu bahçeden arabasına kadar takip ettim. "Onu geri çevirmek üzereydim. Oda arkadaşın olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hiç."

Şoför kapısını açtı, ben de tekmeleyerek kapattım. Öfkeli gözleri benimkilerle buluştu.

"Yarı yolda bırakma. Bu çok büyük bir yanlış anlaşılma. Bu geceye kadar onun kim olduğunu bilmiyordum." "Çekil, Laney."

"Bu çok saçma ve yersiz. Onu hiç eğlendirmedim!"

"Çekil yolumdan," diyor Theo, sesi o kadar soğuk ki gözlerim doluyor.

"Hata yapıyorsun," diye fısıldıyorum kısık sesle.

"Yaptığım tek hata, zamanımı ve dikkatimi hak etmeyen başka bir kadın için harcamak oldu!"

"Sakin... sakın seni affedemeyeceğim başka bir şey söyleme." "O zaman yolumdan çekil, Laney!"

Mahcup bir şekilde ağzımı kapatıyorum ve tam kapıyı açıp arabasını çalıştırıp uzaklaşmadan önce kapısından bir adım geri çekiliyorum.

forty-one

Laney

Saatler sonra verandasında donuyordum. Troy, Theo'dan hemen sonra birkaç arkadaşıyla birlikte ayrıldı. Bana yaklaşmaya çalıştı ama elimi sallayarak onu tersledim. Sadece birkaç cümleyle ne kadar zarar verdiğini biliyor olmalıydı. Beni suçlu gösterirken Theo'nun güvensizliğiyle oynadı ve tüm bunlar kibri yüzünden oldu.

Bu tamamen farklı iki takımın tek bir ortak paydada bulunduğu bir mücadeleiydi: gurur. Bu beş harfli kelimeyi iki top setiyle birleştirdiğinizde Teksas büyüklüğünde bir mantar bulutu elde edersiniz.

Büyükannem bana gururun bir erkeğin yakıt kaynağı olduğunu ve tehdit edildiğinde en mütevazı erkeğin bile öfkeli bir boğaya dönüşebileceğini söylerdi.

Sadece olanları izledim. Ama gerçek de ortaya ıktı. Troy için, başka bir fetih olacaktım. Sevdiiğim adam içinse, savaş ilan etmek için bir sebeptim.

Ancak bu savaşın tek kaybedeni benim çünkü hiçbiri benim tarafımdan açıkça ifade edilmedi. Suçu üstlenmiyorum ama bu işte benim de payım var.

Aramızdaki patlamadan birkaç saat sonra Theo arabayı park ediyor ve kafasını kaldırıp beni beklediğini görmeden önce üzerindeki içki kokusunu alıyorum. Gözlerini kaçırıyor ve başını öne eğiyor.

"Gitmen gerek," diyor elindeki anahtarlara bakarak.

"Saçmalıyorsun."

"İyi. Saçmalıyorum."

"Yapma bunu. Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

"Öyle mi?" Gözleri benimkilerle buluşunca tersledi. Sarhoş değil ama hâlâ kızgın.

Boğazım dayanılmaz bir şekilde sıkılıyor ve göğsüme yayılıyor. Gözleri daha önce hiç görmediğim, göreceğimi hiç düşünmediğim bir zalimlikle dolu. Ondan görmedim.

"Onunla savaşmadım, seninle değil. Tek bir dakika bile. Olmasına izin verdim."

Alay ediyor. "Sanırım bu beni farklı kılıyor, ha? Benimle farklı, değil mi?"

"Öyle olduğunu biliyorsun." Gözlerim yaşlarla doluyor ve onları kırıştırıyorum. Yüz ifadesi değişmiyor. "Ben o değilim, seni bu şekilde incitmem."

"Hayır, kesinlikle değilsin."

Kelimeler göğsümde bir kırbaç gibi şaklıyor.

"Lütfen, sadece beni dinle."

"Sana nasıl baktığımı gördüm." Suçlayıcı bir bakışla beni iğneledi. "Ama senin ona nasıl baktığını hissettim. Hissettim. Bana hayal ettiğimi söyle."

"Bana inanmalısınız, bunun hiçbir anlamı yoktu. Çekici olduğunu inkâr edecek değilim ama beni gafil avladı ve gafil avladığında onun gibi birini istemekten ne kadar uzaklaştığımı düşündüm ve bundan mutluluk duydum. Gördüğün şey buydu. Bana inanmak zorundasın."

"Ona öyle bakmamış olsaydın belki bakardım."

Başımı öfkeyle sallıyorum. "Sana nedenini söyledim. Düşündüğüm sendin!"

Alaycı kıkırdamasıyla göğsü kabarıyor. "Doğru."

Öfkesinden sersemlemiş bir halde verandasına doğru ilerleyişini izliyorum.

Çaresiz, takip ediyorum.

"Kelebekleri arı sokmasıyla kıyaslıyorsun! Ona karşı bir şey hissetmiyorum!"

Bir anda döndü ve bana ters ters baktı. "Ne?"

Ona doğru adım atıyorum, ancak aramızdaki boşluk görmezden gelinemeyecek kadar yakın olduğunda duruyorum. "Dedim ki karşılaşıyorsun"

kelebeklerden arı sokmalarına kadar."

"Yani, ona karşı bir şeyler hissettiğini kabul ediyorsun?"

"Eğer bu ifadeden anladığın buysa, bu sadece şu anda kör olduğun kadar cahil olduğunu da kanıtlar. Benim istediğim sensin ve sen de bunu çok iyi biliyorsun."

Neredeyse dudaklarının tadını alabiliyorum ve bana doğru hareket etme eğilimini hissediyorum. Omuzları sertleşiyor ve çenesini geriye atarak aramızdaki bağı koparıyor. Bana tokat da atabilirdi.

"Ben senin cezanı bitirenim Theo, sen de benim. Kendini inkar et, beni inkar et, ama büyük bir hata yapmış olursun. Belki de farklı olduğun için sana çok fazla kredi verdim. Çünkü şu anda aptal bir adam gibi davranıyorsun."

İrkilir ama bakışları asla ısınmaz. "Sanırım öyleyim."

"Evet, kıskançlık sende bok gibi duruyor. Mahvediyorsun her şey!"

"Neyi? Neyi mahvediyor olabilirim ki? Oda arkadaşşıma sanki onu istiyormuşsun gibi baktın."

"Bir anlık tanıma ve bizi ayıran şey bu mu?"

"Gerçekten birlikte miydik?"

Sıcak gözyaşlarım yanıyor, geri kalan her yerim acıyor. "Bunu nasıl sorarsın?"

"Şimdi izin var mı?"

"Sormaya iznim var mı? Hiç gerek yoktu ki! Son dört ayımı sana sarılarak geçirdim. Uyan artık! Bunların hepsi bir hiç için. Tamam, yakışıklıydı. Bir saniyeydi, belki daha az. Beni gafil avladı. Muhtemelen kötü görüldüğünü kabul ediyorum.

."

"Sana artık güvenmememe neden olan o saniyeydi."

İfade bizi lanetliyor ve az önce kalbinin etrafında yeniden dirilttiği yıpranmış zırhın yeniden tıkırdadığını neredeyse duyabiliyorum.

"Gerçekten böyle mi hissediyorsun?"

Sanki saçmalıyormuşum gibi başını sallıyor. "Asla çalışmayacaktık."

"Sen diyorsun!"

"Birlikte olduğum kadına ne zaman ne hissettiğimi söyleyebilmeliyim, kaçıp gitmesinden korkmadan! Ya da bu duygulara mecburiyetten karşılık vermek zorunda olduğunu düşünmesinden endişe etmeden!"

"Senden hiç geri durmanı istemedim!"

Homurdanıyor. "Yaptığımı düşünüyorsan saçmalıyorsun. Seninle değil. Hem de hiç. Her gün yutmak zorunda kalsam da kelimeler oradaydı," sesi çatlıyor. "Sana her baktığımda. Ve bak beni nereye getirdi."

Bir adım öne

çıkıyorum.

Geri adım

atıyor.

"Bu senin kafanda."

"Hayır, kalbimi mahvetti!" Yumruğunu göğsüne vuruyor. "Şimdi sana nasıl güvenebilirim?"

"En başta bana güvenmen gerekirdi," diyorum, kalbim yanarak kül oluyor. O aramızdaki zemine bakarken ben bu ifşaat karşısında boğuluyorum. "Aman Tanrım, bana hiç güvenmedin, değil mi?" Başımı sallıyorum, bunun gerçekliğine inanamıyorum. "Bunu mahvetmemi bekliyordun. Bütün zaman boyunca. Öyle değil mi?"

Sessizliği artık rahat nefes alamayacağım kadar içimi yakıyor.

"Her şeyi mahvetmemi bekliyordun."

"Tebrikler," diyor acı bir şekilde, "başardın."

"Bunların hiçbirinde ciddi değilsin."

"Belki biliyordumdur. Tanıştığımız gece kendin söylemiştin. Bana yalan söyle, Laney. Sen de beni sevdiğini söyle. Sıra bende değil mi?"

"Ne kadar saçma davrandığını anladığında kendini aptal gibi hissedeceksin."

"Ya da belki de kendimi bir sürü baş ağrısından kurtardım."

"Sen bir piçsin."

"Peki, ben kötü adamım, burada işimiz bitti mi?"

"Oh evet," sesim çatlıyor. "İşimiz bitti."

"Güzel, çünkü sizi geride tutmak istemem."

Gözyaşlarımın arasından ona bakıyorum. "Sen düşündüğüm kişi değilsin."

"Komik, tam da düşündüğüm kişiymişsin."

"Doğruca cehenneme git, Houseman."

Çenem titriyor, o verandasına çıkan merdivenleri tırmanırken kendimi her yönden toparlamaya çalışıyorum. Kapıda omzunun üzerinden bana bakıyor, gözleri acıyla doluyor.

"Nasıl yapabildin-" gözyaşları çenesinden aşağı kayarken başını sallıyor ve kalbim duracak gibi oluyor.

"Theo-"

"Her zaman biliyordum-" diyor yutkunmadan önce kısık sesle, bir gözyaşı daha süzülüyor yanağından aşağıya. "Eğer onu görürsen, bunun bizim sonumuz olacağını biliyordum."

"Bu sadece senin ne kadar çok şey bildiğini kanıtlıyor," diye ağlıyorum kendi yüzümden akan aynı gözyaşıyla, "çünkü aylar önce seni ona tercih ettim."

Onu orada bırakıyorum, çünkü bu noktada söyleyeceğim hiçbir şey daha önce söylemiş olduğum kadar önemli olmayacak. Tereddütüm bana pahalıya mal oldu, geçmişim beni yakaladı. Ve sözlerim çok ama çok geç geldi.

Grannizm-Aç değilsin, sıkıldın.

OceanofPDF.com

forty-two

Laney

"Nerede o?" Devin'in verandadan söylediğini duydum.

Harika, bir müdahale. Bugün ağzıma iki kutu Cheez Whiz boşaltmış değilim. Bir taneye indirdim. Boş Famous Amos kutusunu ayağımla itip başımı kanepenin yastığının altına gömüyorum, tam o sırada kapı çarpıyor.

"Kahretsin, düşündüğümde de kötüymüş."

Kumaşın içinden inliyorum. "Sakın cüret etme. Sadece bir an yaşıyorum."

"Son iki haftadır bir an yaşıyorsun." "Şuraya bak," diyorum, oturuyorum ve yastığı

"Sadece sıkıldım."

Ben köşeme çekilirken Devin kanepede ona yer açmak için ayaklarımı itiyor. "O da acı çekiyor, seni temin ederim." Sehpayı inceliyor. "Görüyorum ki hâlâ sıkı bir viski ve karbonhidrat diyetindeyiz."

"Ve bunun senin için bir önemi yok."

"Hayır, ama bedelini kıçın ödeyecek."

Sert bir nefes vererek ona ölü gibi bakıyorum. "Her zaman bir zevktir dostum, uyku vakti. Lütfen kendin çık."

"Hayır, buradan gidiyoruz. Hub'dan kızlar gecesi için izin aldım ve senin buna ihtiyacın var."

"Öyle bir şeye ihtiyacım yok, burada mutluyum."

"Evet, dekoltende biriken kırıntılardan hayatı dolu dolu yaşadığını anlayabiliyorum. Daha sonra o yarım kurabiyeyle ziyafet çekmeyi planlıyor musun?"

Göğsümden bir parça kurabiye kopardım. "Tamam, belki bir duş alabilirim."

Annem de bize katılıyor, mutfakta meşgul, yani kulak misafiri.

"Duygularını yiyorsun. Bu sağlıklı değil." "Yiyorum çünkü bunlar çok lezzetli!" Bana şüpheyi bakıyor.

"Peki," diyorum ve ellerimi kalçalarımaya dayamadan önce masanın üzerindeki kollarımla temizleyip çöp kutusuna doğru götürüyorum. "Mutlu musun?"

"Yağmur gibi, nasılsın?" "Sana söyledim, sıkıldım." "İnkâr ediyorsun."

"Ben değilim. Sadece yeniden toparlanmam gerekiyor."

"Yeniden toplanın," diyor Devin başını sallayarak, "nasıl gidiyor?"

"Oraya geliyorum."

"Hı hı," diyor ve şimdi laf sokmak için mükemmel bir zaman olduğuna karar veren anneme dönüyor.

"Mezuniyetin yaklaşıyor ve sen daha elbiseni bile seçmedin."

"Evet, var."

"Hayır, yapmadın."

"Bunu planlıyorum," diyerek kumandayı elime alıyorum,

"sadece-" Devin kumandayı elimden çekip alıyor. "İşte bu kadar. GET

KALK! Bu çok saçma. Kalbin kırıldı. Sana kendini kaybetmen için yeterli bir süre verdik. Tüm zamanını bunu inkâr ederek geçirdin. Ayağa kalkma zamanı."

Annem karşımdaki koltuğa otururken, "Moralim bozuk değil ya da inkâr etmiyorum," diye ikisini de temin ediyorum.

"Yolculuk için heyecanlı mısın?"

Annem soruyor. "Evet. Tabii ki."

"Hayır."

Bir tutam saçımı parmaklarımla arasında döndürüyorum. "Sıkıldım. Manzara değişikliğine ihtiyacım var ve bunu seyahatimde elde edeceğim. Sadece huzursuzum, sadece bir şeye ihtiyacım var..." Saçlarımla uçlarını inceliyorum. "Siz ikiniz anlamazsınız."

Annem iç çekerek, "Eminim özlerdim," diyor. "Onu özlüyorsun," diyor Devin usulca.

"Canı cehennemde."

"Kiminle?" Annem araya girdi. "Adını bile söyleyemiyorsun."

"Laney," diyor Devin aynı anaç ses tonuyla. "Kalbinin kırık olduğunu kabul etmende bir sorun yok. Sorun biziz."

Annem başını sallıyor. "Seni iyi kandırdı, bebeğim. Aylardır gözlerinde yıldızlardan başka bir şey yoktu."

"Üzgünsün, belki biraz yıkılmışsın ve bu sorun değil." "Son kez söylüyorum, huzursuzum. Bir değişikliğe ihtiyacım var." Bakıyorum

benim bölünmüş uçlarımda.

"Belli ki onu özlüyorsun. Ona aşık olmuşsun. Bunu ikimiz de gördük."

"Evet, ama o öyle düşünmüyor. Neyse, boş ver. Sadece bir şeye ihtiyacım var..." Saçımı yoluyorum, "Neye ihtiyacım olduğunu çok iyi biliyorum."

Kanepeden kalkıp yatak odama doğru yürürken toplu bir "Durdurun onu!" sesi duydum.

Devin beni lanet bir defans oyuncusu gibi küvetimin içine soktuğunda, makasımı kaldırmış banyomdaydım bile.

"Seni salak!" Duş perdesine çarpıp korkunç bir açıyla yere düşerken çığlık atıyorum.

Devin makası benden alırken nefes nefese kalıyorum.

"Kes şunu! Kahretsin, Devin! Bırakın makasla mücadele etmeyi, makasla koşturmadan bile gerekiyor!"

Devin onları benden almayı başarıyor ve sanki tehdit benmişim gibi onları bana doğru doğrulturken annem arkamızda kahkahalarla inliyor.

Ayağa kalkıyorum, kışım morarmış ve sırtım yanıyor, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Bütün gece nöbet tutacak mısın, Red Rover, çünkü ben kararımı verdim!"

"Eğer mecbur kalırsam," diye meydan okuyor Devin, hiç de korkmadan. "Saçımı kestirmem lazım! Bir değişikliğe ihtiyacım var!"

Devin banyo tezgahımın üzerindeki açık tampon kutusunu kaldırıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Midol'e, muhtemelen bir Xanax'a ve bir hafta boyunca bu kararın üzerinde uyumaya ihtiyacın var. O zamana kadar bunlar bana ait."

Anneme ters ters baktım.

"Bu sana komik mi geliyor?" Gözlerim yaşla doldu. "Ben sizin için bir şaka mıyım?"

"Üzgünüm küçük kadın ama sana katılıyorum. Sen tam bir pisliksin." Bana doğru geliyor ve ben başımı sallıyorum, onları savuşturmak için çenemi meydan okurcasına kaldırıyorum.

Devin ona sırtlamak için geri döner. "Saçını peroksitle sarıya boyamaya çalıştığı ve leopar gibi görüldüğü zamanı hatırlıyor musun?"

"Bunu yapmak istemiştım," diyorum sulu gözlerle. "Animal Planet döneminden geçiyordum."

"Tanrım, bir tarafını tıraş etmesine ne demeli!" Annem hafif bir kahkaha atarak tedarik ediyor.

"Pink'inkine benzemesini istedim!" Ellerimi havaya kaldırdım. "O kadının saçını gördün mü? Muhteşem!"

İkisi de beni tamamen görmezden gelirken Devin sohbete devam ederek, "Ya da geçen sefer country chic olabilmek için saçlarını örmeye çalışmıştı," diyor. "Saçlarını çiğ yumurtayla yıkadı!"

"İnternette okuduğım şey bu! Saç evrelerinden geçiyorum. Herkes geçirir."

Devin bana bakıyor, sesinde kararlılık var. "Laney, son zamanlarda görünüşünle ilgili sevdiğin tek şey saçın ve onu da kalbin kırıldığı için kestirmiyorsun. Uyandığında ve hatanı anladığında on kat daha fazla kırılacak."

Sallanan çenemi bir çentik daha yukarı kaldırıyorum. "Senin burada ne işin var ki? Seni evlendirmemiş miydik? Değil mi?"

"Şu anda ütü yapıyor ve yemek pişiriyor olman gerekmiyor muydu?"

Gözlerini deviriyor. "Belki 50'lerde evlenseydim? Çoğu gece yemek yapan Chase. Hem artık kim ütü yapıyor ki? Ayrıca, bu tür yorumlarla, gerçekten kaybettiğini biliyorum."

"Yapmadım!" Savunuyorum. "Ben iyiyim."

"Sen az önce bana June Cleaver'ı oynamamı söyleyen ilan edilmemiş bir feministsin! Canın yanıyor ve bunun acısını saçından çıkarmana izin vermeyeceğim!"

"Ben-ben-ben-ben değilim," sesim çatlıyor, "ben..." üzgün, perişan, kalbi kırık, "kendim," diye haykırıyorum yüzüm düşerken.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Devin, tam kırıldığım anda beni kollarına alıyor. İkisi de beni teselli eden sözlerle sarılırken annem de hemen arkasından geliyor. Ve ben ağlıyorum. O kadar çok ağlıyorum ki ikisini de sümük içinde bırakıyorum. Nihayet nefes alabildiğimde, Max'in içeri girip bize deliymişiz gibi baktığını ve sonra alay ederek dışarı çıktığını görüyorum.

"Benimle konuşmuyor. O sadece," diye hıçkırıyorum, "iş bitti. Bunu nasıl yapmam gerekiyor?"

"Bu sadece birinci aşama. Chase'e ulaşmak için neler çektiğimi biliyorsun. Saçmalıklara uzun süre katlanamayabiliriz, Laney, ama acı hala aynı. Senin olduğun yerde ben de vardım. Onu zorlayamazsın."

"Ama onu sevdim, onu bildiğim en iyi şekilde sevdim, bu neden yeterince iyi değildi?"

İkisinin de gözleri doluyor ve ben başımı sallıyorum. "Hemen kesin şunu. İkiniz de kesin."

"Kahretsin, sonunda başardı," diye fısıldıyor Devin bana bakan anneme. "Seninle çok gurur duyuyorum. Sonunda kendini açtın-"

"Evet, evet, anladım, fethedildim. Şimdi onu nasıl geri getireceğim?"

Bana dönmeden önce uzun uzun bakışıyorlar. Gözlerinde cevabı görüyorum.

Onu geri alamayacağım. Ve sanırım bu farkındalık ikinci aşamayı başlatıyor.

OceanofPDF.com

forty-three

Theo

Okula geldiğimden beri onuncu kez "Hey ya," sesini duyuyorum. İlk başta, bunun benim için olup olmadığından emin değildim.

Sonra her yerde, kampüsün her köşesinde, öğretim üyeleri de dahil olmak üzere herkes tarafından resmi Büyük Selam alıyordum. Ve cesur bir kız finaller sırasında bana ders verme cüretini gösterdi. "Hey dostum, ara onu. Siz ikiniz birbirinize aitsiniz."

Tek bildiğinin sosyal medyada gördükleri olduğunu ve bunun yanıltıcı olduğunu iddia etmek istedim. Ama öyle değil. Biziz. Bütün mesele buydu. Ve bu nokta beni sürekli bıçaklıyor.

Yüz kadar selamlaşmadan sonra, hesabımızı açtığımda onun paylaştığı bir fotoğrafımı ve altındaki hashtag'i görüyorum.

Has anyone seen my best friend? If you do, please do me a favor and give him a "Hey ya," for me.

#imissmybestfriend #livingmyloneliestlife

Gün ilerledikçe ve sınıf arkadaşlarım birbiri ardına bana seslendikçe bu duygu daha da pekişiyor. "Hey ya!" Bu selamlama yeterince sık kullanılıyor ama daha önce hiç bu şekilde kullanıldığını sanmıyorum. Bahse girerim Laney'nin projesi bu yıl diğer tüm son sınıfların projelerini gölgede bıraktı ve bunu gerçekleştirmek için tek yapmamız gereken aşık olmaktı.

Onun projesi büyük bir başarı olabilir ama biz şu anda bir felaket durumundayız. Yakında ayrılacak. Gitmek üzere.

mezun oldum. Ayrılabili haftalar oldu. Hayatımın en sefil iki haftasıydı.

Burası aşırı tepki verdiğimi itiraf etmem gereken yer. Verdim.

Bu aynı zamanda koşup kıza söylemem ve ne kadar aptal olduğumu itiraf etmem gereken kısım.

Ben yapmadım.

Çünkü çoğundan farklı bir zihniyete sahip olduğum için kendimi övsem de, ben hala lanet olası bir erkeğim. Yıllarını kadınlara hizmet ederek ve karşılığında kalbini parçalatarak geçirmiş bir adam.

Belki de iyi adamlar sonuncu olur. Troy ve Lance ile tanıştığımdan beri ilk kez onların felsefesini tam olarak anlıyorum.

Theodore Houseman'ın Devasa Üniversite Hatası #2, kafesteki bir kuşa aşık olmak.

Laney hiçbir zaman kesin bir şey değildi. O bir jokerdi. Ve birlikte olmamamız için her türlü nedeni gözden düşürmek için gözlüklerimi mükemmel bir gül tonuna boyadım. Bu kadının en belirgin özelliği kararsızlık. Geleceği için bir haritası yok. Sadece şimdiki zamanı yaşıyor ve sonrasını düşünmüyor. Ben de bunu teşvik ettim çünkü onu benimki de dahil olmak üzere herhangi bir yöne itmekten çok korkuyordum.

Çünkü ona da ikramda bulunmuştum. Soru sormak yok. Bizim hakkımızda, ne olduğumuz ve nereye gideceğimiz konusunda karar vermesi için baskı yoktu.

Ama kesin olan bir şey var. O gidiyor.

"Hey ya," diye bir ses duyuluyor uzaklardan, kaçmak için bacaklarımı sıkıyorum ama nafile. Başka bir ses bana sesleniyor, sonra bir başkası, bir başkası ve sonunda duyduğum sadece onun sesi oluyor ve bana neyi kaçırdığımı hatırlatıyor. Arabama doğru ilerlerken her yönden gelen selamlar boğazımda katı bir yumru oluşturuyor. Güvenle içeri girdiğimde direksiyonumu sıkıca kavıyorum. Göğsüm hırpalanmış ve ruhum özlemin acısıyla çürümüştü.

Kontağı çeviriyorum ve telefonumu kaldırıp son mesajını tekrar okuyorum.

Laney: Kendime güvendim. Sana güvendim.

Bu acıyı hissederken kelimeleri okumak kalbimi parçalıyor. Bir hafta önce gönderdi ve sonra mesajlar kesildi. Bunu görmezden gelerek ona nasıl bir mesaj gönderiyorum? Hayatında onu terk etmeyecek tek erkek olmaya yemin etmiştim. O zamanki öfkem sessizliğimi körüklemek için yeterliydi, ama şimdi incinmişlik ve korku beni sessiz tutuyor. Bir yol ayrımında tanıştık ve şimdi başka bir yol ayrımındayız. Güven, tüm ilişkimizi üzerine kurduğumuz ve bizi ayıran şeydi. Acı gerçek şu ki, onu her düşündüğümde, onu ve ona nasıl baktığını da görüyorum.

#####

Barda oturup bir kadeh daha içtikten sonra ağızda kalan tadı birayla bastırırken müzik kutusundan müzik sesleri yükseliyor.

Okul bittiğinden beri burada oturuyorum, eve gitmek istemiyorum. Troy patladığım gece taşındı. O zamandan beri ev ürkütücü bir şekilde sessiz ve dürüst olmak gerekirse trafiği özlüyorum.

"Hey, dostum." Lance'in yanımdaki bar taburesine yanaştığını görmek için bakıyorum.

Şöyle bir bakıyorum, cüssesini inceliyorum. Bira sipariş ederken Troy'un aydınlık yüzüne karşılık onun karanlık bir sporcu olduğunu görüyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Burada ne yapıyorsun? Burası senin sahneden değil, değil mi?"

Küflü barın etrafına bakıyorum. Zımbalanmış imzalı dolar banknotları duvar kağıdı gibi dururken, uzun boynuzlu at iskeletleri mekanın etrafında tek tük asılı duruyor.

"Benim sahnem değil, hayır," diyor birasını yudumlarken.
"Burası saklanmak için geldiğiniz yer ve ucuz."

"Evet."

"Berbat
görünüyorsun."
Omuz silkiyorum.

"Kız meselesi."

"Her zaman eve getirdiğin o güzelle ilgili bir şey mi?"

"Onu gördün mü?"

"Çoğunlukla onu duydum. Beni
gölmekten kırdı geçirdi." Kaşlarımı
çattım.

Omuz silkiyor. "İnce duvarlar. Elden bir şey
gelmezdi." "Üzgünüm."

"Üzölme. Görünüşe göre iyi bir yıl geçirmişsin." Sırıttıyor
ve birasını yudumluyor, ben de pazusunun etrafındaki
dikenli tel dövmesini inceliyorum.

"İyi yılım boktan bir notla sona eriyor. Garçon!" Barmene
sesleniyorum, o da daha fazla shot doldurmadan önce bana
dövmeli bir kuş veriyor.

"Peki, senin hikayen ne?" diye sordum. "Ciddiyim. Hiç bu
kadar münzevi bir sporcu görmemiştim."

"Ben rutinime bağlı bir yaratığım. Arada bir patlak veriyorum.
Ama ben kendi çevreme bağlıyım ve
bu çevre küçük." "Anlıyorum.
Benimki de azalıyor."

"Evet, dikkatli ol," diyor boş shot bardağımın yanındaki
bara vurarak. Saniyeler sonra yeni doldurulmuş kadehleri
kaldırıp kadeh kaldırıyoruz. "2019 mezuniyet sınıfına," diyor
kadehi geri devirmeden önce. Ben de onunla birlikte sıvıyı
içime çekiyorum.

"Peki, ailen mezuniyetine geliyor mu?" Başını
sallıyor. "Hayır."

"Gerçekten mi, neden?"

"Ben kalktım," diyor, omzunun üzerinden çenesini
uzatarak elinde sopayla bardo masasında bekleyen adama
bakıyor. "Görüşürüz dostum."

"Görüşürüz."

Barın üzerine bir yirmilik bırakıyor ve uzaklaştığında

Lance hakkında hiçbir şey öğrenemediğimi fark ediyorum.

Bir hafta içinde taşınıyor ve sonsuza dek benim için bir gizem o l a r a k kalacak.

Parmağımı
kaldırıyorum. "Bir
shot daha?"

"Sıraya girin," telefonum gelen bir dizi mesaj nedeniyle
çalduğında cüzdanımdan yirmi tane daha çıkarıyorum.

Her yerde parti var dostum! Vur bana! Umarım

bunu batırmamışsındır!

Hey Ya? Ne haltlar dönüyor burada?

Beni hemen ara!!

İçimi çekerek biramın altındaki bardak altlığına
bakıyorum ve Laney'nin en sevdiği şeyin reklamı olduğunu
görüyorum. Nereye baktığımın bir önemi yok, o orada.

Tam bu düşünce aklımdan geçerken müzik değişiyor ve
Tim McGraw'ın sesi barı dolduruyor.

"Ciddi misin lan sen!?" "O da ne?"

Barmen sorar.

"Müzik kutusunun fişini çekmemin sakıncası var mı?"
İçkileri geri atmadan önce sordum.

"Evet, umurumda ve biraz yavaşlaman gerekiyor."

"Ben iyiyim," diye titreyen bacaklarımın üzerinde
duruyorum ve gürültünün kaynağına doğru ilerliyorum.
Şarkının sözleri açık göğsümde çakıl taşları gibi kazınıyor.
Nakarat içime işlerken cebimden bir banknot daha çıkarıp
makineye atıyorum. "Siktir git Tim McGraw," Laney'nin ilk
aşkı, gitmesine izin verecek kadar aptal olduğu için
kaybettiği bir kızın hikâyesini ve bunun onu nasıl rahatsız
ettiğini anlatırken müziği çeviriyorum.

Müzik kutusunun kenarını sıkıca kavrayıp kendimi ileri
geri sallıyorum. "Bu. Bu. Olmuyor. Olmuyor."

Sarhoş ve aptal, bir gözümü kapatıp "Her Yerde"
başlığına odaklanıyorum.

"Ne kadar gülünç değil mi?" diye tükürüyorum makineye,
şarkının numarasını sekiz kez girerken.

Yanıındaki kirli zemine çökmeden önce kredilerim. Gözlerimi kapatıp başımın arkasını duvara vurarak her notayı, her şarkı sözünün her bir hecesini ezberliyorum, onun için asla alamayacağımı bilerek.

Bir omzuma asılıp bardan çıkarılmadan önce altıncı tekrara kadar gelebildim.

#####

Ertesi sabah, alnıma yapıştırılmış bir post-it ve Laney'nin açık şampuan şişesi göğsümden aşağı akarken yatakta giyinik bir şekilde uyanıyorum. Portakal ieğİ kokusu göğsümün yeniden çatlamasına neden olurken, gözlerimin arkasında yakıcı bir acı varlığını hissettiriyor. Bir tanesini kırarak açıyorum ve komodinin üzerinde buzlu bir Gatorade görüyorum. Sıvıyı yudumluyorum ve odaklanana kadar sözcüklere gözlerimi kısarak bakıyorum.

Do yourself a favor
and don't make the
same mistake I made.
Tell her.

Lance

forty-four

Theo

"Hey, Theo," diye sesleniyor Dante verandadan.

"N'aber, küçük adam?" Ona yaklaşıarak söyledim. "Bugün ne yapıyorsun?"

"Okulda başım belaya girdi."

"Annenin üzerine fazla gitmemelisin."

"Biliyorum," diyor, şaşırtıcı bir şekilde suçlu görünerek. "Onu ağlattım."

"İyi değil, dostum."

"Bana buraya gelmemi bile söylemedi. Kendi başıma geldim. Onu daha fazla ağlatmayacağımı söyledim ama hayatındaki erkeklerin onu hayal kırıklığına uğratmasından bıktığını söyledi."

"Oh," diyorum, kapıya doğru bakarak. "Bak, bir süreliğine ona karşı çok nazik olmana ihtiyacı olacak, tamam mı? Bununla başa çıkabilir misin?"

"Evet."

"Güzel."

Sokağın aşağısından tanıdık bir kamyonet görüldüğünde Dante sırtıyor. "Mommmmm, Troy burada!"

Troy kapısını açıp dalgın dalgın bana bakmadan önce kamyonetinin kaldırımı yanaşmasını izliyorum. İç çekerek, çim biçme makinesini almak için kamyonetin kasasına doğru ilerliyor. Çim biçme makinesini indirdikten sonra verandaya doğru yürüyor.

"Hey, küçük dostum, annen nerede?"

Dante başını sallar. "İçeride ama ağlıyor." Troy bana bakıyor, suçluluk duygusu yüz hatlarını kaplıyor.

"Bana yapmadığını söyle," diyorum o durduğu yerde çökerken. "Tanrım, Jenner," diyorum ellerimi havaya kaldırarak.

Dante kafası karışmış bir şekilde aramıza bakıyor. "O ne yaptı?"

Troy bana uyarıcı bir bakış atarak, "Endişelenecek bir şey yok ufaklık," diyor. "Hey, Dante, Theo'yla bir dakika konuşmama izin verir misin?"

Troy onu kapıya doğru götürürken, "Annemde sevdiğin mısır gevreğinden var," diyor.

"Evet, belki çimleri hallettikten sonra biraz alırım. Bir saniyeliğine içeri gir, tamam mı?"

"Eğer bu bir erkek konuşmasıysa, ben iyiyim. Bu evin erkeği benim." Troy yüzünü buruşturur. "Devam et," der ve onu içeri sokar. "Peki," diye homurdanır Dante.

"Görüşürüz, Theo."

Kapı kapandığında Troy ayaklarına bakar ve iç çeker.

"Anlamamı beklemiyorum."

"Lütfen beni seni anlamak isteyecek kadar önemseyen biriyle karıştıрма. Ben onları önemsiyorum."

Başını sallıyor ve kollarını kavuşturarak bana dönüyor.

"Bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Kendinden başka kimseyi umursadığını sanmıyorum."

"Ama yanıyorsun. Bak, benden nefret ediyorsun ve Sorun değil ama Laney hakkında bilmen gereken bir şey var."

"Nefesini boşa harcama."

"Yalan söylemiyordu. Peşinden gitmem için bana hiçbir sebep vermedi. Bana adını bile söylemedi. O kedi fare oyunundaki her şeyi ben yaptım. Hepsi bendim. Sen dışarı çıkmadan önce bana iki kez siktirip gitmemi söylemişti ve ondan önce de her fırsatta. Ona koşan bendim. Onu zorlayan bendim. Berbat bir durumdaydım."

Durduğum yerden ona ters ters bakıyorum. "Sadece bilmen gerektiğini düşündüm." "Bunu bana zaten kendisi söyledi."

"Evet, ama sanırım sen ona inanmadın." "Peki ben sana inanmalı mıyım?"

"Evet, öyle yapmalısın çünkü bana baktığında beni senin gördüğün gibi gördü ve sanırım beni ona çeken de bu oldu. İkinizin de yanıldığını kanıtlamak istedim." Clarissa'nın kapalı kapısına bakıyor. "Ama kendimi yanlış insanlara kanıtlamaya çalışıyordum." Çenesini kaldırıyor. "Herkes gibi sen de benim hakkımda çok şey varsayıyorsun ve ben seni düzeltmeye hiç zahmet etmedim."

"Troy! Annem dışarı çıkmıyor!" Dante kafasını kapıdan uzatıyor ve Troy yüzünü buruşturarak diz çöküp ona bir şeyler fısıldıyor. İşte o zaman benzerliği görüyorum ve bu tekinsiz. Hiç bakmamıştım ama şimdi bakıyorum, bariz bir şekilde ortada. Troy kapıyı kapatıyor ve bana doğru dönüyor.

"O senin."

Troy başını
sallar.

"Ve sen ona söylemedin mi?"

Homurdanıyor. "Bu hayal edebileceğinden bile daha karışık ve yüzündeki ifadeyi sikeyim, Houseman. Kampüse yakın yaşayacak başka bir yer bulamadığım için mi ilanına cevap verdiğimi sanıyorsun? Arkadaşlarımdan yarısı evlerinde kalmam için benden para bile istemedi. Senin adresin ona daha yakın olmak ve ikisine de göz kulak olmak için bir fırsattı. O," elini yüzüne sildi, "benimle hiçbir şey yapmak istemiyor." Sesi buza dönüşüyor. "Kirayı her ay geç ödemek istediğimi mi sanıyorsun? Düşündüğünüzün aksine, her gece geç yattığımda sikime ağda yaptırmıyordum, üç kişilik kirayı ödemek için kıcımlı yırtıyordum. Bu ve balo arasında-" kızgınlıkla başını sallıyor, "biliyor musun? Bilmediğin şeylerle bir kitap doldurabilirim. Sana borçlu olduğum tek açıklamayı aldın," diye tersledikten sonra kapıyı arkasından çarptı.

Sersemlemiş bir halde, kapandıktan uzun süre sonra kapıya bakıyorum. Troy haklıydı. Yakınımdaki herkes hakkında çok fazla varsayımda bulundum ve yargılarımı zırh olarak kullandım, bu da sadece insanları hayatımdan uzaklaştırmakla sonuçlandı. Değer verdiğim, sevdiğim insanları.

Laney'nin sözleri aklım a geldi. Bir porsiyon daha
alçakgönüllü pastaya ihtiyacım vardı.
Ve ben sadece bütün lanet şeyi yedim.

**Grannizm - Onları kalbinizi kırmalarına izin verecek
kadar sevin ama ruhunuzu kırmamaları için
yeterince öğrenin.**

OceanofPDF.com

forty-five

Laney

"2019 sınıfına, sizi selamlıyoruz."

Hepimiz ayağa kalkıyor, şapkalarımızı fırlatıyor ve ellerimizi havaya kaldırıyoruz. Kamera flaşları stadyumda parlayan elmaslar gibi patlarken kalbim bu anı kutlamaya yetiyor. Sıralar halinde yürüyoruz ve annemi bulmam sonsuza kadar sürüyor. Ve bulduğumda, hiç mutlu değildi.

"Buraya öylece
gelemezsin." "Buna
hakkım var."

"Buna hakkınız yok."

"Anne?" Tartıştığı adam yüzünü bana döndüğünde soruyorum.

Annem gülümsüyor ve beni kendine çekiyor. "Bebeğim, seninle çok gurur duyuyorum. Şu diplomaya bir bakayım." Elimden deri dosyayı alıyor ve ben yanındaki adamı incelerken açıyor.

"Bu sahte. Gerçeğini postalayacaklar."

"Oh," diyor, bir adım öne çıkıp görüşümü engelliyor.

"Merhaba," diye sesleniyorum arkasındaki adama.

"Merhaba Laney," diye gülümsüyor adam ve bu tanıdık geliyor. "Jim, değil mi?"

Gülümsemesi genişler. "Beni hatırladın mı?"

"Pek sayılmaz, hayır." Birkaç yıl önce onu araştırmıştım ama bunu itiraf edecek değilim. Güzel bir karısı ve tıpkı ona benzeyen genç bir oğlu var.

"Seni hatırlamayacağını söylemiştim."

"Lütfen Deidra, olay çıkarma."

"O zaman kışını kaldırıp Houston'a geri dön," diye omzunun üzerinden tersliyor, saçlarımı dikkatlice çekiştiriyor ve elbisemle uğraşıyor. "Çok güzel görünüyorsun."

Merakla etrafından dolanıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Mezuniyetini görmeye geldim. Buranın benim mezun olduğum okul olduğunu biliyorsun."

Başımı salladım. "Farkındayım."

"Sadece seni tebrik etmek için burada olmak istedim."

"Neden?"

"Pekala, I oldu söyledi sen vardı
mezun olmak yakında at bir Noel
partisi."

"Kim tarafından?" Anneme bakıyorum, o da en az benim kadar şaşkın görünüyor.

"Golf arkadaşlarımdan birinin oğlu. Theo. Benim hayranım değil ve benim için bazı sözler söyledi ve-"

"Theo'm mu?"

"Evet, tanıştığımızı sana söylemedi mi?"

"Hayır, yapmadı," diyorum, gözlerimden yaşlar fışkırıyor.

"Beni oldukça etkiledi ve seni çok önemsiyor gibi görünüyor. Bana sana deliler gibi aşık olduğunu söyledi." Kalbim mideme inerken sperm donörüm gülümsüyor.

"Bunu sana Noel'de mi söyledi?"

"Aradı, ben de aramayı düşünüyordum ama-" "Tam olarak ne dedi?"

"Laney, sana nasıl olduğumu anlatmaya çalışıyorum-"

"Sen umurumda değilsin," diyorum gözyaşlarımla serbestçe akmasına izin vererek. "Hem de hiç. Ben onu önemsiyorum."

Jim'in yüz hatları yenilgiyle buruştu. "Tam olarak böyle düşünüyor gibiydi."

"Evet, bana tam olarak ne söylendiğini söyleyebilirdi. Neden biliyor musunuz? Çünkü o böyle bir adam. Bu konuşmanın benim için ne kadar önemli olduğunu bilirdi."

"Özür dilerim, biraz şoktaydım. Laney, ben-"

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Artık çok geç Jim. Annem senin ve onun işini yaptı. Çekler için teşekkürler, onları kullandık. Onlara ihtiyacımız vardı. Onları hak ettik. Ama bu," diye aramızda işaret ettim. "Böyle bir şey olmayacak. Asla."

"Laney, lütfen beni dinle." Reddettiğim için yüzü kızarıyor.

"Alınma Jim, ama seni tanımak istemiyorum. Sana karşı hiçbir kırgınlığım yok. Hiç yok. Gerçekten. Ama seni tanımak istemiyorum."

Yüzeye çıkan duygularımı tutamayarak uzaklaştım.

Theo babamla tanıştı ve bana söylemedi. Bu çok fazla.

"Ben Devin'i aramaya gidiyorum," diyorum anneme. "Geri geleceğim."

Arkamda tartışan annemle babamın hafif sesini duyuyorum ve itiraf etmeliyim ki bu çok tuhaf.

"Sana söylemiştim."

"Peki Deidra, bana söyledin, ben sadece onun yanında olmak istiyorum."

"Eğer gerçekten samimiyseniz-"

Daha fazla dinleyemem. Güvenli bir mesafe uzaklaştığımda, Theo'nun babamla beleşçi olduğu konusunda yüzleşmesi fikri beni sersemletiyor. Kalabalık dağılıp onu gördüğümde hayat bir darbe daha indirmeye karar veriyor. Takım elbise giymiş, siyah dar kravat takmış ve ayakkabılarını giymişti. Panik yüz hatlarını kaplamış bir halde, hevesli gözlerle kalabalığı tararken onu görünce gözlerim anında yeniden doluyor. Hayatımda hiç bu adama aşık olurken ve onu kaybederken olduğu kadar duygusal olmamıştım. Gözleri nihayet benimkilere takıldığında, ayaklarını durdurup birkaç metre ötede durduğunda kısa bir rahatlama görüyorum. Gözleri yüzümde, parçalanmış bornozumda ve altındaki yeni elbisemde dolaştıktan sonra botlarıma doğru iniyor ve onları görünce dudaklarının kalktığını görüyorum. Hissettiğim aynı özlemle dolu gözleri benimkilere döndüğünde kalbime bir hançer saplanıyor. Kalbim durduğum yerden ona sesleniyor, gözlerim

aramızdaki mesafeyi kapatması için ona yalvarıyor.

Yanaklarımdaki gözyaşlarını silerek, o beni incelerken bekliyorum, kalbim beklentiyle dibe vuruyor. Sonunda bizi ayıran birkaç adımı atıyor.

"Merhaba."

"Merhaba."

"Tebrikler."

"Teşekkür ederim."

"İnanılmaz görünüyorsun."

"Sen de öyle," diyorum, sesimi eşit tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Hâlâ o yolculuğa çıkıyor musun?"

Başımı salladım.

"Ne zaman gidiyorsun?"

"Birkaç gün içinde."

Başını sallıyor. "Sen nasılsın?" "Korkunç.

Sen nasılsın?"

Ensesini tutuyor, suçluluk duygusu yüzünü gölgeliyor. "Sen-"

"Gerçekten havadan sudan konuşacak mıyız?"

Elini sakallı çenesinde gezdirir ve başını sallayıp ellerini ceplerine sokmadan önce çeker. "Laney, çok özür dilerim. Söylediğim şeyler için. Davranışlarım için. Hiç böyle davranmamıştım. Asla. Hiç böyle hissetmemiştim. Ödüm bokuma karıştı."

"Ben de."

Beni inceliyor, yüzü pişmanlıkla dolu. "Pek çok şey için çok üzgünüm."

Başımı salladım. "Biliyorum. Ben de biliyorum."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok." Öne doğru bir adım atıyor ve ben onun tanıdık kolonya kokusuyla çarpılıyorum. Annemin en mutlu günlerimizden birinde ona aldığı kolonya. Annemin izleyicisi olmasa bile hâlâ kullanıyor.

Bu adamı sevmekten asla vazgeçmeyeceğim.

Sarsılan hislerimle, söylemek istediğim her şeyi yutuyorum ve liderliği ona bırakıyorum. Ayrı kaldığımız süre boyunca top onun sahasındaydı. Bir bakıma, bu bizim gerçek anımız. Sonsuz saniyeler boyunca birbirimizden ayrı durduk, sadece baktık.

"Hatalar yaptım," diye itiraf ediyorum, "Ne olduklarını biliyorum. Ama haklısın, üzgün olmalısın. Ve sen bana karşı sessiz kaldın."

İkimiz de aramızda yayılan acıdan boğulurken, o duygularından kurtulmak istercesine başını sallıyor. Kafasının içindeki savaşı çok net görebiliyorum.

O kadar korktuğum gelecek şimdi, onun içindeyim. Verilecek hiçbir karar kalmadı. Bugün, sahip olduğum sonsuzluğun geri kalanının ilk günü ve ben bunu onunla birlikte yaşamak istiyorum. Umut dolu bir kalple, bana inanmasını dileyerek ona bakıyorum. Aradaki boşluğu kapatmasını istiyorum, çünkü bu boşluk onun.

Sessiz kaldığında, kelimelerden yoksun oluşu kalbimden geriye kalanları parçalıyor.

Benim için bugün bir başlangıç. Onun içinse elveda demek.

"Geldiğine sevindim."

"Bunu kaçırmak
istememedim." "Sana
teşekkür etmek
istedim." "Ne için?"

Gülümsemeyi başarıyorum. "Bana sıradan bir kız olduğumu kanıtladığın için."

"Sen diğer kızlara hiç benzemiyorsun Laney."

"Kesinlikle öyleyim," diye gülüyorum sulu gözlerle. "Artık farklı bir dünyada yaşıyorum Houseman. Geri dönüşü yok."

Kaşlarını çatıyor.

"Çünkü şimdi daha önce bilmediğim tüm bu rastgele şeyleri anlıyorum ve bu tam bir cehennem ve saf mutluluk oldu. Artık büyükannemin en sevdiği şarkıyı duymak yerine hissedebiliyorum. Filmdeki hıçkırarak ağlayan zavallı salakla empati kurabiliyorum çünkü ben oyum. Bu yeni dünyada, yetenekliyim. Her şeye muktedirim. Beni değiştirecek ya da yıkacak büyük kararlar alabilecek kapasitedeyim." Doğrudan ona bakıyorum. "Hayalet acılarından." Gözlerini kısa süreliğine kapatıyor ve ben de bakışlarımı çimenlere çevirerek güçlü kalmaya çalışıyorum. "Küçük kararları vermekte hâlâ berbat olsam bile."

"Laney-"

Gözyaşlarımla dolu gözlerimi onunkilere dikiyorum, sesim acı ve öfkeyle çatlıyor. "Ama daha hangi yöne doğru büyüdüğümüzü anlamamıza fırsat vermeden bizi kökünden kestir. Bu yüzden bana davranışların için üzgün olduğunu söyleme. Bizi kurtarmaya çalışmadığın için üzgün olduğunu söyle. Bana söylediğin tek bir kelimedede bile ciddi olup olmadığını merak ederek haftalarca her lanet gece yatakta ağlamama izin verdiğin için. Ama sanırım hiçbir şey söylemeyererek her şeyi anlattın. Ama seni köşeye sıkıştırmama izin verme, Houseman. Çünkü çok şey söyleyebilirim. Seni özledim. Gürültünü özledim. Seni her gün, her gün ve her dakikanın her saniyesinde özlüyorum. Bu yüzden benimle ilgili kararını verene kadar bana tek kelime daha etme."

Ve sonra yapabileceğim tek şeyi yaptım, mücadelemın geri kalanını bıraktım.

Parmak uçlarımda yükselip yanağına bir öpücük konduruyorum ve gözlerimi onunkilere dikmeden önce nefesinin kesildiğini duyuyorum. "Seni seviyorum, Theo Houseman. Keşke bana izin verecek kadar güvenebilseydin."

"Laney!" Devin'in arkamdan seslendiğini duyuyorum. "Hangi cehennemde o!?"

Onu orada bırakmadan önce, "Kendine iyi bak," diyorum. Arkama bakmıyorum, çünkü bakarsam asla duramayacağımı biliyorum.

**Grannizm-Kendinizi kanıtlamaya çalışmanız
gereken tek kişi, o yıl olduğunuz kişidir
Daha önce.**

OceanofPDF.com

forty-six

Laney

"Max, biraz bitkin görünüyorsun," diye fısıldıyorum arkamdan mutfağa girerken. "Belki de uykunu günde 10'a çıkarmalısın."

Kahveyi hazırlarken annem arkamdan, "On dört yaşında," diye sesleniyor. "Biliyor musun, ona bu kadar uzun süre sahip olduğumuz için şanslıyız. Görme yetisi daha da kötüleşecek."

Ben ona bakarken içimi yakıcı bir acı kaplıyor ve o omuz silkiyor gibi görünüyor. Başka bir vedaya hazır değilim. Mezuniyetimin üzerinden iki gün geçti ve yarın akşam yolculuğuma çıkmaya hazırlanıyorum. Sperm bağışçım bana son bir iyilik yaparak denizaşırı seyahatimi finanse etmişti; suçluluk duygusu sayesinde. Yeni düzleşen kalbim ve havada kalan durumum nedeniyle prensipte durmamaya, parayı alıp kaçmaya karar verdim. "Yapma anne, bunu aklından bile geçirme ya da önerme. Ne şimdi, ne de başka zaman. O mükemmel biri."

"Tamam," diyor kolayca. "Sadece onun acı çekmesini istemiyorum. Tanrı biliyor ya, buralarda bunu yeterince gördük."

Duygularımı bastırarak başımı salladım.

"Altı kaşık ekledin, bugün tüm o jet yakıtına ihtiyaç duymayı mı planlıyorsun?"

"Kahretsin. Özür dilerim," diyorum fazladan kahveyi kaşıklayarak. "Gelmiş geçmiş en kötü barista."

"Dil. Ve belki şu Keurig zimbirtılarından bir tane alabiliriz."

"Büyükannem bu fikirden nefret ederdi. Ayrıca, biz hiçbir zaman bir tencereyi ziyan etmedik." Sesim titriyor ve onun bunu duyabildiğini biliyorum.

"Ama artık onları benimle paylaşmayacaksın."

Annemi yalnız bırakma fikri beni korkutuyor. Hiç ayrı kalmamıştık. "Gitmem gerektiğini sanmıyorum."

"Benimle konuşurken yüzüme bak." "Kahve yapıyorum anne."

"Elaine Renee."

Yüzünü ona döndüğümde, yüzüne kazınmış endişeyi görebiliyorum.

"Sorun nedir? Sakın bana Max yüzünden olduğunu söyleme çünkü o tam bir baş belası ve her gün onu uyutmakla tehdit ediyorum."

Yutkunarak başımı sallıyorum. "Dökül bakalım."

"Bunu bir süreliğine erteleyebilirim. Burada yapacak çok şey var."

"Hayatta olmaz," diyor. "Ben iyi olacağım.

Saçmalama." "Bana burada ihtiyacın var."

"Böyle bir şeye ihtiyacım yok, işgüzar. Sen gidiyorsun. Seni büyütenin ben olduğumu unutma. Ama beni bu kadar yaşlandırma."

"Tamam," dedim.

"Tamam." "Hepsi bu değil."

"Ne yapmak istediğimi bilmiyorum anne. Toparlandım. Bir planım var. Param var. Ben hazırım. Tüm işaretler gitmemi gösteriyor."

"Ama bir adam var."

"Fark etmez, benimle işi bitti. Onunla işimin biteceğini sanmıyorum. Asla da olacağımı sanmıyorum. Kendimi mahvolmuş hissediyorum."

"Sen değilsin."

"Onu ikna edemedim... Sadece bunun gerçek olduğuna ikna edemedim."

"Onun kaybı."

"Hayır, benim. Hayatım boyunca onun gibi başka bir erkek bulamayacağım. Bulmak da istemiyorum."

"Ah, bebeğim," diye fısıldıyor beni kollarının arasına çekerek. "Nasıl sevdiğini biliyorum Laney. Ve ister inan ister inanma, bunu yaparken çok şeffafsın. Onun bundan habersiz olmasına imkân yok ve senin gerçek kalbini göremeyen bir adama aşık olmana da imkân yok. O biliyor. Ama bir kadının yapabileceği en aptalca şeyin, bir erkeğin aklının başına gelmesini beklemek olduğunu biliyorsun. Eğer bir halta değerse ve senin buna değdiğini biliyorsa, senin için gelecektir. Ve bunu onun için kolaylaştırmak zorunda değilsin."

"O konuda endişelenme, bir kıta uzakta olacağım. Ve işin korkutucu tarafı, artık gitmek istediğimden bile emin değilim. Uzun zamandır bunun hayalini kuruyordum ama ne zaman geleceğimi düşünsem, işte buradayım."

"Onun yüzünden mi?"

"Umuyordum. Bu çok mu yanlış?"

"Hayır, bebeğim. Sadece sıralaman gereken bir sürü 'ya olursa' var. Bu da onlardan biri."

"Ne yapmalıyım?"

"Gidersiniz, kalbinizi ve zihninizi keşfedersiniz. Eğer seni aramaya gelirse, o zaman onun yanındaki yerini bilirsin. O zamana kadar, olayların içinde kendi yerini bulursun."

Bornozuna doğru başımı sallayıp kokusunu içime çekiyorum. "Tamam," diyorum nefesimi bırakarak. "Tamam."

"Hadi, kahve hazır. Verandada içelim, sen de bana seyahatinle ilgili her şeyi anlatırsın."

Burnumu çekerek geri çekiliyor ve yüzümü siliyorum. Güven verici bir şekilde başını sallıyor, gözleri yanlardan kırışıyor. "Seninle çok gurur duyardı."

"Teşekkür ederim." "Onu özlüyorum." "Ben de."

Kahvemizi dolduruyorum ve sütü karıştırmaya başlıyorum ki uzaktan gök gürültüsü duyuyorum.

"Yağmur yağıyor gibi," diye mırıldanarak bir kaşık şeker atıyorum.

"Tahminlere göre bugün ve yarın güneşli olacak. Yine de bana Teksaslı bir hava durumu sunucusu olmam için para veremezsiniz. O zavallı ruhlar daha ilk günden lanetlendiler."

Kapı arkamızdan tokatlanırken verandaya doğru ilerliyoruz. Bu tokadı özleyeceğim. Kahvemi yudumlayıp önümdeki manzarayı inceliyorum ve kendimi ilk durağım olan Roma'da küçük bir kafede aynı şeyi yaparken hayal ediyorum. İçimi bir heyecan kaplıyor ve bunu iyiye işaret olarak görüyorum.

"Kahretsin," diyor annem uzaktaki ses için. "Bu... bu da ne böyle?"

Merdivenlerin kenarına gelip araba yolundan aşağı bakarken gözlerimiz şaşkınlıkla buluşuyor. Uzaktaki tekrarlayan patlama giderek yaklaşıyor. O zaman gök gürültüsünün şeklini duyuyorum.

"Anne, bunun gök gürültüsü olduğunu sanmıyorum," diye fısıldıyorum, tam o sırada uzaktan bir ısıklık çalıyor ve farkına varıyorum. "Aman Tanrım."

Sesin kaynağını görmeye çalışırken kahve fincanım verandadan sekip bir çalılığa çarpıyor.

Ancak Ranger'ların ilk sırasının garaj yolunda ilerlediğini gördüğümde çığlık atıyorum ve kışımı içeri sokmak için dönüyorum. Ön kapı kapanıp kilitlenince geri çekilmem kısa sürdü. Bir düdük sesi daha duyunca çığlık atıp kapıyı yumrukluyorum.

"Beni içeri alın! Anne! Beni içeri al!"

"Asla olmaz, bununla yüzleşeceksin, Elaine Renee. Bu olabildiğince iyi. Beni duyuyor musun?"

"Seni duyuyorum anne, gayet iyi ve net, ama hala iç çamaşırlarımın içindeyim!"

"Oh," diye homurdanıyor, "hemen döneceğim!" Koridorda hızla ilerlerken attığı heyecanlı kahkahayı duyabiliyorum. Birkaç saniye sonra kapı açılıyor ve elinde sadece 'All sass no ass' yazan bir uyku şortuyla dışarı fırlıyor.

"Gerçekten mi anne?"

"Hey, onları sen aldın."

Elinden çekiştirerek giymek için çabalıyorum ve her saniye yaklaşan perküsyoncu dalgasına doğru dönüyorum. Sanki binlercesi savaş için yürüyor. Sanki bir işaret bekliyorlarmış gibi ritim tutarlarken boğazımda katı bir yumru oluşuyor. Gömme sutyen için Tanrı'ya şükrederken üzerime oturan tişörtümü aşağı çekerken içimde bir beklenti oluşuyor. Verandada boş boş durup parmaklarımı çılgınca saçlarımın arasında gezdirirken kendimi çok kötü hissediyorum.

Ve sonra onları görüyorum, Grand Band davul grubu on beş ya da daha fazla savaşçı Ranger ile birlikte açıklıktan çıkıyor. Durduğum yerde kontrolsüzce titrerken, ellerimin ağzımı kapadığı yerde gözyaşlarımın sıcaklığının biriktiğini hissediyorum.

Kalbimin spastik ritmiyle eş zamanlı olarak ritmik gümbürtüler yükselirken, arabanın her iki yanında yaklaşan varışlarını ilan eden çizgiler oluşuyor. Dik durmak için tek yapabildiğim bu. "Anne," diye bağıriyorum titrek bir sesle kapıya doğru.

adrenalin beni yakalıyor.

O zaman verandada tam sağımdaki pencerenin panjurunu kaldırıyor, böylece net bir görüş elde edebiliyor. Benimle birlikte.

Daha rahat nefes alarak yola geri dönüyorum, kalbim küt küt atıyor, farkındalık omurgamı diken diken ediyor, boynum ve kafa derim boyunca tüylerim diken diken oluyor. Davul sesleri ağaçların arasında yankılanırken duyularım dayanılmaz bir şekilde yükseliyor, duygularım coşuyor. On ya da on beş Ranger daha mükemmel bir düzen içinde çimenlikte zikzaklar çizerek görünür hale geliyor.

Yüreğim kabarıyor, önümdeki manzaraya bakıyorum, tam davulun ritmi sabit bir bas çizgisine dönüşürken gözyaşlarım yanaklarımdan kolayca süzülüyor. Tam o sırada Theo, Zach ve grubunun geri kalanıyla birlikte bir taksinin arkasında uzun bir karavanda beliriyor. Arabanın etrafında dönerek verandama on beş metreden daha yakın bir yerde durdular. Korucular karavanın her tarafında sıraya girmiş, araba yolundan göz alabildiğine uzanıyorlardı.

görebiliyorum. Theo'nun gitarının çılgılığı havayı delip geçerken bas hattı şekil değiştiriyor.

Gözlerim Theo'ya takılı; onu içime çekiyorum. Üzerinde "I'm with the band" yazan bir tişört, altında da ekose şortunun üzerinden sarkan siyah kuyruklu bir smokin ceket var. Adem elmasının etrafına gevşekçe bağlanmış uyumlu bir ekose papyon var. Üzerinde siyah bir Stratus var ve bu hayatımda gördüğüm en seksi şey. Theo, The Foo Fighters'ın "My Hero "sunun açılış parçalarını söylerken ellerimi göğsümün üzerinde tutarak ayakta kalmak için elimden geleni yapıyorum. Zach şarkı sözlerini söylemeye başlarken onun Grand Band'i şarkının epik bir yorumuna yönlendirmesini izlerken histerik bir hıçkırık beni terk ediyor.

Ben hayretler içinde orada dururken, ses ayaklarımın altındaki ahşapta ve evimin pencerelerinde yankılanıyor. Gözleri nihayet benimkilerle buluştuğunda ona doğru uçmamak için elimden geleni yapıyorum ve "Merhaba" demeden önce göz kırpmıyor.

"Merhaba," diye titreyerek cevap veriyorum, gitarını bir rock yıldızı gibi hassasiyetle çalarken başını sallayarak onları inanılmaz bir kreşendoya sürüklüyor. Her zaman olduğu gibi. Işığının parlamasına izin vermek için katman katman soyarak keşfetmeme izin verdiği yıldız. Tüm sahne ne kadar gerçeküstü olsa da gözlerimi ondan alamıyorum.

Telleri ileri geri sallarken saçları yüzüne dökülüyor. Şarkı zirveye ulaştığında ve Zach sözleri haykırdığında titrek hıçkırıklar benden kaçıyor. Her kelimenin bana çiğ, kemik derinliğinde, ruh derinliğinde çarptığını hissediyorum. Grubun üflemelileri önümdeki beş kişilik ekibe eşlik ederken ben kendimi tamamen kaybediyorum, büyülenmiş, huşu içinde ve umutsuzca aşık oluyorum. Adrenaline boğulmuş bir halde, titreyen uzuvlarımın üzerinde dans ederek onlarla birlikte rock yapıyorum.

Düdük sesi Rangers'ın yürüyüşünü değiştirmesine neden olurken, şarkı nefesimi kesen daha yavaş, melodik bir ritme dönüşüyor. İşte o zaman Theo

karavanın uzak tarafında bekleyen klavyenin başına oturuyor ve Lonestar'ın "Amazed" şarkısını çalmaya başlıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, ben gitmişim. Yani. Lanet olsun. Gitmişim.

Çıplak ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, her notayı, her tuşu, her kelimeyi aklıktan kıvranan kalbime giden doğrudan bir hat gibi hissediyorum.

O sırada annem arkamda, kollarını göğsüme doluyor, birlikte özgürce ağlarken, ileri geri sallanırken beni kendine çekiyor. Çevremde Devin'i solumda, verandanın dibinde görüyorum, gözyaşları gülümsemesine doğru akıyor, telefonu açık, olan bitenin her saniyesini kaydediyor.

İşte o zaman tüm bunların bir müzik mimarı tarafından titizlikle düzenlendiğini fark ediyorum. Benim mimarım. Müzik adamım ve dünyada beni tutabilecek tek kişi.

Her şeyi içime çekiyorum; müziği, sözleri, bana ruhunu döken adamı.

"Seni seviyorum," diyorum ona. Melodiyi sürdürürken gözlerindeki ışıltıyı, kelimeleri bana söylerken yüz hatlarındaki rahatlamayı açıkça görebiliyorum. Onu duyamamam önemli değil, bu şarkıyı, bu adamı ezbere biliyorum.

"Tamam, belki onunla evlenebilirsin," diyor annem gözyaşlarına boğulmuş bir sesle, beni bırakıp Devin'i yanına çağırmadan önce.

Yerimden kıpırdamadan duramıyorum, verandanın basamaklarını ikişer ikişer inip ona doğru koşuyorum, ayaklarının dibinde yerimi koruyarak kendi özel konserime katılıyorum. Orada dururken, alnındaki teri, yüzündeki dingin ifadeyi, çaldığı kalbi ezberliyorum. Şarkı kreşendoya ulaştığında, onunla birlikte, ona şarkı söylüyorum. Ben de içimi döküyorum, her notası çalınana kadar avazım çıktığı kadar bağıriyorum. Yüzümdeki özlemi gördüğünde, grubun kontrolü ele almasına izin veriyor ve beni kollarına almadan önce karavanın kenarından atlıyor, ayaklarım zaten havada dans ediyor. Etrafımızdaki enstrümanlar

Beni zahmetsizce kucaklayıp kaldırdığında sonsuz bir alkış kopuyor ve ben de gözyaşlarımın arasından gülümseyerek ona sarılıyorum.

Bana sıkıca sarılırken titriyor ve kalbinin atışını hissedebiliyor ve her değerli atışı sayabiliyorum.

Ve sonra beni öpüyor, derin, o kadar derin ki, etrafımızda gök gürültülü alkışlar çınlarken tüm vücudum bunun hissiyle patlıyor.

O uzaklaştığında, şarkı biterken ve Grand Band geldikleri yoldan yürümeye başlamadan önce bas hattı onu bir sonrakine taşıırken öylece durup bakıyoruz.

"Tanrım, Houseman," diyorum onu sıkıca kendime çekerek. Theo kolunu bana dolayarak dönüp Zach'e ve grubun geri kalanına teşekkür ederken, ben de başka bir şey söyleyemeyecek kadar ona yapışmış durumdayım. Başımı göğsüne yaslayıp teşekkür etmek için el sallıyorum, sonra da çocuklar römorktan inip kamyonu binerken Troy'un kamyonetinin arkasında durduğunu görüyorum. Yüzünde bir özür ifadesi var ve yüzümü Theo'nun göğsüne gömmeden önce tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor. Ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok. Çok duygusalım, Theo'nun nemli tişörtüne yapışmışım, başım boynunun kıvrımlarına gömülmüş.

Ancak kamyon yavaşça uzaklaştığında ve çakıl taşlarının sesini duyduğumda çenemi yukarı kaldırıyor, kahverengi gözleri sevgiyle doluyor, ben kelimeler bulmaya çalışırken o nazik başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor.

"Sevdiğim kız için biraz gürültü yapmaya ne dersin?"

"Her yerde hissettim," diye burnumu çektim.

Gülümsemesi özür dilemesiyle yarıda kesilir. "Çok özür dilerim, Laney. Güvenmediğim sen değildin. Beni affetmeni istiyorum. Sensiz aklımı kaybediyorum. Ve seni bir daha asla böyle incitmeyeceğim. Asla."

"Seni her şey için affedeceğim. Sana karşı hissettiklerimden şüphe etmene neden olduğum için çok özür dilerim. Ben de seni seviyorum Theo, hem de çok."

"Hissettiğini biliyorum. Birlikte olduğumuz her gün bunu hissettim."

Başımı sallıyorum ve o da gözyaşlarımın geri kalanını öpüyor.

"Yani onu affettin mi?" Çenemi Troy'un geri çekilen kamyonuna doğru kaldırıyorum.

"Onu yanlış değerlendirdim ve o da bana borçlu sayılır. Kendini toparlamaya çalışıyor." Başımı sallıyorum, bu hikâyede daha çok şey olduğunu hissediyorum ama gerçekten Troy hakkında konuşmak istemiyorum. Ne şimdi ne de başka zaman.

"Bu... bu inanılmazdı. Kesinlikle yüksek bir çita belirlediniz."

Bana bakarken gülümsemesi mükemmel, sanki ona verdiğim tepkiyi ezberlemiş gibi. "Umarım her çuvalladığımda böyle çılgınca bir şey beklemiyorsundur."

"Tabii ki biliyorum."

Şakağımı, yanağımı öpüyor ve beni sıkıca kendine çekiyor.

"Seni çok özledim."

"Aynen."

Orada darmadağın duruyoruz, birbirimize tutunurken günün yeni sıcaklığı üzerimize çöküyor.

"Bir daha beni böyle dışlama. Neredeyse saçımı kesiyordum ve terapiyi kabul ediyordum."

Kıkırdıyor. "Saçını bağışladığına sevindim ama muhtemelen terapiyi kullanabilirsin."

Göğsüne vuruyorum, o da beni daha sıkı çekiyor. "Jim'le tanıştığını bana hiç söylemedin."

Geri çekiliyor, ellerini omuzlarıma koyuyor ve kaşlarını çatıyor. "Seni üzmemek istemedim. Nasıl öğrendin?"

"Seni görmeden hemen önce mezuniyetimde ortaya çıktı." Yüz ifademi tartıyor. "Hiç umut var mı?"

"Hayır," diye iç çekerek biraz söndüm, "onu tanımak istemiyorum ve ona da söyledim. Ayrıca bunun bir önemi yok, burada baş edebileceğim kadar adam var."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor usulca, susamış bir öpücükle ağzımı kapmadan önce. Kollarımı ona dolayarak vızıltıya gömülüyorum, göğsümdeki tanıdık zing'in, sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Nefes nefese ayrıldığımızda, saatin ilerlediğini fark ettiğimde heyecan beni telaş içinde bırakıyor.

"Yarın gece ayrılmam gerekiyor."

Kalın kalın yutkunuyor ve yüzümdeki gevşek saçları fırçalıyor. "Ve gitmeni istiyorum."

"Ne?"

"Sadece birkaç ay, bir yaz, Laney. Git, geri gel. Bunu halledeceğiz. Ben burada olacağım." "Beni bekleyecek misin?"

"Yıllarca yanlış kızı bekledim. Sanırım doğru kız için birkaç ay beklemeyi kaldırabilirim."

OceanofPDF.com

forty-seven

Laney

"Bitti, Houseman. Büyük Adam Bandosu Jestiniz resmi olarak son görevimizdir."

"Sayfayı mı öldürüyorsun?"

"Hayır. Sadece meşaleyi devrediyorum. Mirasımız y a ş a y a c a k bebeğim, ama benim işim bitti."

"Neden birden korkmaya başladım? Meşalemizi tam olarak kime devrediyoruz?"

"Görevi devralabilecek çok daha yetenekli birini buldum diyelim. Bu iş için uygun bir kişiliği var."

"Laney?"

"O, uh, iyi nitelikli. Bana sorarsanız aşırı nitelikli." "Ha, peki kim o?"

"Sinirlenme." "Ne yaptın sen?"

Laney yavaşça telefonunu kaldırırken Courtney'nin Penn State kıyafetleri ve göz kamaştırıcı tütüsüyle çekilmiş bir fotoğrafı beliriyor.

"Sen ciddi misin? Bu kadına terörize etmesi için yüz altı bin kişi mi verdiniz?"

Fotoğrafı yakından incelediğimde Courtney'nin kendine kadeh kaldırmak için bir bira kaldırdığını görüyorum. Üstündeki kiraz ise onun hashtag'i.

#somuchbetterthanboysperm

#getreadyforepic

#youaintseennothingyet

#livingmyrealestlifetwopointoh #itson #staytuned #wearepennstate

"Benimle dalga geçiyor olmalısın!"

"Hayır. O bu işi üstlenmekten çok mutluydu, ben de bırakmaya çok hazırdım."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Gönderilerimiz durduğunda, herkese bir açıklama borçluymuşum gibi hissettirildim ve bu onları ilgilendirmiyordu. Sadece biliyorlardı. Bu yüzden siktir et dedim ve seni özlediğimi yazdım. Yaptıkları bazı yorumlar beni gerçekten incitti. Ama bazı destekler de çok büyüktü. Sana tamamen aşık oldular."

"Bize aşık oldular. Ve bu sizi de incittiği için üzgünüm." "Sen aptal bir adamsın."

Kaşlarını çatıyor.

"Deliliğin benim için yaptığı gibi, bunun da nasıl iki yönlü olabileceğini görüyor musun?"

"Evet," diyor kuru bir sesle. "Bunu bir kasırganın ortasında üzerimde çıplak olarak söylemen çok daha hoşuma gidiyor."

"Ben de, kasırğa hariç."

Fısıltıyla eğiliyor. "Her ihtimale karşı sık sık tatbikat yapmalıyız."

"Mmm, istersen şimdi gidip bir tane koşabiliriz."

"Her şey sırayla. Seninle telafi etmem gereken bir randevum var."

Parmaklarımızı birleştirip elimin arkasını öperken "Doğru," diyorum.

"Bu oldukça ironik, bundan birkaç gün sonra Akdeniz'de tanga bikinili ve bir kadeh şampanyalı bir fotoğraf paylaşabilirdim."

Kaşlarını belli belirsiz bir sıkıntıyla birleştiriyor ve ben gülüyorum.

"Oldukça kıskanç bir adam olmaya başladın, değil mi?"

"Son gelişmeler. Ve kıskançlığın güvensizliği gizlediğinin farkındayım. Bununla gurur duymuyorum. Üzerinde çalışıyorum."

"O kadar da mükemmel olmamanı seviyorum. Bunu bana söyleyebilmeni seviyorum. Bunu asla değiştiremeyiz, tamam mı? Söz veriyorum."

"Söz veriyorum."

"Biliyor musun, son zamanlarda beni bir aziz gibi gösteriyorsun."

Şakağıma bir öpücük kondurmadan önce gözlerini deviriyor. "Söz vermekten bahsetmişken," diyor, gözlerini aydınlatan bir sıcaklıkla. "Hazır mısın?"

Beni kaldırımdan aşağıya doğru götürüyor, sinirlerim tepeme çıkıyor ama bu adamı her yerde takip edebilirim. Yine de sesimdeki heyecanlı titremeyi gizleyemiyorum. "Ne için?"

Sırıttıyor. "Bu düşündüğün gibi değil," diyor ve beni birbiri ardına gelen uzun barikat dallarının arasından geçiriyor.

"Ne olduğu umurumda değil, ben cevabımı aldım."

Özür dileyerek sırtıyor. "Buna sevindim ama evlenme teklif etmeyeceğim. Bu gerçekten benden sana bir söz."

"Söz mü?"

"Evet," diye mırıldanıyor, Era Ağacı'nın koyu yeşil gölgesinin altına geldiğimizde yüzünü bana dönüyor. "Bu kadar bağımsız olmana bayılıyorum. Bunu seviyorum, Laney. Kendi hayatındaki her rolü üstlenebilmeni seviyorum. Ama kimsenin benimkini almasını istemiyorum. Bu yüzden sana bir söz vermek istiyorum. Aramızda iyi ya da kötü ne olursa olsun, ne olursa olsun seni terk etmeyecek tek erkek olacağıma dair bir söz. Bu hayatta seni tanımadığım bir gün bile yaşamak istemiyorum. Sana yemin ederim Laney, aramızda kişisel olarak ne olursa olsun, bu dünyada güvende olmadığını asla bilmek istemiyorum. Bu benim seninle sonsuza dek birlikte olacağıma dair sözüm, her zaman yanında olacağıma dair sözüm. Her zaman. Ne olursa olsun."

"Ne
bilemiyorum."
de."

diyeceğimi

"Tamam

"Tamam," diye başımı salladım gözyaşları içinde. "Ama bir gün benimle evleneceksin, değil mi?"

Dudağının bir tarafını Elvis kıvrımıyla kaldırıyor. "Meh, belki." "Sen bir pisliksin," diye homurdanıyorum, onun bir adım önüne geçiyorum ve

Uzattığı elini savuşturarak. "Bunu tamamen mahvettin."

"Evlenme teklif edecek olsaydım, daha iyi bir hayal gücüne sahip olmayan yüzlerce erkeğin kullandığı bir ağacın altında olmayacağımdan eminim."

"Az önce bu geleneğin üzerine düz bir kayanın üzerindeki inekten daha sert işedin."

Ben gözlerimi kısarken o başını arkaya atıp gülüyor. "Ben ciddiym. Bu kutsal bir şey."

"Söz verdiğim gibi," diyerek elimi tutuyor ve parmaklarımızı birleştiriyor.

Gözlerindeki dürüstlüğü görüyorum ve eriyorum.

"Bundan çabuk kurtuldun."

Sırıttıyor. "Peki, bu gece ne yapmak istiyorsun?"

"Rock of Love?"

O başka tarafa bakıyor, ben de aval aval ona bakıyorum.

"Geçen sezonun tamamını bensiz mi izledin?!"

"Seni özledim, bu bir başa çıkma mekanizmasıydı."

"Yalan, hepsi yalan!" Gözlerimi kısarak ilan ediyorum.

"Bunu yaptığina inanamıyorum! Tam bir pisliksin. Kim kazandı? Brett'in sonu kiminle olacak? HAYIR!" Elimle ağzını kapattım. "Sakin bunu benim için mahvetmeye kalkma. Senin kışını tekmeleyeceğim!"

Elimi ağzından çekip aldı.

"Laney, kimsenin ağacın altında bir adamı lanetlediğini sanmıyorum. Muhtemelen kötü büyüdür."

"Sen cehennemden gelen bir domuzsun."

"Ah," diyor parmağıyla beni göstererek. "Bu bir Ouiser çizgisi. Bu işte iyiye gidiyorum."

"Sen de mi izledin?"

Sırıttıyor. "Evet. İki kez. Ve tüm Madea filmleri."

Yüzünü ellerimle kavradım. "Affedildin."

"Seni seviyorum, çılgın Laney."

"Ben de seni seviyorum, Grand Band Man."

**Büyükanneçilik-Büyükbabanız bir keresinde bana
kuzeye taşınacağımızı söylemişti, ben de bir harita
çıkardım ve ona "Teksas'ın neresinde?" diye
sordum.**

OceanofPDF.com

epilogue

Bir yıl sonra...

Cevapsız anahtarların sesiyle uyandım.

Bir terslik var. Theo piyanoda notaları nadiren kaçıır. Onun için çalmak nefes almak gibi. Üç aylık izinden döndükten sonra yanına taşındığımdan beri dört enstrümanda daha ustalaştı. Theo'nun üçüncü denemesini duyunca, seyahatlerimde çektiğim manzara fotoğraflarının önünden geçerek merdivenlerden iniyorum ve Tac Mahal'in resminde duraklıyorum. O gün bana gerçek bir berraklık hissi verdi. Onu ne kadar özlemiş olsam da seyahatimin değerini biliyordum. İlk iki hafta çok zor geçti. Her gün eve dönmek için bir bahane düşündüm ve her gün bunu başarmak için kendimle savaştım. Bir ay sonra, rahatsız olma konusunda rahat olmaya başlamıştım. Erkek arkadaşımın beni sürekli FaceTim'lemesi ve devam etmem için cesaretlendirmesi hiç de acı vermiyordu. Her gün bana yeni favori yerimizi bulmamı emrediyordu, böylece bir gün geri dönecektik ve bunu yapana kadar eve gelmeme izin verilmiyordu. Kendim hakkında çok şey öğrendim. Yabancı mutfakların hayranı değilim, hem de hiç. Dağları plajlara tercih ederim. Soğuğu sığağa, ki bu çok talihsiz bir durum çünkü Teksas benim evim.

Eve dönmek üzere uçağa bindiğimde emin olduğum tek şey hayatımı sevdiğim ve mevcut durumdan memnun olduğumdu. Kendimi bulmak ve çözmek için büyük bir maceraya atılmama gerek yoktu. Bana en yakın insanlarla birlikte ön saflarda olmayı sevdiğimi başından beri biliyordum. Olmak

hayatlarına dahil olmak istedim. Kahramanlarıminkine çok benzeyen bir hayat istiyordum. İşin komik yanı, ayrılana kadar kahramanlarımın arkadaşlarım ve ailem söz konusu olduğunda ne kadar kaya gibi olduklarını fark etmemiştim. En çok değer verdiğim kişiler için o kaya gibi olmak istedim.

Ve iyi bir kaya nadiren yuvarlanan bir taşa dönüşür.

Hala hangi kariyeri istediğimden emin değilim ve işin güzel tarafı, yakın zamanda bunu çözmek zorunda değilim. Diplomam var. Hiçbir yere gitmiyor ve şimdilik biz de gitmiyoruz.

Merdivenlerin dibindeki sahanlıkta, bebek torunu eve getirip oturma odamızın ortasına yerleştirdiğinden beri milyonlarca kez kavga ettiğimiz engeli görüyorum.

Odaya girdiğimde Theo bankta oturmuş, mezuniyet cübbesi ütülenmiş ve arkasındaki çamaşır odasında asılı duruyordu. Görünüşe göre Theo'yu bekleyen kişi ben oldum ve Büyük Adamım yarın mezun oluyor.

Ben çiçekçi dükkanındaki işimle meşgul olurken o bu yıl zamanının çoğunu müziğe ayırarak derinlere indi. Seyahatimden eve döndüğümde onu aradım ve zamanımın geri kalanını annemin büyükannemin evini yenilemesine yardım etmek için kullandım. Ben Theo'nun yanına taşındığımda bir flört uygulamasına katıldı ve birkaç ay önce kendinden biraz daha genç biriyle görüşmeye başladı. Annem resmen bir puma ve bu ona biraz canlılık kazandırdı. Theo, annemin gözlerindeki umut ışığının çoğunu geri getirdiği için övgüyü hak ediyor. Annemin bu yönünü hayata döndüren onun romantik maskaralıkları.

Belki ailemdeki erkeklerin çoğu uzun ömürlü olmuyor ama içimdeki her şey bana bu adamın uzun ömürlü olacağını söylüyor.

Kaydı tekrar durdurur, "Kahretsin. Kahretsin." Beni geren bir başka yanlış başlangıç. Bir şeyler kesinlikle yanlış.

Ve sonra tekrar başlıyor. Kayıt başlamadan önce artık tanıdık gelen "Üç, iki, bir," sesi duyuluyor.

Ben Folds'un "The Luckiest" şarkısının girişini yerleştirmem birkaç saniyemi alıyor ve bu sefer şarkı sözleriyle birlikte çalışıyor.

Pedallara basarken yavaşça ona doğru ilerliyorum, hafifçe ileri geri sallanıyor, sözler oturma odasında uçuşuyor ve beni doğrudan göğsümden vuruyor. Theo'nun müziği benim zevkime uygun olmayabilir ama benimle konuşan onun dili. Gözleri benimkilerle birleştiğinde, niyetini görebiliyorum ve piyanonun diğer tarafından geldiğini hissettiğim bol sevgiyle anında titriyorum.

Şarkı, hayatlarımızın bu döneminde birbirimizi bulduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu anlatıyor. Ruhunun zamanın herhangi bir yerinde benimkini tanıyacağına nasıl ikna olduğunu. Piyanonun etrafından dolanırken, cilalı ahşabın üstünde duran küçük kutuyu gördüğümde nefesim kesiliyor. Açıldı, güzel bir tektaşın altında "Benimle Evlenir misin?" yazıyordu.

O zaman kendimi kaybediyorum, müzik eşliğinde titreyerek mırıldanırken, kalbini, hayatını adarken ve benden benimkini isterken usulca ağlıyorum.

En sevdiği ekose pijamasının içinde, saçları dağınık, gözleri ıslık ıslık, Ben'le birlikte beni ne kadar sevdiğini, birbirimize ne kadar ait olduğumuzu söylüyor. Birlikte olduğumuzda o kadar da tuhaf olmayan iki tuhaf adam.

Yıllar sonra, hikayemizi anlattığımızda, kendi versiyonumu biliyorum.

Sadece beyaz atlı prensinin çalabileceği birkaç nota ile umutlu bir genç kızdan umutsuz bir romantiğe dönüşen bir genç kız hakkında olacak. Prens beyaz bir atın üzerinde belirip, dörtnala uzaklaşmadan önce kızın atına atlamasını söylemedi. Hayır, bu prens atından indi, kışının üstüne düştü ve kendi atına binene kadar onunla birlikte çamurda tökezledi. Ve sonra, son bir cesaret gösterisiyle, nazikçe onun yanında bilinmeze doğru tırıs kalktı.

Eminim drama için birkaç ateş püskürten ejderha, belki bir tür lanet ve tabii ki beyaz Toroslu Dave'i de işin içine katacağım, ama bu şimdiye kadarki en iyi hikaye olacak.

Son tuşlar küçük oturma odamızda yankılanırken prensim benim için çalışıyor ve piyanonun üzerindeki açık kutuyu alıp önümde diz çöküyor.

"Tanrım, Houseman," diye hüngür hüngür ağlıyorum, yüzümü temizlemeye çalışırken burnum akıyor. Bu boşuna bir çaba. "Oyununu geliştirmeye devam ediyorsun."

"Umarım öyledir." Elimi nazikçe tutuyor ve yüzüğü parmağımın kenarına yerleştiriyor.

"Sana evlenme teklif etmek için binlerce yol düşündüm ama..."

"Bu mükemmel. Bu biziz."

Başını sallıyor, bana ciddiyetle bakarken gözleri sevgiyle parlıyor.

"Ciddiyim ve her gün ciddiyim. Sana yemin ederim. Ön kapımızdan dışarı adımımı atmadan, bu dünyayı ararsam, hayatımı birlikte geçirmek isteyeceğim başka birini asla bulamayacağıma eminim. Benimle evlenir misin, Laney?"

"Evet!"

Bana sarılırken gülümsemesi göz kamaştırıcı ve kalın saçlarını çekiştiriyorum. Ben uzaklaşmadan önce beni iyice öpüyor ve parmağımdaki yüzüğe kısa bir süre hayranlıkla bakıyor.

"Tanrım, ne kararlar vermem gerekecek..." "Sakın başlama," diye araya giriyor.

"Sadece söylüyorum."

"Laney..."

"Tamam, uyuyacağım."

"Bu gece pek de umduğum gibi geçmedi," diyor ve beni oturma odamıza doğru sürüklerken ışıkları söndürüyor.

"Oh, merak etme. Onu alacaksın, çok iyi," diye ilan ediyorum merdivenlerin dibinde. "Mezuniyet hediyeni de bu gece erkenden alacaksın. Kurmak ve aldığım pilleri bulmak için sadece on dakikaya ihtiyacım var."

"Ve şimdi dehşete düştüm."

"Önce annemi aramalıyım! Ve Devin'i. Bahse girerim bu haber onun suyunu akıtacak!"

"Biliyorlar."

"Oh," diyorum beni merdivenlerden yukarı çıkarırken.

"Vay be." "Benimle yüzük alışverişine çıktılar. Ve saat sabahın ikisi."

"Doğru, bu harika. Hepiniz birlikte yaptınız. Ve doğal olarak, ben bu işin içinde değildim."

Theo sırtarak bana bakarak, "Bu amacımızı boşa çıkarır," diyor.

Onu adım adım takip ederken onaylarcasına homurdanıyorum. "Theo?"

Beni sahanlıkta kendine çekiyor, kollarıyla sıkıca sarıyor ve eğlenen gözlerle bana bakıyor.

"Evet?"

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Şşşt," dudaklarıma yavaş ve baştan çıkarıcı bir öpücük konduruyor, "QT, bebeğim."

"Ve bence sen tanıdığım en harika, en yetenekli adamsın."

Beni susturmak için bir öpücük daha.

"Gerçekten. Sen benim aşk kayamsın."

Alt dudağımla emiyor. "Mmhmm."

Çekiliyorum ve tişörtümü kaldırıp yere atarken gözlerinin karardığını görüyorum.

"Tamam," öpücük, "peki," öpücük, "bunu yanlış anlama," öpücük, "ama bir söze ihtiyacım var."

Bana tüm dikkatini vererek geri çekildi. "Tamam mı?"

"Çocuk sahibi olmaya karar verirsek, onları uyutmak için şarkı söyleyeceğime söz ver."

SON

[Spotify](#)'da The Guy on the Right çalma listesi

bağlantısını dinleyin Troy'un Guy on the Right Novella

başlıklı hikayesini arayın

Fourth and Inches, bu sonbaharda yayınlanıyor! Duyuru için

takip edin! Bu duyurular için benimle bağlantıda kalın.

İletişimde kalalım!

[Facebook](#) | [Bülten](#) | [Twitter](#) | [Instagram](#) | [Kitap Grubu](#) |
[Spotify](#)

Haber bültenine şimdi kaydolun ve Kate's Library'den
ücretsiz bir e-Kitap kazanın!

[Bülten kaydı](#) _

[OceanofPDF.com](#)

about the author

Teksas doğumlu olan Kate Stewart, kocası Nick ve yaramaz köpeği Sadie ile birlikte Kuzey Carolina'da yaşıyor. Dağınık, seksi, endişe dolu çağdaş romantizmin yanı sıra romantik komedi ve erotik gerilim de yazıyor çünkü bir okuyucu olarak sevdiği şey bu. Kate 80'ler ve 90'larla ilgili her şeyin, özellikle de John Hughes filmlerinin ve rap'in aşığı. Fotoğrafçılıkla biraz uğraşıyor, ihtiyaç için basit dikişli bir atkı örebiliyor ve ara sıra viskide çok iyi.

Kate'in şu anda mevcut olan diğer kitapları

[Oda 212 Asla](#)

[Ben](#)

[Beyaz Yalancıyı](#)

[Sevmek Sonbahar](#)

[Zihin](#)

[Kalp](#)

[Cesur Çizgi](#)

[Sürüşü](#)

[Gerçek](#)

[Başkasının Okyanusu Kalp Kırma](#)

[Savaşı](#)

[Yöntem](#)

Romantik Komedi

[Küçük Büyük Aşklar](#)

[Dışında Her Şey](#)

[Seriye Süpürmek](#)

[Balls in Play Kutu Seti: Anything but Minor, Major Love, Sweeping the Series, The Golden Sombrero](#)

Erotik Gerilim

[Cinsel Uyanışlar](#)

[Aşırılık](#)

[Predator ve Prey](#)

[Şehvet ve Yalanlar](#)

[Kutu Seti](#)

İletişimde kalalım!

[Facebook](#) | [Bülten](#) | [Twitter](#) | [Instagram](#) | [Kitap Grubu](#) | [Spotify](#)

Haber bültenine şimdi kaydolun ve Kate's Library'den ücretsiz bir e-Kitap kazanın!

[Bülten kaydı](#) _

[OceanofPDF.com](#)

thank you

On iki yaşımdayken annem beni Çelik Manolyalar'ı izlemem için sinemaya götürmüştü. Aradan otuz yıldan fazla zaman geçmiş olmasına rağmen, o koltukta otururken geçirdiğim birkaç saatle ilgili canlı ayrıntıları hala hatırlayabiliyorum. Patlamış mısır çok lezzetliydi, salonlar küçüktü, koltuklar birbirine daha yakındı ve dans eden kediler bizi uslu durmamız için uyarmadan önce ses geldiğinde ödümüz kopardı.

Geriye dönüp baktığımda, o filmi izlediğim o değerli dakikalar, en olağanüstü duyguları, gözyaşları içinde kahkahayı deneyimlediğimi net bir şekilde hatırlayabildiğim ilk anlardı. Etrafımızı saran ve gözyaşları gülümseyen yüzlerinden aşağı süzülen kadınlara sırlıslık bir yüzle baktığımı ve hepimizin aynı şeyi hissettiğimizi düşündüğümü hatırlıyorum. O gün kendimi o yabancılara yakın hissettim ve bu büyülü bir şeydi.

Bu kitabı yazarken bir tür aydınlanma yaşadım. Aydınlanmamın ilk kısmı, bu karakter kadrosunun üzerimde otuz yıl süren bir etki bırakmış olması. Bu kurgusal kadınlar benim için idol haline geldi ve filmin yarattığı etkiyi bir kez bile unutmadım. Ama o zamanlar, o iki saatin geleceğimi nasıl şekillendireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

İfşaatımın ikinci kısmı ise, bu noktada, bu filmin benim en büyük ilham kaynağım olduğunu dürüstçe söyleyebilirim.

Bu da dahil olmak üzere, anlatmak istediğim hikayeler açısından. O zamanlar bilmiyordum ama bu film bir tohum ve umut ekti, bir gün bu tür anları yazabilecek ve yabancılarla paylaşabilecektim ve bir kez daha hepimiz bunun içinde olacaktık.

Bu kitap kesinlikle tohumları eken ve yıllar boyunca hem kişisel hem de profesyonel olarak bana sayısız kez ilham veren ve sonsuza dek aklımda ve kalbimde yaşayacak olan filme bir övgüdür.

Bu yüzden ilk teşekkürüm bana sihrin gerçek anlamını gösterdikleri için M'Lynn, Shelby, Truvy, Annelle, Clairee ve Ouiser'e.

Ve bana sizinle birlikte tiyatrodaki oturma şansı veren tüm blog yazarlarına ve okuyuculara kocaman bir teşekkür. Etrafıma bakıp benimle birlikte güldüğünüzü ya da ağladığınızı görmek çok heyecan verici, otuz yıllık bir rüya gerçek oldu. Umarım gelmenizin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsunuzdur.

İnanılmaz betalarım Kathy, Maiwenn, Malene, Maria, Stacy ve Rhonda'ya bir kez daha bu kitabı şekillendirmeme yardımcı oldukları için teşekkür ederim.

Editör ekibim Donna Cooksley Sanderson ve Grey Ditto'ya uzmanlıklarını bana aktardıkları, inancınız ve dostluğunuz için teşekkür ederim.

Gözcüm olduğu için Ninja asistanım Bex Kettner'a teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Autumn Gantz, dostluğunuz ve sarsılmaz desteğiniz için teşekkür ederim.

Uçan kızım Christy Baldwin'e neşe kaynağı olduğun için teşekkür ederim. Seni çok seviyorum ve arkadaşlığımıza değer veriyorum. #wellalwayshaveboston

Düzeltilme ekibim Marissa, Bethany ve Joy'a cila ve sabrınız için teşekkür ederim. Sizi seviyorum çocuklar.

Q Designs'dan Amy Q'ya yeni bir kapağı hayata geçirdiği için teşekkür ederiz.

Bana her gün neşe katan Asskicker'larıma teşekkür ederim.

Bana ilham vermeye devam eden yazar arkadaşlarıma ve meslektaşlarıma teşekkür ederim.

Koşulsuz sevgi ve inanılmaz bir sabırla beni desteklemeye devam eden sevgili arkadaşlarıma ve aileme teşekkür ederim.

Hem kayam hem de yapıştırıcım olmaya devam eden kocam Nick'e teşekkür ederim. Bunu sensiz yapabilmemin imkânı yok.

OceanofPDF.com